

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2016 Sayı: 47

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Bir yılı daha geride bıraktık. 2015 ne yazık ki, savaşla, katliamlarla, tutuklamalarla geçti.

Yılın son günlerinde savaş daha da tırmandı. Ve bu savaşın sadece Ortadoğu ile sınırlı değil, dünya çapında emperyalist bir paylaşım savaşı olduğu, daha net görülmeye başlandı.

Türkiye, başından beri bu savaşın içinde. Son olarak Rus uçağını düşürmesi, Irak'a asker göndermesi ile boğazına dek saplandı.

AKP, dışarıda olduğu gibi içeride de savaşı büyütüyor. AKP'nin politikalarını eleştiren herkes hedefte! Hain ilan ediliyor, tutuklanıyor, katlediliyor. Kürdistan'da kirli savaş en vahşi haliyle yeniden sahneye konuyor...

Elbette bu vahşi saldırılara karşı direniş de güçleniyor. Kürt halkı, aylardır faşist kuşatma altında olmasına rağmen boyun eğmiyor. Yaşlısı-genci, kadını-erkeği, ille de çocukları ile direniyor...

Üniversiteler, özel olarak ODTÜ, artan gerici-faşist saldırı altında. Ancak öğrenci gençlik de boyun eğmiyor, her yerde direnişi yükseltiyor...

Devlet-patron-sendika ağaları kısılcı altında soluksuz bırakılan işçi sınıfı, 2015 baharında çiçeğe durdu. Fiili greve çıkan metal işçileri, bir fırtına estirdi. Hem ekonomik, hem siyasi olarak çok daha zorlu savaş koşullarında, işçi sınıfı, "kahreden gücünü" ortaya koymak zorunda.

Sadece ülkemizde değil, tüm dünyada yeni yıla savaşın gölgesinde giriliyor. Emperyalist-kapitalizmin sömürü, zulüm, kan ve gözyaşından başka birşey vermediği çok açık. Bu karanlık tabloyu değiştirecek tek güç ise, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların birleşik mücadelesidir. Yalnızca direnişler büyütür umutları... Ve yalnızca direnişler getirir daha iyi günleri...

Yeni yıla tükenmeyen umudumuzla, gelecek güzel günlere inancımızla giriyoruz.

Selam olsun umudu büyütenlere... Selam olsun içerde-dışarda, her tür kuşatma altında boyun eğmeyenlere...

Devrimci, demokrat, yurtsever TUTSAKLARA!

Yeni bir yılı içeride karşılayan tüm tutsaklara, bir kez daha yürek dolusu “merhaba” diyoruz. En içten sevgi ve selamlarımızı yolluyoruz...

Kiminiz belki yıllardır içeridesiniz ve kim bilir bu kaçınıcı “yeni yıl” karşılamanız! Kiminiz ise, belki de ilk defa böyle bir durumu yaşıyorsunuz!

Ama sadece ilk kez yaşayanlar değil, yıllardır hapisanelerde olanlarda bile, her yeni yıl, bir yanda hüznün, diğer yanda heyecan ve umut yaratır. Nasrettin Hoca’nın hikayesinde olduğu gibi “damdan düşenler”den

olduğumuz için, bu duyguları çok iyi anlıyor ve paylaşıyoruz...

Adet olduğu üzere, yeni bir yıla girerken, geçen yılın muhasebesi yapılır, gelecek yıla dair öngörülerde bulunulur. Elbette geçmişle gelecek arasında doğru bir köprü kuranlar, “dün-bugün-yarın” diyalektiğini gerçek anlamda özümseyenler, bunu sağlıklı bir şekilde yapabilirler.

Ve mücadele eden insanlar, gelecekte umutlarını asla kesmezler. Bu ne bir lakırdı, ne de avuntudur! Gerek kendi yaşamları boyunca edindikleri deneyim, gerekse insanlığın tarihi hakkında okudukları, öğrendikleri ve bütün bunlardan damıtılarak oluşan tarihsel-toplumsal bilinç, en karanlık dönemlerde bile aydınlık bir geleceği görmelerini sağlar.

Yine karanlık-kasvetli bir dönemden geçiyoruz. Yeni yıla savaşlarla, katliamlarla, tutsaklıklarla giriyoruz. Ama şafağın, karanlığın en koyulaştığı anda söktüğünü de biliyoruz. Önemli olan, bu bilinç açıklığıdır. İçeride-dışarıda bilincimizin ve yüreğimizin karartılmasına izin vermemektir. Etrafımıza örülen duvarları paramparça etmektir. Büyük ozan Nazım Hikmet’in söylediği gibi; “O duvar, o duvarlarınız... Vız gelir bize vız! / Bizim kuvvetimiz-deki hız... Tarihin o durdurulamaz akışındandır.”

Tarihin akışı sürüyor!.. 2015, 2016’ya devriliyor. Her birimiz açısından koca bir yıl, insanlık tarihi açısından ise, “okyanusta bir damla” geride kalıyor.

Yeni sulara yelken açıyoruz. Belki öncekilerden daha devasa dalgalarla boğuşacağız! Daha büyük yaralar alacağız! Ama geleceğe olan umudumuzu hiç yitirmeden mücadele etmeye devam edeceğiz!

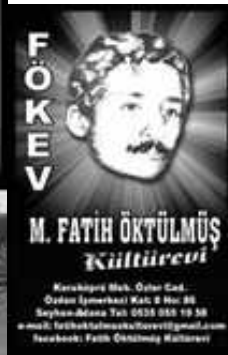
Umut insandır! Umut, halkların boyuneğmeyen duruşundadır! Umut, çocukların parlayan gözlerindedir!

Yeni kavgayı kutluyor, özgür yarınlarda görüşmek umuduyla diyoruz...

En güzel yıllar, uğrunda savaşanların olsun...

10 Aralık 2015

Yediveren Yayınları

2016 yılı
cep takvimleri
çıktı.

Okurlara...

Merhaba,

Yeni bir yıla savaşın, çatışmaların, katliamın gölgesinde giriyoruz. Bir taraftan Kürt halkı üzerinde Temmuz ayından bugüne sistemli biçimde tırmandırılan pervasız terör ve katliamlar var. Kürt kentlerinin fotoğrafları Suriye’deki savaş fotoğraflarını aratmıyor. Ve halk direniyor. 35 günlük bebeklerin öldürüldüğü bu coğrafyada, 7’den 70’e, bir halk yaşam hakkını savunuyor.

Diğer taraftan, Suriye ve Irak’ta yaşanan savaşta saflar netleşiyor, savaş sertleşiyor. Her iki ülkede de IŞİD mevzileri bombalanıyor, kentler, kasabalar IŞİD’den kurtarılıyor. Ancak ABD ile Rusya-Çin ittifakının emperyalist hegemonya hesapları, Ortadoğu gibi stratejik bir bölgede, IŞİD temizlendikten sonra da savaşın yeni biçimler alarak süreceğini gösteriyor.

Bölgedeki savaş, bizim topraklarımızı da doğrudan etkiliyor. AKP’nin desteklediği cihatçı çeteler, Suriye ve Irak’ta güç kaybettikçe, Türkiye içindeki güç ve etkinliklerini artırmaya çalışıyorlar. Üniversite örgütlenmeleri, harekete geçmiş durumda.

ODTÜ, İÜ Beyazıt Kampüsü gibi köklü devrimci geleneklere sahip okullar, IŞİD saldırısı altında.

Ve bütün bu saldırılara karşı direniş sürüyor. 2015’e damgasını vuran en önemli olay, “Metal Fırtınası” olmuştu. Metal işçilerinin direnişi, proletarya ayağa kalktığında ne kadar etkili olacağını göstermişti.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

47. Sayıda

- 3 Savaşa karşı birleşik mücadele
- 4 Kürt illerindeki katliama karşı protestolar
- 5 Tahir Elçi’yi yüzbinler uğurladı
- 6 Asgari ücret, insanca yaşayacak bir ücret
- 8 SİDEMİR işçilerinin eylemi
- 9 Türk-iş Genel Kurulunda AKP şovu
- 10 ODTÜ’yü yenemezsiniz!
- 11 Devletin katlettiği kadınlar
- 12 Üniversitelerde cihatçılara geçit yok
- 11 Can Dündar ve Erdem Gül neden tutuklandı
- 12 Rus uçağı neden düşürüldü
- 14 Kürdistan’da savaş ve direniş
- 18 Yemen ordusu Arabistan topraklarında
- 20 Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
- 21 Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor
- 22 “Vekalet savaşı”ndan gerçek aktörlere

ABD'

nin ikiz kulelerine 2001'de yapılan saldırı ile birlikte "yeni emperyalist savaş" olarak nitelediğimiz, son günlerde birçok

kesimin de "3. Dünya savaşı" diyerek kabul ettiği emperyalist paylaşım savaşı, Ortadoğu'da olanca şiddeti ile sürüyor.

ABD'nin başını çektiği bu savaş, diğer emperyalistlerin de dahil olmasıyla, sadece bölgeyi değil, tüm dünyayı sarsmaya başladı. **Uzunca bir süre işbirlikçiler aracılığıyla yürütülen, o yüzden de "vekalet savaşları" olarak adlandırılan yeni emperyalist savaşta, Rusya'nın doğrudan müdahalesiyle, gerçek aktörlerden biri daha ortaya çıktı ve yeni bir evreye girildi.** Ardından bir NATO

Kısacası yeni emperyalist savaş Ortadoğu'da tüm netliği ile ortaya çıkarken, Türkiye bu savaşın orta yerinde duruyor. Suriye'den sonra Irak'a müdahalesiyle ve en önemlisi Rusya'yı doğrudan karşısına almasıyla, şimşekleri üzerine çekti ve savaşın içine boylu boyunca daldı.

Kürdistan'da tırmanan kirli savaş

Türkiye bir taraftan da Kürt illerinde günlerce süren sokağa çıkma yasakları, hemen her gün yaşanan katliamlarla kirli savaşın yeniden tırmandığı bir ülke haline geldi. İçerde-dışarda tam bir savaş çemberinin içine sokuldu.

Kürdistan'da yeniden yükseltilen kirli savaşın, bölgedeki emperyalist savaştan bağımsız olmadığı açıktır. Yakın bir zamana kadar "çözüm", "barış"

ve ilçelerini onbinlerce askerle kuşatıp, tanklarla sokaklara girdiler. Önce kendi memurlarını çekerek, ardından halkı göçe zorlayarak bölgeyi boşaltıyorlar, geri kalanları tam bir kıyımdan geçirmeye hazırlanıyor...

Savaşı durdurmak için...

Türk egemen sınıfları, halkımızı içerde-dışarda bir savaş çemberine almış durumda. Bunun karşısında halkların kardeşliğini, işçi ve emekçilerin birliğini sağlamak ve mücadeleyi yükseltmek dışında, başka bir seçenek yoktur. Emperyalist ve kirli savaşı durduracak yegane güç budur.

"Kürdistan bu haldeyken, Batı ne yapıyor", "Batı neden sessiz kalıyor" diye yakınmak, kendine komünist, devrimci, hatta demokrat diyenlerin işi olamaz. Bize düşen; Doğusu-Batısı, Kuzeyi-Güneyi ile ülkenin bütününde işçi ve emekçileri, ezilen halkları, savaşa karşı birleştirmek, örgütlemek ve mücadeleye seferber etmektir. Ağlayıp sızlanmak değil, çözüm üretmek ve ayağa kalkmaktır!

Ayrıca ayrışma; Doğu-Batı şeklinde coğrafik, ya da bu coğrafyalarda simgelenen uluslar şeklinde yaşanmıyor. Barzani'den, AKP'li Kürt vekillere ve işadamlarına kadar, birçok Kürdün, bu katliamlara tepki göstermek şöyle dursun, Türk egemenleriyle birlikte nasıl kolkola girdiklerini hep birlikte görüyoruz. Buna karşın Türkiyeli komünist ve devrimcilerin, duyarlı işçi ve emekçisinin nasıl kahrolduğunu, birşeyler yapmak için ne kadar çırpındıklarını da biliyoruz.

Yani yaşanan ayrışma; **"Doğu-Batı", "Türk-Kürt" değil, gerici-faşistlerle devrimci-demokratlar, burjuvazi ve onun çıkarlarını savunanlarla, işçi-emekçi ve ezilen halklar arasındadır.** Asıl sorun şudur ki, birinciler tepeden tırnağa silahlı ve örgütlü iken, ikinciler son derece dağınık ve örgütsüzdür. Onları birleştirmek ve örgütlemek gerekirken; sızlanmak, şikayetlenmek, hele hele halkları karşı karşıya getiren, güvensizliği derinleştiren sözler sarfetmek birşey kazandırmaz; egemenlerin değirmenine su taşır.

* * *

Bölgemizde EMPERYALİST SAVAŞA, Kürdistan'da KİRLİ SAVAŞA karşı birleşeceğiz, örgütleneceğiz, savaşacağız! Bugüne dek ülkenin pek çok yerinde protestolar, eylemler oldu. Geç kalınmış da olsa Aralık ayının sonunda DİSK, KESK ve TMMOB, "genel grev"e çıkıyor. Bu, diğer güçlerin katılımıyla "genel direniş" halini alabilir.

Şimdi yakınma değil, eylem zamanıdır. Faşizmin artan şiddetine, büyüyen birlikteliğimiz ve eylemlerimizle karşı koyma zamanıdır!

Savaşa karşı Birleşik mücadele

Yaşanan ayrışma; "Doğu-Batı", "Türk-Kürt" değil, gerici-faşistlerle devrimci-demokratlar, burjuvazi ve onun çıkarlarını savunanlarla, işçi-emekçi ve ezilen halklar arasındadır. Asıl sorun şudur ki, birinciler tepeden tırnağa silahlı ve örgütlü iken, ikinciler son derece dağınık ve örgütsüzdür. Onları birleştirmek ve örgütlemek gerekirken; sızlanmak, şikayetlenmek, hele hele halkları karşı karşıya getiren, güvensizliği derinleştiren sözler sarfetmek birşey kazandırmaz; egemenlerin değirmenine su taşır.

üyesi olan Türkiye'nin Rus uçağını düşürmesi, hem saflaşmayı net biçimde ortaya koydu, hem de zaten savaşın parçası olan Türkiye'yi, daha fazla içine soktu.

Başta İncirlik olmak üzere Türkiye'deki NATO üsleri, ABD, Fransa, İngiltere, Almanya gibi emperyalistlerin savaş uçaklarıyla, füzeleriyle doldu. Suriye-Türkiye sınırında bu uçaklar cirit atıyor. Akdeniz ise, savaş gemilerinin, denizaltıların dolaştığı bir göl haline geldi. Sadece ABD, AB ve Rus emperyalistleri değil, Çin de gemilerini göndererek bu savaşın içinde yer aldığını açıkça ortaya koydu.

Ülke topraklarını emperyalistlerin ve onların çetelerinin üssü haline getirmeleri yetmiyormuş gibi, **AKP hükümeti Irak'a asker göndererek, ABD ve Barzani'yle işbirliği içinde Musul'dan pay kapma yarışına girdi.** Irak Merkezi Yönetimi'nin sert tavrıyla askerleri çekmek zorunda kalsalar da, bölgedeki emperyalist savaşın göbeğinde durmaya devam ediyorlar.

NATO tarihinde ilk kez bir NATO ülkesi, Rus uçağını düşürdü ve bunu da Türkiye yaptı. AKP hükümeti, son yaptığı hamlelerle, bu savaşta ABD'nin başını çektiği "Batı bloku" içinde yer aldığını açıkça ortaya koydu. Bu durum, ülkemizi savaşın "merkez üssü" yaptığı gibi, "Rusya-Çin-İran" blokunun da hışmını üzerinde topladı, saldırılara açık hale getirdi.

diyen hükümetin, son üç-dört ay içinde Kürt halkına savaş açması, başka türlü açıklanabilir mi?

Erdoğan'ın 7 Haziran seçimleri öncesinde "çözüm sürecini buzdolabına kaldırdım" demesi, ya da "ortada masa falan yok" diyerek, Öcalan'la yapılan görüşmeleri bitirmesi, sadece onun kişisel tavrıymış gibi ele alındı. Ve seçimler öncesi AKP'nin oy oranlarını yükseltmek için başvurduğu bir manevra gibi yorumlandı. Oysa ne sadece Erdoğan'ın tutumu olarak yorumlamak doğruydı; ne de seçimleri kazanmak maksadıyla yaptıkları...

Nitekim 1 Kasım seçimlerinden sonra AKP tek başına hükümet kuracak oyu fazlasıyla aldığı halde, Kürt halkına saldırılar artarak devam etti. Şimdi Suriye'yi, Filistin'i aratmayan bir tablo var. 38 günlük bebekten, 70 yaşındaki yaşlılara kadar yüzlerce insan katledildi. Evlerin duvarları mermi atışlarıyla delik-deşik, oturulmaz hale getirildi. İnsanlığın mirası olan tarihi eserler yakıp yıkıldı.

Buna rağmen Kürt halkının direnişini kıramadılar. **Sokaklara barikat kuran, hendekler açan Kürt gençleri, halkın da desteğini arkasına alarak büyük bir direniş sergiledi.**

Polisle, özel birliklerle, IŞİD kılıklı çetelerle kıramadıkları direnişi, şimdi askerlerle kırmaya çalışıyorlar. Kürt il

Kürt illerindeki katliama karşı protestolar

Kürt illerinde günlerce süren sokağa çıkma yasaklarıyla birlikte hemen her gün insanların katledilmesine karşı, birçok yerde protesto eylemleri yapıldı. Hemen her ilde çeşitli kitle örgütleri biraraya gelerek ortak eylemler örgütlediler. Buna rağmen yapılanlar, yaşanan katliam karşısında son derece yetersiz kaldı.

Bu birlikleri büyütmek ve eylemleri arttırmak gerektiği açıktır. Diğer yandan **ortak hareketin ruhuna aykırı davranışlardan kaçınmak, kitlelere zarar veren eylemlerden uzak durmak gerekir.** Zaten binbir güçlkle kurulan eylem ve güç birliklerini, bu tür hareketlerle dinamitlemek ancak düşmanı sevin-dirir. Tam da halkların kardeşliğine, birleşik harekete daha fazla ihtiyaç duyulduğu bir dönemde, bunlardan kaçınma, ortak eylemleri daha etkili hale getirme zamanıdır.

İstanbul'da "Koordinasyon"un eylemleri

Kürt illerindeki sokağa çıkma yasağı ve devletin yaptığı katliamlar, İstanbul'da oluşturulan "Emek ve Demokrasi Koordinasyonu" bileşenleri tarafından protesto edildi.

Taksim Dayanışması, HDP, HDK, Barış Bloku ve Haziran Hareketi'nin, Ankara katliamından sonra oluşturduğu "İstanbul Koordinasyonu" geçtiğimiz ay "Emek ve Demokrasi Koordinasyonu" ismini aldı ve devrimci-demokrat tüm kesimlerin birleşik mücadelesini örgütlemenin ilk adımları atıldı. Kürt illerinde başlatılan sokağa çıkma yasakları ve katliamlara karşı gösteriler örgütledi.

20 Aralık günü de katliamları protesto etmek için Galatasaray'da basın açıklaması yapılacaktı. Ancak polis, kitlenin toplanmasına izin vermeden saldırdı. Başta İstiklal Caddesi olmak üzere Taksim'in bütün sokaklarını tutan polisler, toplanmaya çalışan kitlenin üzerine plastik mermi, tazyikli su, biber gazı sıktı.

Tıpkı Haziran

ayaklanmasında olduğu gibi, çatışma tüm sokaklara yayıldı. Yer yer İstiklal Caddesi'ne çıkan kitle, bir süre eylem yaptı. Ayrıca Tarlabası, Tünel vb. yerlerde toplanan gruplar eylemler yaptılar. Tarlabası yolu çift taraflı trafiğe kesildi. Çatışmalı bir şekilde gerçekleşen bu eylemler, yaklaşık bir saat sürdü. Sonra kitle dağılmaya başladı. Ancak polis dağılan kitlenin üzerine de gaz bombası ile saldırmayı sürdürdü.

Aralarında PDD temsilcisinin de olduğu pekçok kişi gözaltına alındı. Servis arabalarını durduran polisler, arabanın içindekileri döverek dışarı çıkardı. Direnenlere vahşice saldırdı, tüm gözaltına aldıkları üzerinde tam bir terör estirdi. Öyle ki, Şişhane'nin kaldırımındaki demir parmaklıklara dayatıp iki saat bekletti. Kollarını kaldırıp başa koydurma, yüzlerini arkaya döndürme gibi yaptırımlar uygulamaya girişti. Bunlara uymayı reddedenlere cop, tekme ve yumrukla saldırdılar. Trafiklin aktığı, insanların yoldan geçtiği bir ortamda ayaküstü işkence ve gözaltı yaptılar. Kimlik tespiti için ardından daha önceden araması bulunan bir kişi dışında herkesi serbest bıraktılar.

Devletin bu yeni gözaltı ve işkence yöntemine direnmek gerektiği açıktır. Artık dayak ve gözaltı, şubelerden çıkıp meydanlarda yapılır hale gelmiştir. Bu aymazlığa sadece protesto eylemine katılanların değil, tanık olan tüm kitlenin karşı koyması gerekir. Devletin Kürt halkıyla dayanışma içinde olanlara da tahammülü yoktur. Topyekün bir savaş açmıştır. Bunu da ancak topyekün bir direnişle, birleşik mücadeleyi yükselterek püskürtmek mümkündür.

İkitelli'de protesto gösterisi

Aralık ayı başında PDD olarak İkitelli'deki devrimci-demokrat kurumları dolaşarak Kürdistan'da süren kirli savaşa karşı birleşik bir eylem yapmayı önerdik. HDK, zaten o hafta sonu toplanacaklarını söyledi. Sonrasında toplantıyı öne alıp, ortak gösteri yapmayı kabul ettiler. Eylemin **15 Aralık'ta** akşam saat 7.30'da yapılmasına karar verildi.

Belirlenen gün ve saatte İkitelli Cemevi önünde toplanan kitle, sloganlarla yürüyüşe geçti. "Suruç'tan Sur'a Katleden Devlet Hesap Verecek- İkitelli Halkı" imzalı pankartın açıldığı eylemde, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Hırsız Katil Erdoğan", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı. Yürüyüş boyunca kimi yerlerde durarak, Erdoğan ve AKP'yi teşhir eden konuşmalar yapıldı.

Halk konuşmalara, kaldırım ve evlerinin balkonunda alkışlayarak destek sundu. Evlerinin balkonlarından slogan

atarak katılanlar da oldu. Yaklaşık 3 km yüründükten sonra, eski son durakta bir konuşma yapıldı. Devletin Kürt illerinde uyguladığı katliama vurgu yapılarak, buna karşı direnişin de yükseldiği, Kürt halkının yalnız olmadığı, mücadelenin yükseltileceği belirtildi. Konuşmanın ardından eylem bitirildi. **Eylemi PDD, HDK, TÖP-G ve Halkevleri örgütledi.**

Aynı bileşenler, **20 Aralık'ta** bir gösteri daha örgütlediler. **Hem 19 Aralık katliamını, hem de Kürdistan'da süren katliamı protesto ettiler.** Yine İkitelli Cemevi önünden başlayan yürüyüş, aynı güzergahı izledi, sonrasında Cemevi'ne yeniden dönülerek, eylem bitirildi.

Eylem sürerken bir grup Kürt gencinin arabaları yakması doğru değildi. Bunlar, eylem disiplinine aykırı olduğu gibi, kitleden de tepki alan yanlış tavrıdır. 15 Aralık'taki eylemde de ortak sloganlar dışında kendi sloganlarını atmaları, biz dahil diğer bileşenler tarafından eleştirilmişti. Buna rağmen bir sonraki eylemde de aynı durumla karşılaştık. Oysa HDP de bunu yanlış bulduğunu söylemişti; bu koşullarda her kurumun kendi kitlesi üzerinde denetim kurması, alınan kararlar doğrultusunda kendi taraftarlarını ikna etmesi gerekir. Tam da ortak eylemleri büyütmek gereken bir dönemde, bu tür davranışlar, onu sabote etmeye hizmet eder. Birlikteliğe zarar veren bu tür davranışlara izin verilmemelidir.

Emperyalist ve kirli savaşa karşı birleşik mücadele

Kürt halkının katledilmesine karşı ülke çapında birleşik mücadelenin yükselmesi gerekiyor. Bu doğrultuda merkezi ve yerel birlikleri ve eylemleri örgütlemek, yakıcı bir görevdir. Bugüne dek yapılanlar, sınırlı ve yetersizdir. Merkezi ve daha güçlü eylemlere ihtiyaç vardır.

PDD olarak "Emek ve Demokrasi Koordinasyonu"na merkezi eylemlerin yanı sıra, tüm emekçi semtlerde aynı gün ve saatte eylemler yapmayı önerdik. Bu önerimizi destekleyenler oldu. HDK ise, eylemlerin "AKP ve Saray ile sınırlanması gerektiği"ni belirttikten sonra "toplantıya katılan bileşenlerin azlığından dolayı böyle bir karar alamayız" diyerek reddetti. Ne var ki, aylardır Koordinasyon zaten az bileşenle toplanıyor. Bu durum, karar almaya engel olmamalı. Kürdistan'da yaşananlar, daha hızlı ve etkin bir mücadeleyi, Kürt halkıyla dayanışmak için daha aktif olmayı zorunlu kılıyor.

İkitelli'de yapıldığı gibi, her alanda birleşik eylemler yükseltilebilir. Ancak bunların merkezi bir şekilde örgütlenmesi, aynı gün ve saatte yapılması çok daha etkili olacaktır.

"Bölgemizde EMPERYALİST SAVAŞA, Kürdistan'da KİRLİ SAVAŞA" karşı birleşik mücadeleyi yükseltmek, günün en acil görevidir. Faşizmin gözü dönmüş saldırganlığı ancak bu şekilde püskürtülebilir.

Kürdistan'da yürütülen katliam karşısında, Kürt halkı ile dayanışmaya, faşizme karşı birlikte direnmeye çağıran PDD afişleri, merkezi yerlere ve emekçi semtlere yapııştırıldı.

Tahir Elçi'yi yüzbinler uğurladı

Diyarbakır Sur'da katledilen Diyarbakır Baro Başkanı Tahir Elçi'nin katledildiği haberini alır almaz herkes birbirini arıyordu... Her suikastta olduğu gibi acılı yürekler, "bu kadarını da yapacak kadar gözü dönmüş" bir saldırganlık karşısında, kaç kez isyan etmiş beyinler, sıkılı ve öfke yüklü yumruklar birbirini arıyordu... Yapabileceklerini konuştular, bir araya gelerek güçlerine güç katmaya çalıştılar...

Kanla sınıyanıyorlardı, acıyla, kederle... Derin üzüntü yüzlerine, gözlerine yansımıştı. Ama bir o kadar da kararlı ve başları dik duruyorlardı.

Katiller meydan okuyordu! Göz göre göre "sizi ezeceğiz, yok edeceğiz, öldüreceğiz" diyorlardı. Hep yaptıkları gibi... Halkın gücünden korkan diktatörlerin aramızdan en sevdiklerimizi, en kararlı ve en yiğitlerimizi alması adettendir! Sömürücü sınıflar bunu hep yapar ki, sömürülenler onlara başkaldırma mecali bulamasın, korksın, sinsin, hep başları eğik olsun diye...

Ama halkların da bildiği bir şey var: Bu kadar acımasızlık ve bütün değerleri kalleslikle yok etmeye yeminli olanlar karşısında çok güçlü olunmalı, ille de başı dik durulmalı... Tam da öyleydiler.

Biraraya, öncelikle Tahir Elçi'ye yaraşır görkemlikte bir cenaze töreni yapmak için geldiler. Diyarbakır'a gidilecekti. Gece nasıl buluşacaklarını konuşmadan önce, her yerde olduğu gibi Adana'da da protesto eylemi için ne yapacaklarını kararlaştırdılar. İnönü Parkı'nda buluşup basın açıklaması yapılacak ve oradan yürüyüşe geçilecekti.

Basın açıklaması yüzlerce insanın katılımıyla gerçekleşti. Sloganlar öfke yüklüydü ve en çok da "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganı atılıyordu. Atatürk Parkı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Oturma eyleminden sonra gece buluşmak üzere dağıldılar.

Adana Barosu iki otobüs tahsis etmişti. Yolda ve Diyarbakır girişinde hiçbir engelle karşılaşmadan törenin yapılacağı Koşuyolu Parkı'na doğru yürümeye başladılar. Engel yok gibiydi, ama silah sesleri geliyordu kulaklara. Erkenden otobüs-ten indiklerinde, bir şeyler yemek için girdikleri yerde, çalışanlar ve halk tarafından "dikkat edin çatışmalar sürüyor" diye uyarılmışlardı. Duydukları seslerden de anlaşılıyordu bu. Siverek çıkışında onlarca zırhlı araçla konvoylar oluşturulup ve yığınak yapıldığını ve bazı otobüslerin kente alınmadığını da duymuşlardı.

Avukatlar ve bir kesim kitle örgütleri temsilcileri, Tahir Elçi'nin cenazesinin bulunduğu Selahaddin Eyyubi Eğitim ve Araştırma Hastanesine yöneldi. Tahir Elçi, omuzlar üzerinde morgdan çıkarken "Şehid namırın", "Katil devlet hesap verecek", "Tahir Elçi ölümsüzdür" sloganları atılmaya başlandı. Öfke ve acı yüklü yumruklar havaya kalkıyor, duyular doruklara çıkıyordu. Ailesinin, akrabalarının ve yakınlarının yer yer yükselen feryatları slogan seslerine karışırken, yokuş yukarı çıkan morg yolu insan selinden oluşmuştu.

İnsan hakları anıtının bulunduğu Koşuyolu Parkı'na doğru yürüyüş başladığında, her sokaktan insanlar katılıyordu yürüyüşe. Kitle örgütleri temsilcileri, hukukçular, insan hakları savunucuları, Kürt milletvekilleri, parti yöneticileri yürüyüşün en önündeydiler. "Tahir Elçi ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Şehid namırın" sloganlarını atıyordu kitle. Öndeki pankartta "PKK terör örgütü değildir"

Tahir Elçi katledildi!

Diyarbakır (Amed) Baro Başkanı Tahir Elçi, Sur ilçesinde devletin halka yönelik gerçekleştirdiği saldırıyı protesto etmek için basın açıklaması yaptığı sırada, vurularak katledildi.

Tahir Elçi, Kürt halkının talepleri için mücadele içinde yer alan, bu nedenle de devlet tarafından hedef alınan bir insandı. Son dönemde AKP hükümetinin ona dönük saldırıları artmıştı. Hukuksuz gözaltı ve tutuklamaları da devreye sokarak onu yıldırma, yaşamını adadığı mücadeleden koparmak istiyorlardı. Onun mücadelesini durduramayınca, bu defa katlederek yoketmek yöntemini kullandılar.

Bu saldırı, yaz aylarından bu yana, AKP hükümetinin Kürt illerinde halka dönük pervasız saldırganlığının devamıdır. Sokağa çıkma yasakları, yargısız infazlar ve devlet terörü ile Kürt halkını sindirmeyi başaramayan devlet, saldırılarını artırmaktadır. Sur ilçesinde devlet terörünü protesto etmek için yapılan basın açıklamasında kitlenin üzerine ateş açılması, bunun göstergesidir.

Kısa bir süre önce, Diyarbakır'da HDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın aracına silahlı saldırı düzenlenmesi, Silvan'da HDP eşbaşkanı Figen Yüksekdağ ile çeşitli parti ve kurum temsilcilerinin bulunduğu gruba ateş açılması, devletin pervasız saldırı politikasının parçasıdır. Kürt halkının direnişini kıramayan devlet, Tahir Elçi gibi Kürt halkının temsilcilerini alçakça yokederek hareketi zayıflatmak istiyor.

Ancak başaramayacaklar! Kürt halkının direnişini susturamayacaklar! Kitlelerin eşitlik, kardeşlik ve özgürlük taleplerini durduramayacaklar! Bu alçakça saldırının sorumluları tespit edilmeli, yargılanmalıdır! Kürt halkı üzerinde estirilen baskı ve terör son bulmalı, bu vahşi saldırganlığın sorumluları istifa etmelidir!

28 Kasım 2015

Proleter Devrimci Duruş

sözü yazılıydı. Tahir Elçi'nin CNN Türk'de yaptığı söyleşide söylediği bu söze yüzbinler sahip çıkıyordu böylece.

Adeta "öldürmekle bitmeyiz, çokuz biz, bize diz çöktüremeyeceksiniz" diyerek yürüyorlardı pankartın ardından. Kürt gençleri "PKK halktır, halk burada" sloganını atıyorlardı. Diyarbakır'ın evlerinde kimse kalmamıştı sanki. Akın akın törene katılıyorlardı. Ve herkesin hemfikir olduğu gibi Vedat Aydın'ın cenazesinden sonra bu büyüklükte katılım ilk kez oluyordu. Diyarbakır Tahir Elçi'yi, son yolculuğuna yüz binlerce kişinin katıldığı yürüyüş ve cenaze töreniyle uğurluyordu. Kepenkler kapalıydı. Hayat sadece "Tahir Elçi nezdinde devletten hesap sormaktan" ibaretti o gün. Tahir Elçi'ye "rahat uyu" deniyordu, "yüzbinleriz biz, mücadele bayrağı yere düşmeyecek"... Tıpkı yaptığı konuşmada kardeşi Ahmet Elçi'nin dediği gibiydi: "Tahir Elçi Kürdistan halkının kardeşidir. Hrant Dink'in, Vedat Aydın'ın, Musa Anter'in öğrencisidir. Kardeşim ne ilk ne de son şehittir. Ama faşistler bilsin ki Kürt halkı sonuna kadar direnecektir..."

HDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ve Tahir Elçi'nin eşinin de konuşma yaptığı tören sonrasında yüz binler Yeniköy Mezarlığı'na ulaştı. Önlerinde "Hepimiz Elçi'yiz, ölümlerle bitmeyiz" pankartı vardı. Öylesine kalabalıktı ki, mezarlığa giriş saatler sürdü. "Şehid namırın" sloganlarıyla girildi mezarlığa. PKK bayrakları ve Abdullah Öcalan flamaları da taşıyordu gençler.

Törene katılanların büyük bir kısmı şehitler mezarlığını da ziyaret ediyordu. Burada onlarca şehit yatıyordu ve tıpkı halkın ziyaret ettiği kutsal bir yer gibiydi. Bu kadar şehidi olan ve şehitlerini bu kadar sahiplenilen bir halk asla yenilmezdi. Oradaki tablo da böyle konuşuyordu...

Asgari değil, İNSANCA YAŞAYACAK BİR ÜCRET!

Milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücret, önceden belli olmasına rağmen "asgari ücret tespit komisyonu" bir kaç kez toplandı. Hatırlanacağı gibi 1300 TL AKP hükümetinin 1 Kasım seçim vaadi idi. 7 Haziran seçimlerinde diğer düzen partilerinin 1400-1500 lira vaadine "kaynağı nereden bulacaksınız" diye eleştiren AKP, 1 Kasım seçimlerinde 1300'ü telaffuz etti. Buradan geri dönmesi beklenemezdi. Sorun maliyetin nasıl, nereden karşılayacağı.

Yapılan toplantılar, kamuoyuna görüntü sunmaktan başka bir şey değil. **Sermaye kurumlarından 5, hükümet tarafından 5, işçi sendikaları tarafından 5 temsilciyle oluşturulan "tespit komisyonu" bileşenlerine baktığımızda bile bunun bir asgari ücret oyunu olduğu anlaşılır. Herşeyden önce güçler eşit değil. Hükümet ve sermayeyi aynı taraf olarak görmek gerekir. Bu haliyle bile kabul ettiğimizde, işçi sınıfı maça yenik başlamış oluyor.** Diğer yandan işçiler adına toplantıya katılan Türk-İş yöneticileri de işçiden yana değil! Bugüne dek pratikleriyle bunu ortaya koydular.

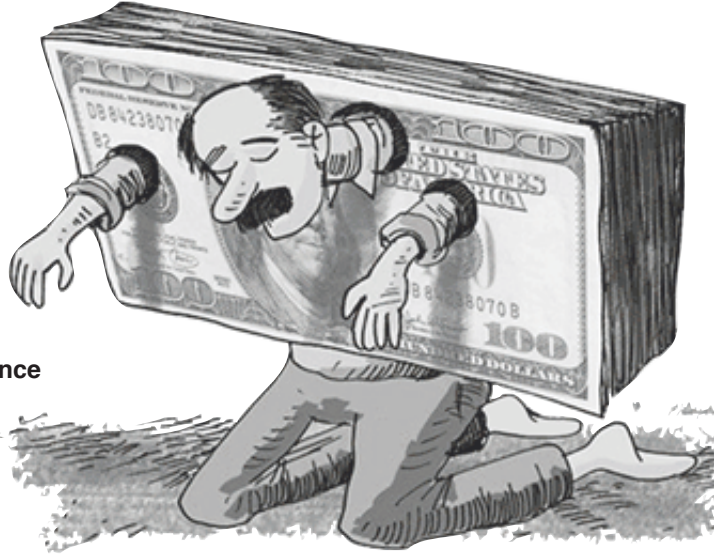
Dolayısıyla "asgari ücret tespit" komisyonuna "taraf" diye oturanlar arasında, işçi sınıfından taraf olan kimse yok! Burjuvazi kendi kendisiyle toplantı yapıyor. Böyle bir toplantıdan işçiler adına asgari yaşam ücretinin çıkacağını beklemek hayal olur.

Asgari ücret nedir, nasıl belirlenmektedir?

Asgari ücret, isminden de anlaşıldığı gibi asgari yaşam standardı anlamına geliyor. Güya 4 kişilik bir aile baz alınıyor; bu ailenin barınma, ulaşım, giyim, gıda, sağlık, eğitim ve sosyal faaliyetleri gibi geçim giderleri hesaplanarak belirleniyor! Ama gerçeğin hiç de öyle olmadığını biliyoruz.

Ülkemizde devlet adına belli sürelerde Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) açlık ve yoksulluk sınırları verilerini açıklar. Açıklanan "yoksulluk sınırı"nın normalde asgari ücret olarak belirlenmesi gerekir. Zaten TÜİK de, yoksulluk sınırını "asgari ücret tespit komisyonu"na sunar. Ama hiç bir hükümet, kendi kurumlarının tespit ettiği oranları bile baz almaz, asgari ücret her zaman bu oranın çok altında belirlenir. Kaldı ki, devletin kurumları kitleleri kandırmak için, gerçek rakamları vermezler. **İşçi sendikalarının açıkladıkları açlık ve yoksulluk sınırı ile TÜİK'in açıkladıklarının arasında her zaman bir uçurumlar vardır.** Örneğin DİSK'in araştırmasına göre Türkiye'de açlık sınırı 1393 TL, yoksulluk sınırı 4403 TL'dir.

Asgari ücrete yapılan üç kuruşluk zamda bile fırtına koparıyorlar. Bütün bu feryadın altında, aslında "zam yapmayın" vardır. Neredeyse "beleş işçi çalıştıralım" diyecekler. Üç kuruş zammı işçilere fazla gören patronlar, yapılan zammın maliyetini yine işçilere yüklemeye çalışıyorlar. Hiç kuşku yok ki, patronların istekleri büyük oranda yerine getirilecek ve bu zammın maliyeti işçilerden kesilecektir.

Emekçi semtlerde bile 2 odalı bir ev kirasının en az 500 TL olduğu koşullarda, 1300 TL ile 4 kişilik bir aile nasıl geçinebilir? Bırakalım 4 kişinin geçmesine bir kişi bile geçemez! Ayrıca asgari geçim indirimi bunun içinde tutulursa bekar ve çocuksuz asgari ücretli birinin eline geçecek para 1300 TL değil yaklaşık 1.230 - 1.240 TL civarında olacaktır. **Bir evde 3 kişinin çalışması durumunda dahi, yoksulluk sınırı aşılamamaktadır. Dolayısıyla 1300 lira hiç bir yaraya merhem olmaz.**

Hal böyle iken, Erdoğan, "Avrupa'da en yüksek asgari ücretin 200 Avro" olduğunu söyleyerek, Türkiye'de asgari ücretin Avrupa'ya göre yüksek olduğunu iddia etti. Oysa asgari ücret konusunda Avrupa ülkeleri üç gruba ayrılıyor. Birinci ligde yeralan Belçika, Fransa gibi ülkelerde asgari ücret, 1000 avronun üzerinde. İkinci ligde yeralan Portekiz, İspanya ve Yunanistan gibi ülkelerde, 500 ile 1000 avro arasında. Türkiye'nin de içinde bulunduğu Bulgaristan, Slovenya, Romanya, Makedonya gibi ülkelerin yeraldığı üçüncü ligde ise, 500 avronun altında bulunuyor.

Patronlar feryat figan

Asgari ücretin 1300 TL olacağı telaffuz edilir edilmez, patronlar ve yandaş yazarları, yapılacak zam yükünün ekonomiyi sarsacağını, işletmelerin kapanacağını, kayıtdışının artacağını, işten atılmanın olacağını vb. yazıp-çizmeye başladılar. "Patronları desteklemeliyiz" diye de buyurdular.

Öyle bir hava yaratılıyor ki, sanki işçiler 1300 TL

aldığında, patronlar batacak! Feryat-figan devletten destek istiyorlar. İstanbul Ticaret Odası (İTO) Başkanı İbrahim Çağlar, SGK priminden 3 puan indirilmesini istedi. Yine İTO Başkanı Çağlar, Başbakan Davutoğlu ile yaptığı görüşmede, asgari ücret zammının 16 milyar maliyet getireceğini söyleyerek "işsizlik fonunda birikmiş 86 milyar para var, o fonda biriken paradan verilebilir" dedi. Ankara Sanayi Odası Başkanı Nurettin Özdemir ise; ilk 1-1. 5 yılın yükünün

devlet tarafından karşılanmasını istedi. Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği (TGSD) Başkanı Şeref Fayat; asgari ücrete yapılacak yüzde 30 zammın enflasyon dışında kalan kısmını devletin üstlenmesini ve katkının hükümetin belirleyeceği bir fondan firmalara en az 3 yıllık destek olarak sağlanmasını istedi.

Oysa gerçekler hiç de patronların anlattığı gibi değil! Gaziantep Üniversitesi öğretim üyesi; Yard. Doç. Dr. Serkan Öngel, Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının verilerinden yola çıkarak yaptığı araştırmaya göre; Almanya, İspanya, Polonya ve İtalya'daki orta ölçekli işletmelerle Türkiye'nin aynı ölçekteki işletmeleri karşılaştırdığında, Türkiye bu sayılan ülkelere göre daha fazla kar sağlamış. Türkiye'deki büyük ölçekli firmaların karlılığı ise, Almanya, Fransa ve İspanya'dakilerin iki katı, İtalya ve Polonya'nınsa üç katı civarında. Yani **Türkiye'de sermayenin karları azami, işçi ücretleri ise asgaridir.**

Buna rağmen asgari ücrete yapılan üç kuruşluk zamda bile fırtına koparıyorlar. Bütün bu feryadın altında, aslında "zam yapmayın" vardır. Neredeyse "beleş işçi çalıştıralım" diyecekler. Üç kuruş zammı işçilere fazla gören patronlar, yapılan zammın maliyetini yine işçilere yüklemeye çalışıyorlar. Hükümet de "işverenlerimizi mağdur etmeyeceğiz, destek primleri sağlayacağız" açıklamasıyla, patronların yüreğine su serpiyor. Sanki kendi ceplerinden ödeyeceklermiş gibi!

Maliyetin hesabı işçilerden kesilecek

Hiç kuşku yok ki, patronların istekleri büyük oranda yerine getirilecek ve bu zammın maliyeti işçilerden kesilecektir.

Örneğin SGK primlerini düşürmek, emeklilikten sağlık hizmetine kadar işçileri olumsuz yönde etkileyecektir. Zaten 2008'den beri SGK prim indirimi ile devletten 42 milyar TL almış durumdalar. Asgari ücret artışının maliyetini ise 16 milyar TL olarak açıkladılar. Yani bunun neredeyse 3 katına yakınını devletten almışlar.

Keza işçilerin parasıyla kurulan "işsizlik fonu"na göz diyorlar. **Kurulduğundan beri, işsizlerin**

yaralanmaması için binbir engel çıkarılan fon, burjuvaziye fütursuzca açıldı. Şimdi de asgari ücretin maliyetini karşılama gerekçesiyle patronlara peşkeş çekilecek. Yani her zamanki gibi kaşıkla verilen kepçeyle geri alınacak!

Azami kara doymayan patronlar, bunlarla da yetinmeyecektir. **Zammı bahane edip, kayıt dışı çalıştırma, işten atma, uzun saatler çalıştırma, kağıt üzerinde artış yapıp vermeme vb gibi yöntemlere başvuracaklardır.**

Sosyal-iş sendikasının yaptığı araştırmaya göre, 1 milyon 434 bin 262 işyerinde 10'dan az işçi çalışmaktadır. SGK kayıtlarına göre bu işyerlerinde 3 milyon 900 bin işçi istihdam edilmektedir. Bu işyerlerinde çalışan işçilerin önemli bir kısmı asgari ücretli.

Yürürlükteki yasaya göre 10 ve daha üstü işçi çalıştıran şirketler, işçi ücretlerini banka üzerinden ödemek zorunda. 10'dan az işçi çalıştıran firmalar bu yasanın dışında. Onlar elden ödeme yapıyorlar. Bu tür işyerlerinde işçilere asgari ücretin altında ödemeler yapılmakta, işçilere tam ödenmiş gibi kağıt imzalatılmaktadır. Büyük firmalarsa bu yöntemi taşeron sistemini üzerinden yapmaktalar.

Dahası, kayıtdışı çalıştırma o kadar yaygın ki, neredeyse kayıtdışı çalıştırmayan fabrika ve işletme yoktur.

İnsanca yaşam için insana yakışır ücret!

Asgari ücrete yapılan zam, sadece asgari ücretlileri değil, bütün işçi ve emekçileri ilgilendiriyor. Yüksek ücretle çalışan bir kalifiye işçisine, asgari ücret gösterilir. TİS sürecine giren sendikalı işçilerin karşısına asgari ücret çıkarılır. TİS'ler asgari ücret baz alınarak yapılmaya çalışılır.

Bundan dolayıdır ki, **asgari ücrete “en büyük toplu sözleşme” denir. Dolayısıyla sendikalı-sendikasız bütün işçilerin birlikte mücadele etmesi gerekir.**

Diğer taraftan asgari ücrete zam yapılması önemlidir. Fakat sosyal haklar yoksa, zammın bir kıymeti olmaz. **Ücretler ne kadar yüksek olursa olsun, sosyal hakların olmadığı, temel tüketim maddelerinin ateş pahası olduğu koşullarda, işçi ve emekçiye düşen yine yoksulluk ve sefalettir.**

İnsanca yaşam için insana yakışır bir ücreti elde edebilmek için sınıf mücadelesini yükseltmekten başka çare yoktur.

Ücret nasıl belirlenir?

İşgücünün fiyatı (ücret)

Ücretli emekçi, kişisel olarak özgürdür; bir köle gibi alınıp satılamaz. Alınabilen ve satılabilen, onun işgücüdür, çalışma kapasitesidir. Bu yanılla “özgür”dür, işgücünü pazarda kendisi satışa çıkarır. Gerçekte ise açlıkla zincirlenmiştir. Açlık onu işgücünü satmaya zorlar. Başka seçeneği yoktur. Çünkü üretim araçları kapitalistler tarafından gaspedilmiştir. Kendisine ait bir üretim aracı yoktur. Üretebilmek ve geçinebilmek için, kapitalistlerin mülkiyetinde olan üretim araçlarını kullanmak zorundadır. Bu nedenle işgücünü kapitalistlere satar, onların üretim araçlarını kullanarak üretir.

İşgücü herhangi bir meta gibi pazarda alınıp satılır. Tıpkı pazarda satılan kumaş ya da demir gibi.

İşçi kendi metasını (yani işgücünü) kapitalistin metası ile (yani para ile) değiştirir. Ve bu değişim belli bir oranda olur: İşgücünün şu kadar saat kullanılması karşılığında bu kadar para... Diğer metarlardan farkı, sadece ölçü birimindedir. Demir kiloyla, kumaş metreyle ölçülür, işgücü ise, çalışma süresiyle.

İşçi işgücünü başka türden metalarla değiştirmektedir. 10 saatlik çalışma karşılığında patron ona diyelim ki 50 lira vermektedir. Bu 50 lira, şu kadar et, şu kadar yiyecek, şu kadar yakacak, şu kadar ulaşım vb.dir. 50 lira, işgücünün diğer metalarla değişim değerini ifade eder.

Bir metanın para olarak hesaplanan değişim değeri, onun fiyatıdır. O halde ücret, işgücünün, yani, insan eti ve kanından oluşan bu özgün metanın fiyatıdır.

Burada gözden kaçırılmaması gereken unsur şudur: Ücret, işçinin ürettiği metanın fiyatı ve satış süreci ile bağlantılı değildir. Kapitalist, çorap ya da deri mont üretiyor olabilir. Hammaddesini, makinesini ve bunlarla birlikte işgücünü satın alır, üretimi gerçekleştirir. Belki de üretilen meta satılmadan önce işçinin ücretini öder. Ucuz bir çorap ya da kaliteli bir deri mont üreten iki ayrı işçi aynı ücrete, asgari ücrete çalışıyor olabilir.

Yani İŞ ÜCRETİ, İŞÇİNİN, onun tarafından üretilen META-DAKİ PAYI DEĞİLDİR. İşçiye, yaptığı iş için değil, iş sırasında harcadığı işgücünün yeniden üretimi için ücret ödenmektedir.

Çünkü işgücü, kapitalistin, çorap ya da deri mont üretiminde kullanmak amacıyla satın aldığı metarlardan biridir.

İşgücünün değeri neye göre belirlenir?

İşgücünün değeri, öteki her metada olduğu gibi, bu özel nesnenin üretimi ve dolayısıyla YENİDEN ÜRETİMİ İÇİN GEREKLİ EMEK-ZAMANI ile belirlenir.

“İşgücünün üretimi ve yeniden üretimi” ifadesini açacak olursak: İşçinin üretim masrafları, işçiye çalışabilir kılmak, çalışabilir durumda tutmak ve yaşlılık, hastalık ya da ölüm gibi nedenlerle ayrılmasından sonra, yerine bir başka işçiye koymak; yani işçi sınıfını gerekli güçte çoğaltmak için, ortalama olarak gerekli olan geçim araçlarının toplamından (ya da bunun para olarak fiyatından) ibarettir.

İşçi, bugün çalışıyorsa, yarın da aynı süreci, sağlık ve kuvvet yönünden aynı koşullarda yineleyebilmelidir. Bugün çalışırken harcadığı kasları, beyni, sinirleri, akşam dinlenme ve uyuma süresi içinde yenilenmeli, ertesi gün işe hazır hale gelmelidir. Yani iş alanı dışında barınma, beslenme, dinlenme masrafları, işgücünün üretim ve yeniden üretim sürecinin içindedir.

Aşınma, yıpranma ve ölüm nedeniyle, pazardan çekilen işgücünün yerinin, hiç değilse aynı miktarda yeni işgücü ile sürekli doldurulması gerekir. Bu da türün devamını zorunlu kılar. Yani, işgücü sahiplerinin soyunun, pazarda varlığını sürdürebilmesi için gerekli geçim araçlarının toplamı, çocuklarının gereksinimlerini de karşılayacak şekilde olmalıdır. Onun beslenmesini vb. sağlayan eşinin, bakmakla yükümlü olduğu yaşlıların zorunlu gereksinimleri de, bu ücrete dahil edilmiştir.

Kısacası, işçinin aldığı ücret, sadece onun değil, ailesinin geçimini sağlayacak düzeyde belirlenir.

Yanısıra, insan organizmasının belli bir sanayi dalında hüner ve beceri kazanabileceği şekilde değişikliğe uğraması ve özel türde bir işgücü olmasını sağlamak için, özel bir eğitim de gereklidir. Bu eğitim masrafları da, ücretin içindedir.

Herhangi bir özel eğitim görmemiş bir insanın emeği BASİT EMEKTİR. Özel eğitim gerektiren emek ise, KARMAŞIK ya da KALİFİYE EMEKTİR.

Özetleyecek olursak, İŞGÜCÜNÜN DEĞERİ; İŞGÜCÜNÜN ÜRETİMİ VE YENİDEN ÜRETİMİ İÇİN GEREKLİ OLAN BARINMA, BESLENME, UYUMA, ISINMA, EĞİTİM GÖRME, SOYUNU SÜRDÜRME, ÇOCUKLARINI BÜYÜTME İÇİN ZORUNLU MASRAFLARININ TÜMÜ İLE BELİRLENİR.

Böylece, işgücünün genel tanımına ulaştık. Ancak bu tanımda, “zorunlu gereksinimler”in ne olduğunu biraz daha açmak gerekir. İşgücünün yeniden üretimi için zorunlu gereksinimler, birçok şeye göre değişiklik gösterir. Mesela, işçilerin yaşadıkları ülkenin İKLİMİ VE DİĞER FİZİKSEL KOŞULLARına göre değişir. Keza zorunlu denilen gereksinimlerin çeşidi ve büyüklüğü, tıpkı bu gereksinimlerin karşılanma şekilleri gibi, sözkonusu ülkenin UYGARLIK DÜZEYİNE ve özellikle de işçi sınıfının OLUŞTUĞU KOŞULLARA ve ALIŞTIKLARI RAHATLIK DERECESESİNE bağlıdır.

Örnek verecek olursak, soğuk iklimlerde ısınma gideri ile, sıcak iklimlerdeki ısınma gideri aynı ölçüde değildir.

İngiltere’de işçi sınıfının ortaya çıktığı ilk yıllarda, sokaklarından lağım akan mahallelerde yanyana derme çatma kulübelerde ve 20 kişi bir odaya sıkışmış halde yaşamak “zorunlu barınma gereksinimi” sınırını oluştururken, uygarlığın gelişmesi, en yoksul işçiler için bile, ev-barınma kriterlerini değiştirdi.

Kapitalizmin başlangıç evrelerinde okur-yazarlık sadece üst sınıfların bir ayrıcalığı iken, şimdi kapitalist ülkelerde nüfusun büyük çoğunluğu dört-beş yıl süren zorunlu temel eğitimi alıyor. Şimdi kaliteli bir üniversite eğitimi üst sınıfların ayrıcalığına dönüşmüş durumda.

Ülkemizde Kürt illerinde ev kirasından gıda fiyatlarına kadar temel ihtiyaç giderleri, mesela İstanbul’dakine göre çok daha ucuzdur. Ve buralarda işçiler, resmi asgari ücretin bile çok daha altında ücretler karşılığında ve çok ağır sömürü koşulları altında çalıştırılmaktadır.

Mesela “açlık sınırı” hesaplamalarında, kira, gıda, ısınma, ulaşım gibi en zorunlu ihtiyaç kalemleri dikkate alınır. Eğitim ve kültür gibi kalemler ise bu hesaplamalara dahil edilmez.

Vasıfsız ve ağır işlerde çalışan işçilerin “işgücünün yeniden üretimi” sürecinde, rutubetli evler, akşam pazarında ucuzlamış gıda maddeleri, cumartesi haftalığını aldığı anda arkadaşlarla içilen bira, pazar günü otoban kenarında ailece mangal keyfi, çocukların devlet okulunda hasbel-kader eğitimi hesaba katılmıştır da; klasik müzik konseri dahil edilmemiştir mesela.

Diğer taraftan, büyük bir fabrikada yönetici düzeyindeki bir çalışanın, işgücünün “yeniden üretim giderleri”ne, güvenli site aidatı, çocukların piyano kursu, özel otomobili, yurtdışı tatili gibi kalemler dahil edilmiş, ücreti buna göre belirlenmiştir.

(Yediveren Yayınları tarafından basılan “İşçiler nasıl sömürülüyor? İŞGÜCÜ, ÜCRET, ARTI-DEĞER” adlı broşürden alınmıştır.)

SİDEMİR işçileri eylemlerini sürdürüyor

Sivas demir-çelik (SİDEMİR) işçileri 5 aydır alamadıkları ücretleri için eylemdeler. İşçilerin ücretlerinin yanısıra, SGK primleri, sendika aidatları da ödenmiyor.

İşçiler fabrika önünde başlattıkları eylemlerini, kent merkezine yürüyüşlerden fabrikanın çatısına çıkmaya, valiliğe yürümeye kadar çeşitli biçimlerde sürdürüyorlar. Neredeyse her eylemlerinde polisin saldırısıyla karşılaştılar. Defalarca polisin tazyikli su, biber gazı ve copu ile saldırıya uğradılar. Keza her eylemlerinde milletvekilleri ve vali tarafından sorunun çözülceğine dair sözler aldılar. Ama bu sözlerin hiç biri tutulmadı. Geçen ay yoğunlaştırdıkları eylemlerine fabrikaya kayyum atanmasından dolayı bir süre ara veren işçiler, bir gelişme yaşanmaması üzerine 7 Aralık'tan itibaren yeniden eylemlere başladılar.

Sivas Valisi Alim Barut, fabrikanın resmi borcunun 630 milyon liraya ulaştığını belirtti. Barut, "işçiler kime çalışıyorlarsa ücretini ondan almalı. Valiliğe yürümek, valiyi protesto etmek de ne oluyor" diyerek işçilerin eylemlerine tepkisini ortaya koydu. Ayrıca muhatabın kendisi olmadığını, "valilik olarak yasal danışmanlıktan çekildiklerini" açıkladı. Oysa işçilere sorunu çözeceğine dair defalarca kez sözler vermişti.

Sivas demir-çelik işçileri özelleştirme mağdurlarıdır. Bir kamu kuruluşu olan fabrika özelleştirildikten sonra işçilerin hakları birer birer gasp edildi. Dolayısıyla işçilerin valiliği protesto etmeleri, valiliğe yürümeleri isabetlidir. Aynı zamanda özelleştirme karşıtı tepkilerini hükümete, devlete yöneltmelidirler.

Her eylemlerinde polisin saldırısıyla karşılaşmaları, patronlarının arkasında devletin olduğunu açıkça göstermektedir. İşçiler ücretleri için bile mücadelenin, devlete karşı mücadeleyi gerektirdiğini kendi deneyimleriyle görmektedirler.

Petrol-iş'te AKP operasyonu

Sendikal alanda süren AKP operasyonlarının son hedefi Petrol-iş sendikası oldu. Geçtiğimiz eylül ayında gerçekleşen Genel Kurul'da, AKP'li olduğu bilinen Ali Ufuk Yaşar'ın genel başkan seçilmesinin ardından, sendika içinde kadrolaşma ve eski kadroları tasfiye hareketi başlatıldı.

Saldırının ilk hedefi, örgütlenme uzmanı olarak görev yapan Nuran Gülenç oldu. 19 yıldır sendikada örgütlenme uzmanı olarak çalışan Gülenç, işten çıkarıldı. Gülenç, Ali Ufuk Yaşar'ın, yönetime girdiği andan itibaren kendisinin örgütlenme çalışmalarına ve işçilerin haklarını savunan girişimlerine tepki gösterdiğini ifade etti.

Nuran Gülenç'in ardından, basın servisi çalışanı Elif Tuba Şimşek de işten çıkarıldı. "Ben kiminle istersem onunla çalışırım" diyen Yaşar'ın kendisini işten çıkardığını anlatan Şimşek, sendikada iki yıldır kadrosuz olarak ve sendikanın diğer çalışanlarından daha düşük ücretle çalıştığını anlattı.

Türk-iş'e bağlı sendikalar arasında öne çıkan Hava-iş ile Petrol-iş sendikalarının ikisinin de yönetim değişikliği ile AKP'ileştirilmesi, bir yanıla AKP'nin başarısıdır elbette. Ancak asıl olarak, demokrat-ilerici bir kimlik taşıyan önceki yönetimler nezdinde, sınıfın çıkarlarını savunan sendikal anlayıştan uzaklaşmanın, bürokratlaşmanın kaçınılmaz sonucudur.

TÜRK-İŞ GENEL KURULU AKP şovuna dönüştü

Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonu olan Türk-iş'in 22. Genel Kurulu 3 Aralık'ta yapıldı.

Genel kurula damgasını vuran, Türk-iş Genel Başkanı Ergun Atalay'ın, Erdoğan'ın daha önce kullandığı "yerli ve milli" ifadelerini kullanması oldu. Genel kurul, Erdoğan ve AKP'nin gösterisine dönüştü.

Esnek çalışma biçimlerinin ve taşeron sisteminin yaygınlaştığı, işçi cinayetleri oranının yükseldiği, işsiz sayısının 5 milyonu aştığı, çalışma koşullarının giderek kötüleştiği koşullarda, işçilerin bu ve benzeri sorunları üzerine konuşulmazken, Erdoğan'a övgüler yağdırıldı.

Genel kurulda baş konuşmacı olarak söz alan Erdoğan, işçilerin yaşadığı sorunlardan sendikaları sorumlu tutarak, sendikaların ideolojik davranmamaları gerektiğini belirtti. 1 Mayıs gösterilerine ve DİSK'e de saldırmaktan geri durmadı.

Sıfatı işçi sendikası başkanı ama...

Türk-iş'in 22. Genel Kurulu, sanki bir işçi sendikasının değil de AKP'nin kongresi, Türk-İş Başkanı Ergun Atalay da bir işçi sendikasının değil de AKP'nin il başkanlarından biriymiş gibiydi. Atalay, "sayın cumhurbaşkanımız sağlam adamdır, bu dünyada bedel öder, ahirette rahat eder" diyerek Erdoğan'a övgüler yağdırdı. Bununla da yetinmedi, "herkes milli olmak durumunda, herkes Türkiye'den yana olmak durumunda" diyerek, Erdoğan kadar kendisinin de şoven-milliyetçi olduğunu gösterdi.

Oysa patronlar işgücünü sömürürken Türk, Kürt, Ermeni vb. işçilerin hangi milliyetten olduğuna bakmazlar. Nerde ucuz işgücü varsa, kim daha ucuza çalışırsa, onları çalıştırır. Ama işçilerin birlikte hareket etmesini engellemek için ırkçılığı körükler. Atalay da bunları pekala bilir. Ama Erdoğan'a yaranmak ve koltuğunu sağlama almak için, bu sözleri etmeden duramaz. Taşeronlaştırma, düşük ücret, iş cinayetleri gibi sorunlarda ise, Erdoğan'a ricada bulunmakla yetinir ancak. Böylelerinden başka türlü de beklenemez zaten.

İşçilerin haberi yok!

Türk-iş bağlı sendikalara üye olan işçilerin bırakalım kurultaya çağrılmalarını, kongreden haberleri dahi yok. 3 aydır direnişte olan Tek Gıda-iş'e üye olan İFF Aroma işçileri, kongreden haberlerinin olmadığını ve işçilerin katılmadığı bir kongreden işçiler lehine bir şey çıkmayacağını belirtirler.

Kristal-iş'e üye Mersin Paşabahçe cam işçileri ise, kongreye gönderdikleri mektupta, sendikal anlayışın değişmesi gerektiğini ifade ettiler. Mektupta "gerçekçi olmak gerekirse, ne söylersek söyleyelim, mevcut Türk-iş yönetimi sahip olduğu sendikal anlayışla devam ettiği sürece, Türkiye işçi sınıfına ihanet etmeye devam edecek ve yöneticiler değişse de bizleri açlığa sefaletle mahkum edecek sözleşmelerin altına imzalar atılacaktır" diyerek, Türk-İş'e duydukları güvensizliği ortaya koydular.

Aynı yönetimle devam...

Ankara Büyük Anadolu Otel'de yapılan Genel Kurul, 4 gün sürdü. Tek liste şeklinde yapılan seçimlerde mevcut yönetim yeniden aday oldu. Demiryol-iş başkanı Ergün Atalay bir kez daha genel başkanlığa seçildi. Türk Metal-iş sendikası genel başkanı Pevrul Kavlak genel sekreterliğe, Yol-iş genel başkanı Ramazan Ağar genel mali sekreterliğe, Teksif genel başkanı Nazmi Irgat genel eğitim sekreterliğine, Koop-iş genel başkanı Eyüp Alemdar da genel teşkilatlandırma sekreterliğine seçildi.

Genel kurulda tek muhalif ses, TÜMTİS genel başkanı Kenan Öztürk'ten geldi. "Hak-iş'e benzememeliyiz" diyen Öztürk, konuşmasını "örgütlenme özgürlüğü önündeki engel taşeronlaştırma, işçi cinayetleridir, bunlar bizim sorunlarımızdır. 'Aman ters düşmeyelim' anlayışıyla bir şey yapmamız mümkün değildir" diyerek konuşmasını bitirdi.

ODTÜ'yü yenemezsiniz!

Şimdi de ODTÜ'ye yüklenmeye çalışıyorlar. Gözleri dönmüşçesine saldırıyorlar. Her gün birileri açıklama yapıyor. AKP'li Aydın Ünal "Cizre'ye nasıl girildi, ODTÜ'ye de öyle girilik" diyerek, bir işgal komutanı gibi konuşuyor. AKP'li Bakanlardan Binali Yıldırım'dan Lütfi Elvan'a kadar hepsi ODTÜ'ye yükleniyor. Tabi ki, Erdoğan yine başrolde: ODTÜ ile ilgili pervasızca konuşuyor.

Bahane bu defa namaz tartışması. ODTÜ'de mescide solcu öğrenciler tarafından saldırı düzenlendiğini, namaz kılan bir öğrencinin tartaklandığını söyleyerek provokasyon yaratmaya çalışıyorlar.

Oysa, tartaklandığı iddia edilen kişi, böyle bir iddianın doğru olmadığını, kendisine kimsenin müdahale etmediğini söylüyor.

Diğer taraftan, mescide saldırı değil, bütün okulu mescide çevirme çabası söz konusu. Zaten ODTÜ içinde 2 cami, 15 mescit bulunuyor. Buna rağmen mescitte yer olmadığını söyleyerek bahçede namaz kılmaya kalkıyorlar, yeni mescit açılmasını talep ediyorlar.

Olayları başlatanlar, kendilerine "Mescit Topluluğu" adını veren gerici bir grup. Bu grubun IŞİD'e adam yetiştirdiği biliniyor. ODTÜ'nün içinde örgütleniyor, gençlere radikal İslamcı görüşler aşılamaya

çalışıyorlar. Üstelik çetelere kadro gönderiyorlar. Geçtiğimiz günlerde, bu gerici topluluğa üye olan üç ODTÜ öğrencisinin Suriye'ye geçerek IŞİD'e katıldığı haber olmuştu.

Bu gerici çetenin, namaz kılmak gibi bir derdi yok. Asıl amaçları, dini bir gösteri düzenleyerek okulun içindeki devrimci-demokrat öğrencilere meydan okumak. 22 Aralık günü, mescitte yer olmadığı gerekçesiyle basketbol sahasında ve açık alanda namaz kılmak isteyen bu gerici grup, devrimci-demokrat öğrenciler tarafından engellendi.

ODTÜ, "dünyanın en iyi üniversiteleri" sıralamasına Türkiye'den girebilen birkaç okuldan biridir. Eğitim kalitesi yüksek, diploması dünya standartlarında. Ancak daha önemlisi, her gerçek bilim ve eğitim alanı gibi, devrimci-demokrat kimliğe sahip. Köklü bir tarihe, ilerici-devrimci geleneklere sahiptir. '68 kuşağının önderlerini yetiştirmeyi başarmış, bunun nişanını da stadyumdaki "DEVİRİM" yazısıyla topraklarına kazımıştır. Bütün ilerici-demokrat öğrencilerin hayalidir "ODTÜ'lü" olmak.

Dinci gericilik şimdi ODTÜ'ye saldırıyor. Orada böyle bir mevzi kalmasına tahammül edemeyen

devlet, ODTÜ'yü de ele geçirmek, ODTÜ'lüleri yıldırım için harekete geçti. Bir yanıyla, 2012 yılının son günlerine damgasını vuran büyük ODTÜ direnişinin de intikamını almak istiyor. Arazisine göz koyup, direniş nedeniyle vazgeçmek zorunda kalan devlet, şimdi saldırıyı bir aşama yükseltiyor. Diğer yanıyla, devrimci ODTÜ'yü, gericiliğin kalesi haline getirmeyi amaçlıyor.

Ancak öylesine pervasızca saldırıyor, öylesine dayanaktan-gerçeklikten yoksun yalanlarla yol almaya çalışıyorlar ki, rektör bile, AKP'nin bu saldırganlığına ortak olamıyor. Sessiz kalarak bu baştan aşağıya demagogik propagandanın dışında durmaya çalışıyor.

Başaramayacaklar! ODTÜ'yü ele geçiremeyecekler! Bu toprakların yarattığı güçlü devrimci-ilerici gelenekler, yeni kuşakların da bilinçlerine akarak, dinci-gerici çeteleri durduracaktır!

Dilan, Yeliz, Şirin... Devletin katlettiği kadınlar

İstanbul-Sancaktepe'de 3 Aralık günü gerçekleştirilen polis baskınında, Dilan Kortak katledildi. Polisin "hücre evi" olduğunu iddia ettiği evde bulunan Dilan, polisin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi. Baskın sırasında 3 kişi de gözaltına alındı.

20 Temmuz Suruç katliamı ve 24 Temmuz'da Kürt halkına dönük savaşın yeniden yükseltilmesi saldırısı, devletin yargısız infazlarının da yeniden başlangıcı oldu. İstanbul'da birkaç ay içinde 3 kadın ev baskınlarında, polis kurşunuyla katledildi. Otopsi raporlarında, herbirinin yakın mesafeden sıkılan kurşunla öldürülmüş olması, infazların kanıtıydı.

24 Temmuz'da Bağcılar'daki bir evde Halk Cephesi üyesi Günay Özarslan "çatışmada öldü" denilerek katledildi. Oysa evde çatışma belirtisi yoktu ve Günay'ın bedenine 15 kurşun sıkılmıştı.

18 Ekim'de Küçük Armutlu'da evi basılan Dilek Doğan, polise "galoş giyin" diye ısrar ettiği için polis tarafından vuruldu. Doğan, yaşam mücadelesini 25 Ekim'de kaybetti. Dilek'in katilini aklamak isteyen devlet "arbede çıktı", "abisi polise saldırdı" türü açıklamalar yapmıştı. Oysa dava dosyasına eklenen kamera kayıtları, polisin pervasızca saldırısını gözler önüne sermeye yetiyor.

19 yaşındaki gencecik Kürt kızı Dilan Kortak'ın bedeninden 5 kurşun çıkarıldı. Devlet yine "çatışma çıktı" demişti, ancak evin durumu, yargısız infaz olduğunu gösteriyordu.

HDP'li Dilan'ın cenazesi de devletin engellemeleriyle karşılaştı. İzmir'de

düzenlenen cenaze törenine, HDP'li vekiller katıldı. Cenazesi slogan, alkış ve zılgıtlar eşliğinde toprağa verildi.

Yeliz Erbay, Şirin Öter Ölümsüzdür

Faşist devlet devrimci iki kadını daha yargısız infaz ile katletti. 22 Kasım günü Gaziosmanpaşa Karadeniz Mahallesi'nde evleri basılan Yeliz Erbay ve Şirin Öter infaz edildi. Tıpkı daha önce katledilen Günay, Dilek ve Dilan gibi...

Otopsi raporları, polisin yargısız infaz yaptığını kanıtlıyor. Raporda Yeliz Erbay ve Şirin Öter'in kafa bölgesine yakın mesafeden ateş edildiği belirtilmiş. Ayrıca karın ve göğüs bölgesinde mermi giriş çıkışları tespit edilmiş. Bir de "vajinada 2 adet mermi giriş-çıkışı" olduğu belirtiliyor. Öylesine ahlaksız ve canavanca işlenen bir cinayet bu. Bütün bunlar, polisin IŞİD'ci çetelerden farksız olduğunu ortaya koyuyor.

Zaten katledilmeden önce işkence yapıldığına dair izler de var. Darp izleri ve morluklar, kafatasında, elmacık kemiklerde kırıklar, otopsi raporuyla kesinleşmiş durumda. Yaralı yakalandıkları halde işkence edildiği ve vücutlarına onlarca kurşun sıkıldığı görülüyor.

Yeliz ve Şirin 23 Kasım'da Gazi Mezarlığı'na defnedildi. Cemevi önünde saat 13'te toplanan kitle, yapılan konuşmalardan sonra yürüyüşe geçti. "Yeliz Erbay, Şirin Öter ölümsüzdür", "Faşizme karşı omuz omuza", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarının sıkça atıldığı cenaze töreninde, devletin yaptığı yargısız infaz teşhir edildi. Direnişin büyüyeceğine vurgu yapıldı.

Defin sırasında kitleyi kameraya çeken polis İHA'sı (İnsansız Hava Aracı) göstericiler tarafından silahla vuruldu. Bunun hıncını polis, cenaze sonrası dağılan kitleye saldıracak gösterdi. Gazi'nin sokakları gaza boğuldu, tüm bölgeyi gaz bulutu kapladı. Ara sokaklarda çatışmalar bir süre devam ettikten sonra, eylem sona erdi.

Üniversitelerde cihatçılara geçit yok

AKP'nin IŞİD'e verdiği destek, IŞİD çetelerinin üniversitelerde de palazlanmasına yol açıyor. 10 Ekim Ankara Katliamı sonrasında çıkan telefon kayıtları, IŞİD çetelerinin nasıl korunduğunu gösteriyordu. Katliam sonrasında, çeteler üniversitelerdeki faaliyetlerini ve örgütlenmelerini artırdılar. Devrimci-demokrat öğrenciler ise, yaptıkları eylemlerle, üniversitelerde radikal İslamcı çetelerin yuvalanmasına izin vermeyeceklerini gösterdiler.

IŞİD'çilerin en fazla yüklendiği okullardan birisi, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü. Bir süredir öğrencileri sözlü ve fiziksel şekilde taciz eden IŞİD'çi çeteler, 3 Aralık günü saldırıya geçtiler. **3 ve 4 Aralık günleri, İÜ Beyazıt Kampüsü IŞİD çeteleri ile devrimci-demokrat öğrencilerin çatışmasına sahne oldu.**

3 Aralık günü IŞİD'çiler önce okulun içine sis bombası atıp, ardından yüzlerinde maske, ellerinde sopa, bıçak, satır ve soda şişeleriyle Edebiyat Fakültesi'ne girdiler. "Cihatçı çetelere izin vermeyeceğiz" başlıklı bildiri dağıtan öğrencilere sopalarla saldırdılar. Saldırı sırasında yaralanan öğrenciler hastaneye kaldırıldı. Ancak öğrencilerin direnişi, devletin müdahale ederek çetelere yardım etmek zorunda kalmasına neden oldu. Polis 6 IŞİD'çiyi gözaltına alma bahanesiyle öğrencilerin elinden kurtararak kaçırdı.

4 Aralık günü radikal dinci çeteler bu defa sabah erken saatlerde kampüse girmeye çalıştılar. Ancak öğrencilerin direnişi onları yeniden durdurdu. Kendi çabalarıyla okula girmeyi başaramayan çetecilerin yardımına devlet koştu. Polis saldırısı sonucu, IŞİD'le çatışan 32 öğrenci gözaltına alındı. Aynı gün ilerleyen saatlerde öğrenciler, "Üniversitede cihatçı çetelere geçit yok" pankartı ile yürüyüş yaptılar. Yürüyüşe çeteler soda şişeli saldırı düzenlediler.

8 Aralık günü, üniversitede yaşanan olaylara ilişkin eylem yapmak isteyen radikal dincilerin bu defa seçtiği alan, Beyazıt Meydanı oldu. Meydanda toplanan ve kendisine "Üniversiteli Müslümanlar" adı veren 300 kişilik İslamcı grup, **ÖSO bayrağına benzer bir bayrak açarak Suriye'deki cihatçılara da destek vermediyi unuttu.** Beyazıt Meydanı'nda hiçbir eyleme izin vermeyen polis, cihatçıların eylemini izlemekle yetindi. Bu gösteriyi duyan devrimci-demokrat öğrenciler, okulun içinde toplandılar. "Beyazıt Marşı"nı okuyarak ve diğer öğrencilere cihatçıların gösterilerini anlatarak hazırlık yaptılar. Cihatçılar 8 Aralık günü de okula giriş yapmayı başaramadılar. Ardından meydanda gösterisini yapan cihatçı gruba, öğrenciler tarafından havai fişek atıldı. Ancak havai fişekler gruba kadar ulaşamadı. Polis ise, cihatçılara tepki gösteren ve havai fişek atan öğrencilere gaz bombası ile saldırdı. Sonrasında da cihatçıları korumak için güvenlik çemberi oluşturdu ve polis helikopteri havadan denetim yaptı. Açıklamayı yapan cihatçılar, tek bir getirerek Saraçhane Parkı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Sonra parktan dağıldılar.

1 Aralık günü, Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü çetecilerin saldırısıyla karşı karşıya kaldı. KOÜ'de, kendisine "Ak Gençlik" diyen çete, "Türkmen Katliamı" bahanesiyle bildiri dağıtmak istedi. Devrimci-demokrat öğrenciler ise, bildiri dağıtımına müdahale ederek, çetecileri üniversite kapısından

kovdular. Ardından aynı çeteciler, polis korumasında okula geri dönerek demokrat öğrencilere saldırdı. AKP hükümeti ile cihatçıların ve polisin işbirliğinin çarpıcı bir görüntüsüydü bu saldırı. Öğrenciler, sonrasında yaptıkları açıklamada, Umuttepe'de cihat sloganları atılmasına izin vermeyeceklerini duyurdular.

2 Aralık günü, Ankara Üniversitesi Cebesi Kampüsü'nde kendisine "Müslüman Hanımlar Topluluğu" ismi veren gerici grubun gerçekleştirmek istediği etkinliğe, devrimci-demokrat üniversiteliler tarafından müdahale edilmiş; bunun üzerine gerici erkekler üniversiteli kadınlara saldırmıştı. Devrimci-demokrat üniversiteli kadınların direnişi, gerici grupları üniversiteden uzaklaşmak zorunda bırakmıştı. Ardından, 3 Aralık günü üniversitede eylem çağrısı yapan gerici-cihatçı grup, üniversiteye girmeyi başaramamıştı. Bu olaylardan sonra Cebeci Kampüsü'ndeki topluluklar ve gençlik örgütleri, "Cihatçı-gerici yapılanmalara geçit vermeyeceğiz" başlıklı bir bildiri yayınladılar. 9 Aralık günü de, yine "Cihatçı-gerici yapılanmalara geçit vermeyeceğiz" sloganıyla bir eylem gerçekleştirdiler.

Yine **1 Aralık günü Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde, haftalardır süren polis-ÖGB-faşist çetelerin saldırıların karşı, öğrenciler Eskişehir Emek ve Demokrasi Güçleri ve aileleriyle birlikte yürüyüş gerçekleştirdi.** Rektörlüğün önünde açıklama yapan öğrenciler, eli sopalı çetelerin üniversiteye alındığını ve bunların polis-ÖGB desteğiyle öğrencilere saldırdığını söyledi.

Ardından **8 Aralık günü bir gerici saldırı da Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde meydana geldi.** OGÜ'de Suriye'deki cihatçılara silah yardımı yaptığı bilinen İHH (İnsan Hak ve Hürriyetleri, İnsani Yardım Vakfı) stant açtı. Bunun üzerine devrimci-demokrat öğrenciler harekete geçerek standa müdahale ettiler ve üniversitede gerici örgütlenmeye izin vermeyeceklerini söylediler. İHH çetecileri üniversitelilere saldırdı. Ve her zaman olduğu gibi, gerici çeteleri desteklemek için çevik polis de üniversiteye girdi. Saldırı sonucu, 9 üniversiteli gözaltına alındı.

9 Aralık günü, yine Eskişehir OGÜ'de, gericilerle ve onların koruması olan devletle çatışma vardı. 8 Aralık'ta stant kurmayı başaramayan cihatçılar, 9 Aralık günü İktisadi İdari Bilimler Fakültesi önünde basın açıklaması yapacaklarını duyurdular. Devrimci-demokrat öğrenciler ise, üniversitelerinde gerici örgütlenmeye izin vermeyeceklerini söyleyerek sabah saatlerinde bir araya geldiler. Önce İHH'nın cihatçılara destek verdiğini gösteren bir resim sergisi gerçekleştirdiler. Ardından, İİBF'ye doğru yürüyüşe geçtiler. 2 Toma ve 6 otobüs çevik polis ile kampüse giren devlet, yürüyüş yapan devrimci-demokrat öğrencilere gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Saldırı sonrasında 12 öğrenci gözaltına alındı.

25 Kasım günü, İTÜ'de gerici çeteler, bu defa "Tevhid ve Adalet Topluluğu" adı altında işbaşındaydı. İTÜ Ayazağa Kampüsü'nde "cami istiyoruz" diyerek toplu namaz kılmak isteyen gericilere tepki gösteren öğrenciler, onların namaz kılmak istedikleri

alandan top oynayarak ve çimlere oturarak protesto ettiler. Bunun üzerine ÖGB (Özel Güvenlik Birimleri), gerici çeteyi koruma altına aldı. ÖGB ile öğrenciler arasında yaşanan tartışmanın ardından, çevik polis de, gerici çeteleri koruma görevini yerine getirmek amacıyla kampüse girdi. Bu sırada çeteciler, tek bir getirerek, "Kafirler için yaşasın cehennem" sloganını attılar. Devrimci-demokrat öğrenciler ise, "Katil IŞİD üniversiteden defol" sloganıyla karşılık verdi. Öğrencilerin direnişi, önce çetecilerin, ardından polisin üniversiteyi terk etmesine neden oldu.

Yine İTÜ'de, Elektrik-Elektronik Fakültesi mescidinde, Rus uçağının Suriye'de düşürülmesini "kutlayan" cihatçı çeteciler lokum dağıttı.

Cihatçılar üniversitelere giremez

AKP'nin cihatçı çetelere olan desteği, sadece Suriye topraklarıyla sınırlı değil. En başta Türkiye'deki IŞİD ve her türden gerici-cihatçı örgütlenmesi, AKP'nin tam desteğini alıyor. Bugüne kadar Adıyaman'daki çay ocağından İstanbul-Bağcılar'daki derneğe, Ankara-Hacıbayram mahallesinden İHH yapılanmasına kadar çok geniş bir alanda, cihatçı örgütlenmelerin nasıl açıktan ve pervasız biçimde güçlendirildiklerini gördük. 10 Ekim Ankara Katliamı'nın ardından, Davutoğlu'nun "intihar bombacıları eyleme geçmeden gözaltına almayız" sözleri, bu desteğin somut ifadesiydi.

Bugün artık bu örgütlülük üniversitelerde de kendisini göstermeye çalışıyor. Ve öncelikle de, devrimci-demokrat örgütlülüğün olduğu, direnme geleneği güçlü üniversiteler hedefe çakılıyor. Beyazıt, Ayazağa, Cebeci gibi kampüsler, tarihsel birikimleriyle de öne çıkan üniversite kampüsleri. Ve buralara girebilmek için, devletin, polisin, ÖGB'nin desteğine ihtiyaç duyuyorlar. Cihatçıların devrimci-demokrat öğrencilerle her karşı karşıya gelişi, devletin de müdahalesini zorunlu kılıyor. Cihatçı çeteler, devletin desteğiyle alan açmaya çalışıyorlar.

Ancak **kitlelerin cihatçılara karşı büyük tepkisi üniversitelerde de kendisini gösteriyor; devrimci-demokrat öğrenciler, bulundukları alanda cihatçılara yaşam hakkı tanımayacaklarını hem sözlü-yazılı olarak ifade ediyorlar, hem de bunun gerektirdiği direnişi gösteriyorlar.**

Bu direniş, çok daha geniş öğrenci kesimlerini, öğretim üyelerini de kapsayarak büyütülmeli, cihatçıların izleri üniversitelerden silinmelidir.

Cumhuriyet gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Can Dündar ve Ankara Temsilcisi Erdem Gül, MİT Tırları ile ilgili yaptıkları haberlerden dolayı tutuklandılar. Hem de “casusluk”la suçlanarak!

Geçtiğimiz yıllarda Ergenekon davalarıyla “Avrasyacı”lar tasfiye edilirken de onlarca gazeteci tutuklanmıştı. O zamanlar Fethullah Gülen’e “dokunan yanıyor”du. Şimdi ise Erdoğan’a ve ailesine “dokunan yanıyor”! Ya Ahmet Hakan gibi dayak yiyor, ya da Can ve Erdem gibi tutuklanıyor.

Bu isimler, medyatik oldukları için geniş kesimler tarafından biliniyorlar. Ancak hemen her dönem gözaltına alınan, tutuklanan devrimci-demokrat gazetecilerin ismi bile duyulmuyor. Özellikle **Kürt illerinde çalışan gazeteciler, adeta “kelle koltukta” görev yapıyorlar. Tutuklanmadan öte “can güvenliği” sorunu yaşıyorlar.** Son bir ay içinde gözaltına alınan gazetecilerden **Azadiya Welat muhabiri Ferit Dere**, gözaltında iken polislerin “bir gün kim vurduya gideceksiniz” diyerek tehdit edildiğini söylüyor mesela.

Azadiya Welat çalışanı Deniz Babir ve JİNHA muhabiri Beritan Canözer ise, “makul şüphe”li görülerek tutuklanıyor.

Yıllardır kaç Kürt gazeteci ya da dağıtımcı katledildi; kaç devrimci, demokrat, yurtsever basın mensubu gözaltına alındı, tutuklandı; kaç devrimci dergi yasaklandı, toplatıldı, binaları basıldı, yakıldı...

Her dönem egemen sınıfların susturmak istediği asıl kesimler, komünist ve devrimciler olmuştur. Kimi dönem kendi aralarındaki çelişkilerin keskinleşmesiyle burjuva gazeteci ve yazarlar da hapsedilir, öldürülür. Son yıllarda bunun pekçok örneğini gördük. İsimler değişiyor, klikler farklılaşıyor, fakat aynı oyun oynanmaya devam ediyor. İlginç olan bütün bunların AKP hükümetleri döneminde olmasıdır. Gülen-AKP ittifakının 17-25 Aralık operasyonu ile bozulmasıyla birlikte, dünün düşmanları bugünün müttefikleri haline geldi. Ergenekon davasından yargılananlara “iade-i itibar”ın yanı sıra, çoğu eski görevine geri döndü ve açtıkları davalardan milyonları bulan tazminatlar kazandılar.

Basına saldırı ve faşist kadrolaşma

AKP hükümeti, diğer şeylerin yanı sıra, tutukladığı gazeteciler ve basın üzerindeki baskılarıyla da kendinden öncekilere rahmet okutuyor. Demokrat Parti (DP) dönemiyle kıyaslanan ama birçok yönden onu da aşan bir hükümetle karşı karşıyayız.

Türkiye’de “demokrasiye geçiş” olarak lanse edilen DP’nin yükselişi de gazete baskınlarıyla başladı. İkinci emperyalist savaşta faşist Hitler Almanyası’na karşı direnen sosyalist Sovyetler Birliği’ni desteklediği için hedefe çakılan dönemin Tan gazetesi, galeyana getirilen gerici-faşist güruhlar tarafından basılmış, matbaası dağıtılmış, yakıp yıkılmıştı. Gazetenin sahibi ve yazarları Zekeriya ve Sabiha Sertel ise tutuklanmış, sonrasında ülkeyi terk etmek zorunda kalmışlardı.

Tan gazetesi baskınına katılan güruhun içinde kimler yoktu ki? O yıllarda İTÜ’de okuyan Turgut ve Korkut Özal kardeşler, Necmettin Erbakan, Süleyman

Can Dündar ve Erdem Gül neden tutuklandı?

Demirel... Yani sonraki yıllarda Türkiye’yi yönetecek olan kadro oradaydı. Bugünün AKP yöneticileri de 60’lı 70’li yıllarda yapılan gerici-faşist saldırıların başında yer aldılar. ‘68 gençlik hareketinin karşısına Erdoğanlar, Arınçlar, Abdullah Gül’ler çıkarıldı, “Kanlı Pazar”larda devrimci-demokrat gençleri katlettiler.

Tan gazetesi baskınından iki cumhurbaşkanı, bir başbakan çıktı. 60’lı yılların “anti-komünist” saldırganlığından ise iki cumhurbaşkanı çıktı. Şimdi de aynı merdivenleri Abdurrahim Boynukalın tırmanıyor. AKP Gençlik Kolları Başkanı olarak Hürriyet gazetesine baskın düzenleyenlerin başını çeken Boynukalın, AKP milletvekili adaylığından AKP kongresinde divana, oradan yeni hükümetin Gençlik ve Spor Bakanı Yardımcılığına kadar yükseldi.

“Zirve”ye tırmanmanın nereden geçtiğini bu kısa tarihçe ortaya koyuyor. Bu faşist düzenin harcında katliamlar, cinayetler, baskınlar olduğunu, hepsinin elinin kanlı olduğunu gösteriyor.

Cumhuriyet yazarları neden tutuklandı?

Hal böyleyken “ifade özgürlüğü”, “basın özgürlüğü”, “halkın haber alma hakkı” gibi -esasında burjuva hak ve özgürlükler kapsamında yer alan- haklardan bahsetmek, anlamsız kaçabilir. **Egemenlerin bu hak ve özgürlükleri kendi çıkarları için kullandıklarını, işlerine gelmediği zaman tümenden bir kenara fırlattıklarını bilmek ve bunu teşhir etmek başkadır; bu hakların savunusunu yapmak ve mücadelesini vermek başka! Çünkü bu hak ve özgürlükler insanlığın bin yıllardır süren mücadelesinin sonucunda kazanılmıştır. Ve daha ileriye doğru gidiş, bunların sahiplenilmesi, geliştirilmesi ile mümkün olacaktır.**

Elbette “düşünce” ve “basın özgürlüğü” adı altında faşist ve gerici ideolojilerin propagandasını savunmak doğru değildir. İnsanlığı ileriye değil, geriye çeken her ideoloji ve uygulamanın karşısında durmak gerekir. O yüzden Ergenekoncu veya Güleni olarak tutuklanan faşist-şoven ve dinci-gerici gazeteci ve yazarları desteklemek söz konusu olamaz.

Can Dündar ve Erdem Gül’ü bunlardan ayıran birçok yön bulunmaktadır. En başta faşist ya da gerici kliklerin borazanlığını yapmadılar. Bu klikler arası it dalaşının bir sonucu olarak da tutuklanmadılar. AKP’nin savaş politikalarına karşı çıktıkları için hedefe çakıldılar. **Türkiye’nin Suriye savaşına doğru- dan müdahil olduğunu kanıtlayan haberleri yaptıkları, MİT tırları’nda “insani yardım” adı altında radikal dinci gruplara silah gönderildiğini belgeleriyle yayınladıkları için tutuklandılar.**

Her savaş döneminde egemenler, önce içteki muhalefeti bastırmak, savaşa karşı yükselecek sesleri boğmak ister. Öyle ki, bizzat Erdoğan televizyon ekranlarından “bunun hesabını verecekler” diyerek onları tehdit etmiş ve savcılara şikayette bulunmuştu. Tutuklanmalarının tam da Türkiye’nin Rus uçağını düşürdüğü döneme denk gelmesi rastlantı değildir. Tutuklanmalarından birkaç gün önce de Erdoğan, MİT tırlarına atıfta bulunarak “o tırlarda silah olsa ne olacak, olmasa ne olacak” diyerek meydan okumuştur.

Kısacası yazdıklarının içeriği ve tutuklanmalarının zamanlanması, doğrudan savaşa ilgilidir. Dolayısıyla bu tutuklamaya karşı çıkmak, hükümetin savaş politikalarına, başta İŞİD olmak üzere dinci-gerici çetelerle olan ilişkisine karşı çıkmak, savaş karşıtı tepkiyi büyütmehtir.

MİT tırlarının açığa çıkarılmasında Gülen’ci savcılar rol almış olabilir. Kimi dönem egemen klikler arası çatışmalar, bu tür bilgi ve belgelerin açığa çıkmasını sağlar. Susurluk’ta da böyle olmuştu. Aslında başka türlü de çok zordur. Ya büyük bir halk hareketi ya da devrim gerekir. Sonuçta **ortalığa saçılan bu delilleri -hangi biçimde çıkmış olursa olsun- değerlendirmek gerekir. “Kliklerden birine yedeklenmemek” adına bunlara sırt çevirmek doğru olmaz.**

Esasında bu deliller, bugüne dek yaptığımız propagandayı güçlendirir, onları elle tutulur somut gerçekler haline getirir. Doğru değerlendirildiğinde geniş kitleleri içine alan bir halk hareketine dönüştürülebilir. Can ve Erdem’in tutuklanması da bu potansiyele sahipti. Ancak ertesi gün Tahir Elçi’nin katledilmesi ve Kürdistan’da savaşın daha da tırmanması, gündemi farklılaştırdı. Yükseltelen milliyetçi-şoven propaganda ve faşist terör kitleleri pasifize etti.

Buna karşın geri düzeyde de olsa tepkiler sürüyor. “Adalet nöbeti” adı altında gazeteciler, aydınlar Silivri’de nöbet tutuyor. Bunda **Can ve Erdem’in dik duruşlarının önemli bir payı var. İtiraz dilekçelerinde bile bu dik duruşu ortaya koymaları, hükümet yanlılarını adeta çıldırttı.** Üç cümlelik itiraz dilekçesi hakkında bile, “mahkemeye saygısızlık”tan dava açılması istendi.

* * *

İktidarlar muhalif basından hoşlanmaz. **Faşist diktatörlük koşullarında bu toplu tutuklama ve katletmeye kadar gider. Bundan burjuva gazeteci ve yazarlar da payını alırlar. Faşizme karşı mücadelede bu “geçici yol arkadaşları” ile yollar kesişebilir.** Bunu doğru bir şekilde değerlendirmek, faşizme karşı mücadeleyi zaferle taçlandırmak için gereklilikten öte bir zorunluluktur.

Rus uçağı neden düşürüldü?

Aşağıdaki yazı, uçağın düşürülmesinin hemen ardından, 27 Kasım 2015'te Proleter Devrimci Duruş internet sitesinde yayınlanmıştır.

24 Kasım günü, Rus Hava Kuvvetleri'ne ait SU-24 tipi savaş uçağı, Suriye sınırında TSK tarafından düşürüldü. Türkiye'nin bu saldırısı, Suriye savaşında yeni ve önemli bir aşamanın başladığını gösteriyor.

Cihatçılara AKP desteği

AKP hükümetinin, 2011 yılında olayların ilk başladığı günden bugüne, Suriye'deki radikal islamcılara destek verdiği biliniyor. MİT tırlarıyla Suriye'ye silah sevkiyatının yapıldığı, belgeleriyle ortaya konmuştu.

Ancak AKP'nin desteği, sadece lojistik olanakları sağlamak ve güçlü bir cephe gerisi tutmakla sınırlı değil. Suriye'deki savaşa, birçok biçimde doğrudan katılıyor. Radikal islamcı teröristlerin Suriye devletine ve Kürt güçlerine karşı verdiği savaşta kimi zaman topçu desteği, kimi zaman hava desteği sağlıyor.

AKP Hükümeti, bu hava desteğini meşrulaştırmak için, "angajman kuralları" adını verdikleri, bir durum yarattı. Bu kurallara göre, Suriye uçakları Türkiye sınırına 5 mil yaklaştığında, Türkiye bu uçakları düşürme hakkı olduğunu iddia ediyor. Yani Suriye hava sahasında uçmakta olan Suriye uçaklarını, Türkiye'den vurma hakkı tanımış kendisine.

Bugün bir Rus uçağının düşürüldüğü Türkmen Dağı bölgesi, bu desteğin doğrudan görüldüğü alanlardan biri. Hatay'ın hemen alt tarafında bulunan Türkmen Dağı, Bayır Bucak Türkmenleri'nin yaşam alanı. Ancak **2011 yılından bugüne, bu köyler parça parça boşalmış durumda. Köylülerin önemli bir kısmı, Esad yönetiminde olan bölgelere çekilmiş, bir kısmı ise Türkiye'ye kaçmış. Bugün o bölgede, cihatçı teröristler dışında kimse bulunmuyor.** Bayır Bucak Türkmenleri adına kalan bir grup silahlı cihatçı, Nusra Cephesi ve Fetih Ordusu gibi örgütlerin içinde yer alıyor. Bölgedeki diğer güçler ise, Çeçen, Uygur, Tunuslu, Faslı cihatçılar. Yani bugün o bölgede, AKP'nin iddia ettiği gibi Bayır Bucak Türkmenleri değil, dağlık alanda silahlı El Kaide'ci örgütler konumlanmış durumda.

Bölge, IŞİD işgali altındaki diğer Suriye toprakları gibi, geniş ve açık bir alanda değil. Bir tarafında Türkiye sınırı var, diğer tarafı üç yandan Suriye ordusu tarafından kuşatılmış durumda. Suriye ordusu, bölgenin etrafındaki hakimiyetini hiç kaybetmedi. Yani bu bölgede, yaklaşık 4 yıldır konumlanmış bulunan radikal islamcı teröristler, beslenmek, barınmak, temel ihtiyaçlarını gidermek, yaralılarını taşımak, silah ve cihatçı sevkiyatını gerçekleştirmek için Türkiye sınırını kullanıyorlar. Ve AKP hükümeti,

onların oradaki savaşlarının devam edebilmesi için, MİT tırlarıyla gönderilen silahlar dahil olmak üzere, her tür desteği sunuyor.

Bu desteğin sadece lojistik olmadığını söylemiştik. Suriye ordusunun, oradaki cihatçıları yoketmek üzere giriştiği her saldırı da, Türkiye tarafından püskürtülüyor.

23 Mart 2014 tarihinde, bölgenin stratejik noktalarından biri olan Keseb kasabasında çatışmalar yoğunlaştığında, cihatçıların en fazla sıkıştığı anda, TSK, Suriye'ye ait MIG savaş uçağını düşürmüştü. Bu saldırının ardından, Suriye ordusunun

baskısı azalmış, cihatçılar rahatlamıştı.

Geride bıraktığımız Kasım ayı içinde, bu defa Rusya, kuşatılmış durumdaki bu şer odağını yoketmek için yeni bir saldırı başlattı. Suriye'nin kara birlikleri, Rus hava desteği ile önemli başarılar elde etti, El Kaidecilere epey zaiyat verdirdi. Savaşın en kritik aşamasında, 24 Kasım günü, TSK, yine "angajman kuralları"ni bahane ederek, bu defa bir Rus uçağını düşürdü.

İşin siyasal, askeri sonuçları bir yana, uçaktan atlayan pilotun paraşütle düştüğü sırada, aşağıdaki teröristlerin ona ateş açması, yere düşen pilotun başına akbalar gibi üşüşerek linç etmesi ve bu sırada çakallar sürüsü gibi bağırışmaları, Türkiye'nin gerçekte kime destek vermekte olduğunu kanıtlayan en çarpıcı görüntüyüdü.

Suriye savaşı hız kazandı

1950'lerden bu yana, ilk kez NATO üyesi bir ülke, bir Rus uçağını düşürdü. Tarihe geçecek bu adım, AKP hükümetinin icraatı oldu.

Rus uçağına dönük bu saldırının ardında, Suriye'de son iki ayda yaşanan gelişmeler belirleyicidir. Bu gelişmelere kısaca bir göz atalım: Rusya 30 Eylül itibarıyla Suriye savaşına doğrudan dahil oldu. Onun müdahalesi, IŞİD'in ciddi zarar görmesine, bazı bölgeleri kaybetmesine yol açtı. Herşey bir yana, IŞİD yenilgi psikolojisi yaşamaya, binlerce IŞİD savaşçısı, Suriye'ye komşu ülkelere kaçmaya başladı. **ABD'nin IŞİD'e karşı göstermelik savaşı karşısında, Rusya'nın gerçekten IŞİD'i yoketmek amacıyla harekete geçtiğini görmek zor değildi.** Hemen ilk etapta, İdlib ve Halep'in IŞİD'den temizlenmeye başlaması, bunun göstergesiydi zaten.

Bu saldırıların bir parçası olarak, **Rusya Irak, İran ve Suriye'nin içinde yer aldığı bir ittifak kuruldu.** Bu ittifak, Suriye ve Irak'ta IŞİD'e karşı mücadeleyi birlikte yürüteceğini açıkladı. ABD'yi daha da telaşlandıran bu oldu. **13 yıldır ABD işgali altında olan Irak, Rusya ile ittifak kuruyor, ABD'yi bypass ediyordu.** Ve Ortadoğu genelinde, ABD'nin hegemonyası en ciddi darbelerinden birisini alıyordu.

Bu süreçte, **Çin de Akdeniz'e savaş gemisi göndererek, savaşın**

inde daha aktif yer alacağını gösteriyordu.

Elbette bu yer alış, Suriye'yi ve Esad'ı güçlendirecek şekildeydi.

Ekim ayında Suriye'nin geleceğini kararlaştırmak amacıyla yapılan ve konuyla ilgili bütün ülkelerin katıldığı (Esad hükümetinin ve Kürt güçlerinin alınmadığı) **iki Viyana toplantısında, ABD'nin "Esad'sız çözüm" tezi hiçbir dayanak bulamadığı gibi, Rusya, "Suriye'nin laik yapısını ve siyasal birliğini savunmayan" tüm güçlerle savaşmak gerektiğini sonuç bildirgesine geçirterek, Suriye'de PYD dışında tüm grupların cihatçı olarak "düşman" kategorisine girmesini sağlıyordu.**

15-16 Kasım günlerinde Antalya'da toplanan G-20 zirvesi sırasında Putin'in "40 kadar ülkenin IŞİD'e finansal destek sağladığı"ni, bu ülkelerin içinde G-20 ülkelerinin de olduğunu söylemesi, benzer biçimde önemli bir adımdı.

Rusya'nın bütün bu ataklarının karşısında, oldukça mevzi ve prestij kaybeden **ABD cephesi de kendi hamlelerini yapmaya başladı.**

Bu atakların en önemlisi, 12 Kasım günü Şengal'in kurtarılması oldu. PYD ile askeri ilişkilerini güçlendirmek, hatta PYD'yi Suriye savaşında kendi askeri olarak kullanmak isteyen ABD, **iki önemli handikapla karşı karşıya. Birincisi, PYD'nin asıl talebi Cerablus-Mare hattına uzanmak ve Afrin kantonuyla Rojava'yı birleştirmek.** Ancak onun bu beklentisi, Türkiye'nin şiddetli muhalefetine çarpıyo. **İkincisi, Şengal'i kimin "kurtaracağı" belirleyici önemde, çünkü kim kurtarırsa, sonrasında siyasal karar hakkı da onun olacak.** Bu koşullarda ABD, Kürt güçlerinin ittifakının (Barzani, PYD, PKK ve YBŞ-Şengal Direniş Birlikleri) karadan hareketi, ABD uçaklarının hava desteği ile Şengal savaşını başlattı. Savaş sırasında Kürt güçlerinin tümü de aktif rol almıştı, ancak, Şengal zaferi, sonrasındaki siyasal hesaplar dikkate alınarak, peşmergeye hediye edildi. Üstelik Şengal, IŞİD'nin Musul ile Rakka arasındaki doğrudan bağlantısını koparak stratejik bir nokta olarak da önemliydi.

İkinci atak Fransa'dan geldi. 13 Kasım günü Fransa'da stadyum, restoran, cafe gibi alanlarda 6 ayrı canlı bomba saldırısı meydana geldi. Paris'in göbeğinde patlayan bu saldırılarda, 150'ye yakın insan öldü, yüzlercesi yaralandı. **Fransa Devlet**

Başkanı Hollande, bu saldırıların üzerine hemen savaş çıkırtkanlığına başladı. Ertesi gün Rakka'yı bombaladı. İngiltere başta olmak üzere BM ülkelerinin IŞİD'e karşı savaşta daha aktif yer alması çağrısı yaptı. Hatta bu çağrı üzerine, İngiltere, Kıbrıs'taki İngiliz üslerini Fransa'nın kullanabileceğini açıkladı. Fransa, Paris'te patlayan bombaları, hem içeride kitle üzerindeki baskıyı artırma, hem de dışarıda savaş çıkırtkanlığını meşrulaştırma aracı olarak kullandı.

baskısı gelince, arkasında duramıyordu. 2008 yılında Gürcistan'ı, 2014 yılından itibaren Ukrayna'yı benzer biçimde Rusya'ya karşı harekete geçirmiş, sonrasında ise onlarla Rusya'yı karşı karşıya bırakarak kenara çekilmişti. Ve Gürcistan, başkente kadar yürüyen Rus ordusunun bütün Gürcü askeri tesislerini yerle bir etmesini, Ukrayna ise Kırım'ın Rusya tarafından ilhak sindirmek zorunda kalmıştı.

Şimdi de ABD ve NATO, "bu iki ülkeyi ilgilendiren bir sorundur, biz karışmayız", "iki taraf da fazla tırmandırmasın" gibi sözlerle, Türkiye'yi bir anda yalnız bırakıverdi.

Rusya hesap soruyor, AKP kaçacak yer arıyor

Uçağı düşürerek ABD'nin isteğini gerçekleştiren AKP ve Erdoğan, sonrasında yalnız kalınca, yaptıkları açıklamalarla Rusya'nın öfkesini yatıştırmak için uğraşmaya başladılar. Bir taraftan havuz medyası "Kıbrıs gibi girelim, Türkmen Dağı'nı işgal edelim" sözleriyle iç politika ajitasyonu yaparken; hükümet, "Rus uçağı olduğunu bilmiyorduk", "pilotlar sormadan ateş etmiş", "ilişkilerin bozulmasını istemiyoruz" gibi açıklamalarla tansiyonu düşürmeye çalışıyorlar.

Ancak Rusya "arkamızdan hançerlendik" sözleriyle, bu saldırıya göz yummayacağını açıkça ifade etti. Sonrasında da, peşpeşe ekonomik ve siyasi yaptırımlar yağmaya başladı. Rus turistler geri çağırıldı, Rusya'da fuara katılmaya giden işadamları gözaltına alındı, Türkiye'den beyaz et başta olmak üzere birçok ürünün ithalatı durduruldu, doğalgaz kartı ileri sürüldü, iki ülke arasında yeniden vize uygulamasına başlanacağı duyuruldu.

Sadece ekonomik yaptırımlar değil, askeri müdahaleler de başladı. Mesela, Rusya petrol sevkiyatı gerçekleştiren bir IŞİD konvoyunu vurdu. Bu konvoyun Barzani'ye petrol taşıdığına, bu petrolün boru hattı üzerinden Türkiye'ye aktarılacağına ilişkin bilgileri de uluslararası kamuoyuna duyurdu. Yani Türkiye'nin IŞİD'le petrol ticareti yaptığına dair kanıtları ortaya koydu.

Dahası, Türkmen Dağı'na şiddetli bir saldırı başlattı; öyle ki, bu bölgedeki Nusracılar temizlenmeden durmayacağını gösterdi.

Üstelik bu saldırı sırasında Rus uçakları yine Türkiye sınırına yaklaşmaya devam ediyor; hem de bu defa korumalarıyla beraber uçuyor savaş uçakları. Yani Türkiye'nin herhangi bir saldırısı söz konusu olduğunda, Rus uçakları da buna cevap verecek.

En önemlisi, Türkiye artık Suriye hava sahasına uçak gönderemiyor. Bugüne kadar, kimi zaman Kürt mevzilerini bombalamak için, kimi zaman başka

nedenlerle birçok defa Suriye hava sahasına giren Türkiye, uçuşları tümüyle durdurmuş durumda. Rusya'nın, "Türkiye Suriye hava sahasını ihlal etti" diyerek saldırıya geçmesi, Türk uçaklarını düşürmesi son derece güçlü bir olasılık çünkü. Ve Rusya bu saldırıyı gerçekleştirdiğinde, uluslararası hukuk karşısında Türkiye'nin hiçbir savunması olmayacak.

PYD'nin savaşı

Rusya'nın en önemli hamlesi ise, PYD ile ittifakı güçlendirme konusunda ortaya

çıktı.

PYD'nin, ABD hava desteği ile Tel Abyad ve Şengal'de kazandığı başarılar elbette çok önemli. Ancak PYD hem Suriye savaşına daha az müdahil olmak, hem de kendi bölgesinde daha fazla kazanım elde etmek istiyor. ABD ise, Türkiye'yi kızdırmamak için, PYD'yi Cerablus-Mare hattından uzak tutuyor.

ABD'nin PYD için düşündüğü savaş, Rojava'nın güneyine doğru ilerlemesi. Ancak bu hedef, PYD için bir handikap. Güneye doğru indikçe hem Rojava'dan uzaklaşıyor, hem de Kürt nüfusun olmadığı alanlarda savaş vermek zorunda kalıyor. Bu koşullar, PYD'nin IŞİD karşısındaki savaş gücünü de, stratejik üstünlüğünü de ortadan kaldırıyor. Bu nedenle PYD, yakın kasabaların temizlenmesi konusunda sorun yaşamazken, güneye doğru inmeyi istemiyor.

Rusya ise, Türkiye'nin savaştaki rolünü biliyor olmasına rağmen, Türkiye ile açıktan karşı karşıya gelmemek için belli sınırlar içinde davranıyordu. Uçağın düşürülmesi, bu sınırları ortadan kaldırdı.

Mesela, **bugün PYD ile ittifak kurarak Suriye'deki savaşı yürütmek konusunda Rusya çok daha atak bir politika izliyor. Ve bu ilişkide PYD'ye vaadedeceği en büyük şey, Mare-Cerablus hattı ve kantonların birleşmesi.** Rusya, IŞİD'e karşı savaşı zafere ulaştırmak söz konusu olduğunda, Kürt bölgesinin alan genişletmesinde bir sorun görmüyor. Hele ki, Türkiye sınırının Kürt güçlerine bırakılması ve Rojava'nın Türkiye ile Suriye arasında bir tampon bölge oluşturması, Rusya açısından tercih edilebilir bir durum.

Bugüne kadar asıl ABD ile ilişki kuran, Rusya-Suriye ittifakına fazla yaklaşmayan PYD tarafından gelen açıklamalar ise, buna çok uzak olmadıklarını gösteriyor. Değişen dengeler, PYD'nin de kararlarını değiştirebilir.

Türkiye, kaldırdığı taşı ayağına düşürmüş durumda. Rusya'yı durdurmak için bir hamle yaptı, şimdi nasıl geri adım atacağını bilemiyor. Rusya ise, Erdoğan'ın görüşme talebi karşısında "özür dilenmesi" şartını tekrarlıyor.

AKP hükümeti, ister özür dilesin ister dilemesin, cin şişeden çıkmış durumda. **Rus uçağının düşürülmesi, AKP ne kadar net bir geri adım atarsa atsin, savaşın dengelerini değiştirdi.** Bundan sonra, Rusya'nın gerek IŞİD konusundaki kararlılığı, gerekse Ortadoğu savaşındaki konumlanışı, çok daha etkin bir hale gelecektir. Buna, Kürt güçlerini kendi yanına çekmek için harcayacağı çaba da dahildir.

AKP, Rus uçağını neden düşürdü

Suriye savaşının hızla ısınmakta olduğu ve dengelerin değiştiği bu koşullarda, AKP de kendi hamlesini yaptı. Elbette ABD'nin yönlendirmesi ve hedef göstermesiyle...

Tel Abyad'ın PYD'nin eline geçtikten sonra, stratejik önemde iki alan kaldı. Birincisi, Cerablus-Mare hattı. Buradan IŞİD'e sevkiyat yapmaya devam edebiliyor. İkincisi, Bayırbusucak bölgesi. Bu bölge, Rusya'nın Lazkiye'de inşa etmekte olduğu büyük hava üssünün hemen yakınında. Dağ Nusracıların elinde olduğu ve Türkiye desteği devam ettiği sürece, Rusya Lazkiye'de rahat olamayacak. Nusracılar, Rus hava üssü için sürekli tehdit oluşturmaya devam edecek. Bu nedenle bu bölgenin temizlenmesi Rusya için vazgeçilmez önemde.

Türkiye ise, Suriye'ye dönük iddialarını sürekli kaybediyor. Önce Tel Abyad'ı PYD'nin alması karşısında stratejik önemde bir noktayı kaybetti. Mare-Cerablus hattı için 5 yıldır ısrarla savunduğu "güvenli bölge" oluşturma hedefi her defasında engellenmişti, son iki ayda Rusya'nın hamleleriyle daha da gereksiz hale geldi.

Suriye savaşının başından bu yana ABD emperyalizmi, Türkiye kadar istekle savaşta yer alan başka bir ülke bulamamıştı. Her ne kadar Türkiye ile Kürt güçlerinin beklentileri ve hedefleri örtüşmüyor, bu durum ABD'yi birçok defa zor durumda bırakıyor olsa bile, ABD, hem Türkiye'yi hem de Kürt güçlerini bugüne kadar dengede tutmayı başarmıştı. **30 Eylül'den itibaren Rusya'nın Suriye savaşında ön alması, ABD'nin Türkiye'ye olan ihtiyacını artırdı.**

Zaten **1 Kasım seçimlerini yeniden AKP'nin, üstelik büyük bir zaferle kazanmasında, ABD'nin verdiği desteğin büyük payı vardı.** ABD, Rusya'nın müdahalesiyle daha da sertleşmiş olan Suriye savaşını, AKP tarafından yönetilen bir Türkiye olmadan yürütemezdi. CHP ya da HDP'nin hükümet ortağı olacağı bir hükümetle de bu işi yapamazdı. Bu nedenle seçimleri AKP'nin ezici üstünlükle kazanmasının önünü açmıştı.

Dengelerin Rusya lehine dönmekte olduğu bu koşullarda **ABD, yeni ve etkili bir hamleye ihtiyaç duyuyordu. Bu hamle için Türkiye'yi öne sürdü. Türkiye'nin, Rus uçağını düşürür düşürmez hemen NATO'ya koşması da, bunun göstergesiydi.** Obama'nın, "Türkiye'nin kendi hava sahasını koruma hakkı var" sözleri, Rus uçağının düşürülmesine verilen desteğin ifadesiydi.

Ancak **ABD, son on yılda birçok defa görüldüğü gibi, işbirlikçilerini ileri sürüyor; Rusya'nın**

Kürdistan’da aylardır süren faşist abluka, sokağ a çıkma yasakları, katliamlarla sürüyor. Polis ve özel hareketçılarla başlayan ablukaya, askerler de katıldı. Kürt il ve ilçeleri onbinlerce askerle çevrildi. Sokaklara tanklar girdi, halkın üzerine toplarla saldırıya geçtiler.

24 Temmuz’da savaş uçaklarının Kandil’i bombalamasıyla başlayan yeni savaş konsepti, doğrudan halka yönelmiş durumda. Neredeyse her gün, içinde kadın ve çocukların olduğu ölümler yaşanıyor. Son iki ay içinde 50’den fazla çocuğun öldüğü söyleniyor. Toplamda kaç kişinin öldüğü bile bilinmiyor. Yaklaşık 800 bin kişi ise, evini-mahallesini terk etti, daha doğrusu göçe zorlandı. Sokağa çıkma yasağının gün ve saatini önceden bildirip, o saate kadar halkın bölgeden çıkmasını istediler. Geride kalanları “terörist” diye damgalayıp katletmenin zeminini oluşturdular böylece.

Milli Eğitim Bakanlığı, öğretmenlere bir mesaj göndererek, kendi illerine dönmelerini istedi. Her **işgalci devletin büyük bir saldırı başlatmadan önce “kendi vatandaşları”nı çağırması gibi, memurlarını çağırdılar.** Zaten bir çoğu daha önceden ya istifa ederek ya izin alarak bölgeden ayrılmışlardı. Boşalan okulları da asker ve polis karargahı haline getirdiler. Keza Sağlık Bakanlığı, abluka altında görev yapan sınırlı sayıdaki doktor ve hemşirenin bir hafta boyunca hastanede kalmasını ve dönüşümlü görev yapmalarını istedi. Hastaneler tanklarla sarıldı. Halk yaralılarını dahi hastanelere götürmesin diye...

Bütün bu hazırlıklar, öncekilerden çok daha büyük bir saldırı olacağını, çok daha fazla insanın katledileceğini gösteriyordu. Öyle ki, başında on-dört generalin bulunduğu on bin kişilik ordudan söz ediliyor. Saldırı öncesi Genelkurmay Başkanı bu orduyu ziyaret ediyor. Başbakanı, cumhurbaşkanı, “sonuna kadar gideceğiz”, “son terörist kalana kadar temizleyeceğiz”, “hepsini süpüreceğiz” naraları atıyorlar.

Buna bir savaş denmez de ne denir?

Bu bir iç savaştır

“İç savaş” denilince, farklı etnik kimlikler ve mezhepler arasında bir savaş düşünülüyor. Yıllardır bölgemizde böyle “iç savaş”ların yaşanıyor olması, bu düşünceyi koşulladı. Oysa **proletaryanın**

burjuvaziye karşı yürüttüğü

“sınıf savaşı” da bir iç savaştır; ezilen halkların sömürgeci güçlere karşı savaşı da...

Farklı etnik ve mezhepsel ayrılıkları körükleyerek birbirine düşürme şeklinde cereyan eden “iç savaşlar” emperyalistlerin ve işbirlikçilerin kendi çıkarları için bilinçli bir şekilde kışkırttıkları “gerici” savaşlardır. İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların burjuvaziye ve tüm gericiliğe karşı savaşı ise (ulusal kurtuluş savaşları da buna dahildir), “haklı” ve “ilerici-devrimci” savaşlardır. **Her ikisinin de “iç savaş” olması, bu çok önemli farkı asla silikleştirmemelidir.**

Dünyada ilk proleter devrim olan 1917 Ekim Devrimi, Lenin’in “emperyalist savaşı, iç savaşa çevir” şiarı ile gerçekleşti. Cepheye sürülen askerlere, “cephede kardeşleşme” ve “silahları kendi burjuvazine çevir” çağrıları yapıldı. Bunların yaşam bulması ile devrim zafere ulaştı.

Dolayısıyla her “iç savaş” aynı değildir ve farklı ele almak gerekir. Örneğin 12 Eylül öncesi yükselen halk hareketini bastırmak için devletin ortaya sürdüğü sivil faşistlerle, devrimcilerin önderliğinde halkın mücadelesi de bir “iç savaş” boyutuna tırmanmıştı. Bu savaş, devrimci bir nitelik taşıdığı için önce “sıkıyönetim” ilan edildi, o da kar etmeyince faşist cunta işbaşına getirildi.

Ne var ki uzun yıllar sadece ülkemizde değil, dünya ölçeğinde de “devrimci iç savaş”lar pek yaşanmıyor. Elbette mücadele sürüyor, kimi zaman ayaklanmalar biçimine bürünüyor, ancak iktidarı zorlayan bir “iç savaş” boyutuna ulaşmıyor. **Baskın olan, etnik-mezhepsel gerici iç savaşlardır.** ‘70’li yıllarda bunun adı “Lübnanlaşma”ydı. ‘90’larda “Balkanlaşma”, bugün ise “Suriyelileşme” deniyor. Yani halkların birbirine kırıdırılması...

Bugün Kürdistan’da yaşanan böyle bir savaş değildir. Kürt halkının kendi kendini yönetme istemine karşı, Türk devletinin, bu haklı talebi tankla-topla bastırma girişimidir. Esasında TC kurulduğundan beri, Kürt halkı şu ya da bu biçimde baskı altına alınmış, asimilasyona uğramış, katledilmiştir. Kürt isyanlarının patlak

verdiği dönemlerde ise, üzerlerine savaş uçakları, tanklar sürülmüş, bombalar yağdırılmıştır.

Şimdi de öyle bir dönemden geçiyoruz. Bunu ‘90’lara benzetmek çok hafif kalır. Son aylarda sıkça “90’lara mı dönüyoruz” sözünü duymuş ve bu klişenin yanlış olduğunu belirtmiştik. **‘90’larla günümüzün koşulları arasındaki fark bir yana (emperyalist savaş gibi dünyayı ve ülkeyi sar-san koşullar sözkonusudur) devlet şiddetinin**

Kürdistan’da savaş ve direniş

boyutu ve buna karşı direnişin gücü de ‘90’larla kıyaslanmayacak düzeydedir.

Son gelişmeler, bunu bir kez daha çok açık biçimde ortaya koydu.

Savaşın iki yüzü

Sokağa çıkma yasağı ilan edilen mahalelerin son halini gösteren fotoğraflar bile, bölgede bir savaşın yaşandığını resmediyor. Yüzlerce mermi ile delinmiş duvarlar, top atışları ile yıkılmış evler, kurşun ve gaz kapsülleri ile dolu sokaklar, sokak aralarına gerilmiş perdeler, kum torbaları, yer yer kazılmış çukurlar...

Bu görüntülerin Suriye’den, Filistin’den hiç bir farkı olmadığını, objektif bakan her göz görüyor. Gözü dönmüş şoven-faşistler ve AKP yalakaları dışında herkes, devletin Kürt halkına karşı savaş açtığını, halkın vahşice katledildiğini kabul ediyor.

Temmuz ayından bu yana adım adım tırmanan bir savaş var. Ve **bu savaş, dağlarda, kırsal kesimde değil, artık şehirlerde, kent merkezlerinde yaşanıyor. Sadece gerillayı değil, bütün bir halkı hedef alıyor. Köy boşaltmaların yerini ise, mahalle ve ilçe boşaltmaları aldı.**

Elbette geçmişçi çağırıştıran görüntüler de yaşanıyor. Bir kadın gerillayı cadde ortasında katledip soyarak teşhir etmek, ya da bir Kürt gencini polis aracına bağlayarak sürüklemek gibi, insanlık dışı uygulamalar devam ediyor. Ama bunları çok daha aşan bir saldırganlıkla karşı karşıyayız.

Keskin nişancılar, Alman Nazilerini hatırlatırcasına, insan avlıyorlar. IŞİD kılıkli katiller, sokaklarda terör estiriyor, duvarlara dinci sloganlar yazıyor, halkı aşağılayan hakaret ve küfürler savuruyorlar. Keza Suriye’deki radikal dinci grupların yaptıkları gibi bölgedeki tarihi eserleri de yakıp yıkıyorlar.

Kendi yasalarına göre “dokunulmaz” olan milletvekillerinin üzerine kurşun yağıyor. Kafalarının nişan alarak gaz bombası sıkıyorlar. Bugüne dek birçok vekil, belediye ve parti eşbaşkanı yaralandı, ölümden dönenler oldu. Her an içlerinden bir ölebiliirdi. Zaten Tahir Elçi gibi insan hakları savunucusu olarak tanınmış birini; Diyarbakır’ın baro başkanını herkesin gözü önünde katletmeleri, böyle bir mesajdır. PKK’ye “terör örgütü” demeyen, Kürt halkının direnişini meşru ve haklı gören herkes ölüm tehdidi altındadır.

Fakat madalyonun bir de diğer yüzü var. **Savaşın bir yüzü kan, zulüm ve vahşetse; diğer**

yüzü direniş ve mücadeledir.

Kürt halkı eskisiyle kıyaslanmayacak ölçüde bir bilinç ve örgütlülük düzeyine sahiptir. Halkın politizasyonu artmıştır. Çocuklar bile politikleşmiştir. Bunu bölgeye giden hemen her gazeteci-yazar, gözlemci, ifade etmek zorunda kalıyor.

Yanmış-yıkılmış evlerin önünde, harabeye dönmüş sokaklarda, mutlaka zafer işareti yapan çocuklar görülüyor. Kitle eylemlerinde de onlar hep en öndeler. Ve tabi ki, onları yetiştiren anneleri, kadınlar... Artık cenaze törenlerinde tabutları da onlar omuzluyor. Her daim başları dik ve mağrur... Zılgıtlarıyla, “gürültü eylemleriyle” katilleri çılgına çeviriyorlar. O yüzden en çok da onlar öldürülüyor...

Son saldırılar üzerine bölgeye giden gazetecilerden Hasan Cemal, Silvan Belediyesi Başkanvekili Zuhale Tekiner ile konuşmuş. Onun sözleri, hem Kürt kadınlarının gücünü, hem de direnişin düzeyini gösteriyor. *“Daha 9 yaşındaydım, babamın en sevdiği yakın arkadaşı gözümün önünde öldürüldü. Biz böyle büyüdük”* diyor Zuhale Tekiner. Dedesi, babası, amcası, hepsi 12 Eylül’de hapse atılmış.

Kendisi de iki kez hapse girmiş. Biri 17 yaşındayken, diğeri ise 4 yıl önceki KCK operasyonlarında. Şimdi 35 yaşında. *“O kadar çok acı, o kadar çok ölüm yaşadık ki... Bizi acılara, ölümlere o kadar çok alıştırdılar ki, artık üzülmiyoruz, ağlayamıyoruz”* diyor ve ekliyor: *“Ama mücadele azmimizden de bir şey eksilmiyor.”*

Gazetecinin *“korkmuyor musunuz”* sorusuna verdiği yanıt ise, direnişin bugünkü farkını ortaya koyuyor: *“Korku, evet var. Ama ‘90’ların korkusu daha büyüktü. Artık tek başımıza değiliz. Sonuna kadar mücadele edecek gücümüz var.”*

Hasan Cemal, gençlerle de sohbet etmiş. Gençlerden biri, *“burası Suriye’ye döndü”* diyor. Diğeri ise, **“Suriye değil, Kobane burası”** diyerek düzeltiyor.

Zuhale Tekiner’in sözünü ettiği “mücadele gücü”nde Kobane’nin yeri, hiç şüphesiz başta geliyor. **Kürt halkı, Kobane direnişi ve Rojava devrimi ile kendine güvenini daha da arttırdı. Bölgede hüküm süren emperyalist savaşta kilit bir rol oynadıklarının bilincinde olarak, şimdi çok daha kararlı biçimde savaşıyorlar.**

“Çözüm süreci” aldatmacası

Kürdistan’da savaşın kısa sürede bu kadar tırmandırılması üzerine, birçok kişi, “şimdi ne oldu da bu hale geldi” diye soruyor. “Çözüm süreci” neden bitti?

AKP hükümeti, işbaşına geldiği günden bu yana “açılım”, “çözüm” vb. adı altında hep Kürt sorununun çözümünden yanaymış gibi göründü. PKK’nin de buna uygun davranması, AKP’nin işini kolaylaştırdı. Her seçim öncesinde “ateşkes” ilan edilerek AKP’ye örtük destekler sunuldu. Yer yer karşılıklı restleşmeler olduysa da, genel olarak AKP hükümetleri dönemi “çözüm”, “barış” söylemleriyle geçti.

Elbette AKP, Kürt halkını çok sevdiği, ya da bu soruna diğer hükümetlerden çok farklı yaklaştığı için böyle olmadı. Yeni bir emperyalist savaşa hazırlanan ABD’nin çıkarları bunu gerektirdiği için, bu yol izlendi. Zaten AKP, ABD’nin Ortadoğu için uygun gördüğü “ılımlı İslam” projesinin bir ürünü olarak işbaşına getirilmişti.

Irak işgali öncesinde Öcalan’ın ABD tarafından yakalanıp Türkiye’ye teslim edilmesi, bu planın bir parçasıdır. Ortadoğu’daki enerji hattının üzerinde bulunan Kürtlerin işbirliği olmadan ABD’nin Ortadoğu’da egemenliğini arttırması mümkün değildi. Nitekim Irak işgali, Güney Kürdistan’daki işbirlikçiler aracılığıyla

gerçekleşti. Fakat ABD’nin Ortadoğu’daki en sadık müttefiki Türkiye’nin Kürtlerle olan sorunu, önemli bir engel oluşturuyordu. Bunu kaldırabilmek için **bir yandan PKK’nin tasfiyesi, diğer yandan Güney’deki Kürt işbirlikçileri ile Türk işbirlikçilerinin arasını düzeltmek gerekiyordu.**

AKP, bu iki hedefi başaracak en uygun partiydi. **İslam kardeşliği üzerinden, ulusal farklılık yerine dinsel birliği öne çıkararak bu sorunu daha kolay çözebilirdi. Tutsak Öcalan üzerinden bu süreci başlattılar. PKK’nin o güne dek savunduğu görüşler, “paradigma değişikliği” adı altında reddedildi. “Bağımsız Kürdistan”dan AB’nin kültürel haklar, yerel özerklik kriterleri noktasına gelindi.**

Ne var ki, Türk egemenleri bu küçük hak kırıntılarını bile kabullenmede zorlandılar. Şoven-milliyetçi kesimleri bastıramadılar. Öte yandan ABD’nin önce Irak, ardından Suriye işgalleriyle değişen Ortadoğu’da Kürtlere yeni imkanlar doğdu. Özellikle **Suriye’deki gelişmeler, PKK’ye yeniden ve daha güçlü bir şekilde doğrulma olanağı verdi.** AKP’nin yüzüne-gözüne bulaştırdığı ve 2009’da “Habur krizi” ile sonlandırmak zorunda kaldığı “Kürt açılımı”, bu defa “çözüm süreci” adıyla yeniden piyasaya sürüldü. Öcalan daha aktif biçimde öne çıkarıldı. Kürt milletvekillerinden oluşan heyetle görüştürüldü. Kandil ile Öcalan arasında görüşme trafiği başladı.

“Çözüm süreci”nin başlangıç tarihi, 2012’nin son günleridir. Milletvekillerinden oluşan heyetin ilk İmralı ziyareti ise, 2013’ün Ocak ayında yapılmıştır. Bu tarih, aynı zamanda Suriye’de PYD’nin bazı bölgelerde hakimiyeti ele geçirdiği zamandır. Dolayısıyla “çözüm süreci” Suriye’deki savaşla doğrudan bağlantılı bir şekilde başlatılmıştır. PYD’yi ABD ve Türkiye güdümlü ÖSO (Özgür Suriye Ordusu) içine girmeye zorlamak, en önemli hedefti. Öcalan’dan PYD’ye defalarca bu yönde mesajlar gönderildi. Ancak **koşullar PYD’nin ÖSO’ya katılmasına olanak vermedi.** Çünkü ÖSO, Kürtlerin elde ettiği özerkliği tanımaya yanaşmıyordu. PYD de “üçüncü yol” adını verdiği, Esad rejimine de ABD’nin işbirlikçisi muhaliflere de mesafeli durma politikasını sürdürdü. PYD’nin çıkarları bunu gerektiriyordu çünkü. Kobane direnişi ile PYD, IŞİD’i yenen tek güç olarak büyüyünce, ABD’nin de desteğini alarak hakimiyet alanını genişletti ve Suriye’de, dünya kamuoyunun sempatisini toplayan en önemli örgüt haline geldi.

Erdoğan’ın 7 Haziran seçimleri öncesi “masayı devirmesi” ya da “süreci buzdolabına koyması”nın asıl nedeni, PYD’nin kazandığı başarılar ve Türkiye’nin bu konuda hiç bir şey yapamaz hale gelmesidir.

Dolayısıyla “çözüm süreci”nin “neden bittiği” sorusu, “neden başlamıştı” sorusunun cevabında gizlidir.

Esasında “çözüm süreci” denilen dönemde bile, aralarında kadın ve çocukların olduğu yüzlerce kişi katledildi. Ve güya Kürtlere haklarını verme adına, fiilen kazanılan hakları kırıntı şeklinde sundular. Ne şoven saldırılar kesildi, ne de Kürtlerin temel hakları tanındı.

Özcesi “çözüm süreci” denilen şeyin, Kürt halkını oylayıp aldatan; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki çıkarları doğrultusunda Kürt hareketini tasfiyeyi amaçlayan bir plan olduğu, daha başından belliydi. Son gelişmeler, bu gerçeği olanca çıplaklığı ile gözler önüne serdi sadece.

Kürt hareketinin tutumu

Kürt hareketi, legal, illegal, yarı-legal birçok kurumu kapsıyor. Elbette asıl güç, PKK ve KCK'dir. Ancak yasal alanda bir çekim merkezi olan ve parlamentoda sayısal bakımdan tarihinin en güçlü dönemini yaşayan HDP'nin tutumu, oldukça önemlidir.

Ne var ki HDP, savaşın başladığı ilk aylarda olayın vehametiyile bağdaşmayan hayırhah bir tutum içinde oldu. Kürt halkı günler süren sokağa çıkma yasakları ve can güvenliği ile karşı karşıya iken, HDP “seçim hükümeti”ne katılıyor ve rutin seçim çalışmalarını yürütüyordu. Cizre’de faşist abluka altında insanlar katledilirken, ancak 6. gün harekete geçebildi.

Bu durum Kürt halkının da tepkisini çekti ve açıkça bunu dile getirdiler. Bazı bölge milletvekili dışında HDP’li vekiller genel olarak hareketsiz kaldılar. Özellikle Türkiye’nin çeşitli bölgelerinden seçilen milletvekilleri ortada yoktu. Artan tepkiler üzerine, sonrasında bir kısmı gösterilere katılsa da, genel tabloyu değiştiren bir rol oynamadılar.

Sadece Kürt bölgesinde değil, Türkiye genelinde de böyleydi. Faşist-gerici gruplar HDP binalarına saldırdığı, yakıp yıktığı anda bile, ciddi bir karşı ko-yuş gerçekleştirmediler. Bu saldırılara karşı direnme yönünde gelen talep ve önerileri reddettiler. Kobane’ye IŞİD saldırısı sırasında yaptıklarının onda birini bile yapmadılar.

Kobane eylemleri sonrasında, devletin Demirtaş başta olmak üzere HDP’nin üzerinde büyük bir baskı kurduğu doğrudur. Ancak onu kıracak bir güç ve iradeyi göstermeleri gerekiyordu. Çünkü halk onları kendi davalarına sahip çıkmaları, seslerini daha geniş kesimlere duyurmaları için seçmişti. Buna uygun bir duruş gösteremedikleri gibi, “Batı’dan hiç ses çıkmıyor” diyerek, sorumluluktan kaçma yolunu tuttular. Hem de Kürt halkını Türkiye’nin diğer halklarına karşı iyice güvensizleştiren, halklar arası mesafeyi açan böyle bir argümanla...

HDP’nin “Batı”dan yakınmaya hakkı var mıdır? Türkiyeli devrimci-demokrat, liberal vb. birçok kesimi bünyesinde toplayan ve Türkiye’nin dört bir yanından oy alan bir parti değil midir HDP? Bu durumda Türkiye’nin “Batı”sını

harekete geçirecek olan da kendisi değil miydi? Peki bunun için ne yaptı? Hangi çağrısı yaptı da “Batı”yı harekete geçiremedi?

KESK gibi büyük bir memur sendikasının merkez, il ve ilçe yönetimlerinin ezici çoğunluğu HDP bileşenlerinin hakimiyetindedir. DİSK’in içinde de büyük oranda HDP veya onu destekleyenler bulunuyor. Bu iki sendika, (TMMOB’la birlikte) ancak Aralık ayının sonunda, yani sokağa çıkma yasakları ve katliamlar ayları bulduktan sonra, “genel grev”e çıkacaklarını bildirmişlerdir. Oysa HDP bu kararın daha erken alınmasını talep edebilirdi.

HDP bu tutumuyla, hem “Batı”da yarattığı beklentiye, hem de Kürt halkını hüsrana uğratmıştı. Son dönemde bölgeyi ziyaret edenlerin birleştiği noktalardan biri de, Kürt halkının artık HDP’den bahsetmediğidir.

Savaş başladığından bu yana adı en çok duyulan YDG-H’tır. Yani gençlik örgütüdür. Devletin tankı, toması girmesin diye hendekler kazan, sokak başlarına barikat kuran, polis ve askerle çatışan, YDG-H’tır; onunla birlikte direnen milis güçleridir.

Bu süre boyunca PKK ve KCK çatışmalarının dışında yönlendirici pozisyonda kaldı. Zaten bu kurumlar adına yapılan açıklamalarda, henüz tüm potansiyellerini ortaya koymadıkları, gerillanın daha devreye girmediği söylendi.

PKK’nin asıl olarak Rojava ve Şengal’e odaklandığı, güçlerini oraya yığdığı biliniyor. Türkiye’nin tam da böyle bir zamanda savaşı yükseltmesi, buralarda yoğunlaşan gerillayı bölüp parçalamak ve gerek Suriye’de, gerekse Irak’ta kendi elini güçlendirme amacını taşı-yordu. Bir yandan PKK-PYD’yi güçsüzleştirirken, bir yandan Barzani ile işbirliğini arttırıp Şengal ve Cerablus’ta etkili olmanın yollarını aradılar. Ancak Rus uçağının düşürülmesinin ardından, hem Rusya’dan, hem de İran ve Irak merkezi yönetiminden gördükleri sert tutumlar, bir kez daha heveslerini kursaklarında bıraktı.

PKK’nin içinde bulunduğu durum ve öncelikleri, HDP’nin parlamentarist pasif tutumu, Kürt halkını bu büyük saldırıda yalnız bıraktı. Her ne kadar PKK, Türkiye’nin savaşı tırmandırması durumunda gerillayı da halkın yanına göndereceğini açıklamışsa da, halk aylardır kendi çabasıyla direniyor. Türkiye ve Avrupa’da yapılan eylemler de, bu büyük saldırıya denk düşen çapta olmadı.

Kürt halkı, Rojava’daki zaferin ve Ortadoğu’nun yeni konjonktüründe artan öneminin bilinciyle, her gün şehitler verme pahasına çok büyük bir direniş gösteriyor. Öncesi bir

yana son 35 yıldır süren mücadele, devletin yakıp yıkarak bu sorunu çözemeyeceğini gösterdi. Son saldırıların da farklı bir sonuç doğurması beklenemez.

Öcalan faktörü

Öcalan, tutsak alındığı andan itibaren, devletin kritik anlarda devreye soktuğu bir “cankurtaran” oldu. Özellikle AKP hükümetleri

döneminde bunun pek çok örneğini yaşadık. PKK’li tutsakların açlık grevinin bitirilmesi, Kobane için yapılan 6-7-8 Ekim eylemlerinin sonlandırılması, seçim arifelerinde “ateşkes” kararları vb... Şimdi de Öcalan’ın devreye girip girmeyeceği konuşuluyor.

Bilindiği gibi Nisan ayından itibaren Öcalan kimseyle görüştürülüyor. Tabii devlet yetkilileri dışında. Ve onların bilinçli bir şekilde gazetelere sızdirdığı haberlere göre, Öcalan PKK’ye de HDP’ye de tepki gösteriyormuş!

Devletin bu tür haberleri “psikolojik savaş”ın bir yöntemi olarak kullandığı kimse için sır değil. Ancak Öcalan’ın devletin elinde bir koz olarak tutulduğu ve bugüne kadar çokça devreye sokulduğu da bir gerçektir. Öcalan, sözünün bir hükmü olamayacağı zamanlarda görüştürülüyor; önce ortam düzleniyor, sonra Öcalan’dan bir mektup, bir görüşme ayarlanıyor.

Tam da böyle bir dönemde Cemil Bayık’ın BBC’ye söyledikleri, daha bir önem kazandı. 30 Kasım’da yapılan röportajda Bayık şunları söylüyor:

“Önder Apo orada çarmıkta gerilmiş durumdadır. Sürekli kameralarla izleniyor, sürekli baskı altındadır... Müzakereyi kabul ederlerse eşit ve özgür şartlarda bu müzakereyi yürütür. Pratikten biz sorumluyuz, önder Apo sorumlu değil. Önder Apo’nun İmralı’da yapacağı bir şey yoktur o anlamda... Oradan ne hareketi yürütebilir, ne pratiği, ne de bu konularda herhangi bir karar verebilir.”

Gazetecinin “Pratik bizde’ dediniz... Mesela silahlı güçlerin yurtdışına çekilmesi gibi bir karar ancak buradan mı alınabilir?” sorusuna ise, “Evet, onun kararını ancak biz veririz. Ne HDP ne de önder Apo verebilir” diyor. Gazeteci ısrarlı davranıyor: “Onun öyle bir olası çağrısı olursa?” “Olamaz” diyor Bayık, “Olsa da biz karar veririz. O bizi ilgilendiriyor, çünkü pratiği biz yürütüyoruz!”

Ve devamında artık tek taraflı ateşkes yapmayacaklarını, “karşılıklı ateşkes” olacağını ve bunun da “üçüncü bir gözlemci” denetiminde gerçekleşeceğini belirtiyor.

Cemil Bayık’ın sözleri, son derece net ve keskin. Ne var ki, bugüne dek PKK liderlerinden, sonrasında çığneden pekçok söz duyduk. “Dün dündür” pragmatizmini en fazla kullanan örgüt PKK. O yüzden yarın ne olur, Öcalan’ın bir çağrısıyla silahlar susar mı bilinmez. Fakat bugünün değişen koşulları, Bayık’ı böyle konuşturuyor. **PKK, Ortadoğu’da süren emperyalist dalaşın, Kürtler açısından yarattığı fırsatları kaçırmak istemiyor. Yakın bir zamana kadar en fazla “özerklik” derken, “özyönetim”le “ikili iktidar” geliştiriyor, hatta yeniden “bağımsız Kürdistan” a dönebileceklerini söylüyor.**

Ortadoğu’daki savaş dengeleri değiştirdi

PKK bir kez daha “paradigma” değişikliği ile karşı karşıyadır. Ortadoğu’daki savaşın yarattığı yeni koşullar, PKK’nin görüşlerini ve duruşunu değiştirmeye başlamıştır. Öte yandan Suriye’deki çıkarları, Rusya ile yakınlaşmayı da getirebilir. Onun sinyalleri verilmeye başlandı bile.

Demirtaş’ın Rusya ziyareti -hem de Türkiye ile kanlı bıçaklı olduğu bir dönemde- ve Rus Dışişleri

Bakanı ile görüşmesi, bu açıdan önemlidir. Zaten **Rusya PYD'ye açık çek vermişti. Suriye'de "terörist örgüt" demediği, masaya oturmasını istediği tek örgüt PYD.** Dahası, Türkiye'nin Suriye'deki dinci gruplara yardım gönderdiği tek kanal olan Azez'i, kendisinin havadan, PYD'nin ise karadan hareketiyle ele geçirilebileceğini söyledi.

Bu teklifi PYD'nin kabul etmesi durumunda, şu anda birbirinden kopuk olan Afrin ve Kobane kantonları birleşecek ve Türkiye-Suriye sınırı tamamen Kürtlerin eline geçmiş olacak. Rusya'dan böyle bir teşvik var iken; ABD, Türkiye ile ilişkilerini bozmamak için PYD'nin Azez'e ilerlemesini durduruyor. Bu durumda PYD'nin çıkarları, Rusya ile çakışıyor. Ancak öncesinde ABD ve AB ülkeleriyle kurdukları ilişkiler, PKK'nin eskiye dayanan ABD ile ilişkisi, bu durumu zorluyor.

Kürt hareketi bu açıdan da bir yol ayrımında.

"Hem ABD, hem Rusya" diyerek, gelinen aşamada daha fazla gidilemeyeceği açıktır. Elbette en doğru yaklaşım, "ne ABD ne Rusya"dır, kendi gücüne dayanan bağımsız bir politika izlemektir. Ancak **PKK'nin bugüne dek "emperyalistlerin çelişkilerinden yararlanma" adına, onlarla uzlaşan bir çizgi izlediğini biliyoruz.** Bu durumda "ya ABD, ya Rusya" diyerek emperyalist güçlerden birini tercih edecektir; ya da kendi içinde Rus ve Amerikan yanlıları şeklinde bir bölünme

yaşayacaktır.

PYD, Öcalan'dan gelen mesajlara rağmen Esad rejimini doğrudan karşısına almadı ve radikal dinci gruplarla birlikte davranmadı. Şimdi de ABD yerine Rusya ile birlikte hareket edebilir. Dört parçaya bölünmüş Kürdistan'da, her parçadaki Kürtler farklı politikalar izleyebilirler. Her ülkenin sosyo-ekonomik durumu, sınıfsal yapısı, tarihi, yönetim şekli vb. farklıdır çünkü.

Türkiye, tutsak Öcalan ile sadece PKK üzerinde değil, bölgedeki Kürtler üzerinde bir tahakküm kurmaya yeltendi. Körfez savaşında Özal'ın "bir koyup üç almak" hayali gibi, AKP hükümeti de Öcalan aracılığıyla Suriye'deki Kürtleri yönetebileceğini ve bölgede söz sahibi olabileceğini sandı. Zaten Türkiye'nin "Musul-Kerkük'ü

"misak-ı milli" içinde görmesi, Lozan'da yapılan "tarihi haksızlığı" giderme arzusu hiç bitmiyor! Buna son 10 yılda AKP'nin "Yeni Osmanlıcılığı" da eklendi. Osmanlı'nın hüküm sürdüğü her yere uzanma, "Müslüman dünya"nın hamisi kesilme gibi bir havaya girildi. Ancak emperyalist ağababaların kapıştığı kurtlar sofrasında Türkiye'ye kırıntı bile düşmeyeceği dün de bugün de görüldü. Buna rağmen bu hayali görmekten vazgeçmiyorlar. En azından bu milliyetçi-şoven propagandayı hep canlı tutuyorlar.

Türkiye'nin Ortadoğu'da belirleyici olma şansı yoktur. En fazla ABD'nin taşeronu olarak bir şeyler yapabilir. Fakat Türk egemenlerinin Kürt fobisi, ABD'nin bölgedeki planlarıyla da her zaman uyuşmadı. Barzani ile ilişkileri düzeltmek nispeten daha kolaydı. Ne de olsa kendi sınırları dışındaydı. Ancak içeride PKK ile bunu başarmak o kadar kolay değildi.

"Açılım", "çözüm" diyerek birkaç kırıntıyla halledebileceklerini sandılar, fakat bölgedeki emperyalist savaş, herşeyi değiştirdi. Onun içindir ki, şimdi yeniden savaşı yükselttiler. Hem de eskisinden çok daha şiddetli biçimde. Rojava ile birlikte kendine güveni artan ve talepleri büyüyen Kürt halkını yıldırıp, Kürt hareketini zayıflatarak, masaya eli güçlenmiş bir şekilde oturma arzusuyla...

Türkiye'nin planları ne kadar tutar? Bugüne dek tutmadığı görüldü. Hatta "Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olma" ihtimali yüksek. Ama tüm

egemenler gibi, geri adım atmadan önce, şiddeti son raddeye kadar kullanıyor, kullanacak...

Türkiye halkları için asıl tehlike, Irak ve Suriye'de yaşandığı türden bir "iç savaşa" sürüklenmektir. Türk egemenleri, sıkıştıkları noktada bunu da körükleyeceklerdir. Zaten geçtiğimiz aylarda provasını yaptılar. İlk kez, Kürt illerine giden otobüslerin önleri çeteler tarafından durdurulup yakıldı, kimliklerinde doğum yerleri Kürt olan insanlar dövüldü, hatta Kürtçe konuşan bir genç öldürüldü.

Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden komünist ve devrimcilere düşen görev, egemenlerin kışkırttığı gerici iç savaşa karşı, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik mücadelesini ve sınıf savaşını yükseltmektir.

Emperyalist savaşlar, ulusal ve sosyal devrimleri de tetikler. Birinci ve ikinci emperyalist savaşta olduğu gibi, yeni emperyalist savaş da devrimlerle taçlandırmak için, her tür ulusal-mezhepsel ayrışmaya karşı halkların kardeşliği-işçilerin birliğini savunmalıyız. Bu kez devrim ateşini Ortadoğu'dan yükseltmenin tek yolu budur.

Kürt halkına yönelik katliam durdurulsun!

Cizre, Silopi, Nusaybin, Dargeçit ve Sur'da, Kürt halkının üzerinde dizginsiz bir saldırı yürütülüyor. Evler yıkılıyor, protesto yürüyüşlerine ateş açılıyor, halk katlediliyor.

İnsan Hakları Derneği'nin verilerine göre, 16 Ağustos 2015 tarihinden 11 Aralık 2015 tarihine kadar, 7 il ve 17 ilçede, toplam 52 defa sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Bu sokağa çıkma yasakları süresince, Kürt halkı üzerinde büyük bir terör estirildi. Bazı bölgelerde on güne ulaşan kesintisiz sokağa çıkma yasakları sırasında, kentler savaş alanına çevrildi, 35 günlük bebekler, 70 yaşında yaşlılar, evinin önündeki çocuklu kadınlar katledildi.

14 Aralık'tan itibaren ise, saldırılar daha üst boyuta çıkarıldı. Cizre, Silopi, Nusaybin, Dargeçit ve Sur ilçelerinde, halka karşı adeta bir imha saldırısı başlatıldı. Tanklar, komandolar, jandarma ve özel hareket polislerinin katıldığı büyük operasyonu 2 tuğgeneral yönetiyor. Toplam 14 general ve 10 bin askerin katıldığı saldırıyla, devlet, halka karşı bir savaş veriyor.

Bu savaş sırasında, hastaneler kurşunlanıyor; evinin önünde oturan sivil halk katlediliyor; saldırıları protesto etmek isteyen kitlenin üzerine ateş açılıyor; tanklardan evlerin üzerine top atışı gerçekleştiriliyor. Keskin nişancılar, özel hareketçiler, kontra birlikler, kent sokaklarında kol geziyor. Silopi belediye binası, HDP'li vekillerin bulunduğu evler, bu saldırıdan nasibini alıyor. Özel hareketçiler, bu binaların kapısını kırarak, duvarını yıkarak içeriye giriyor ve Kürt halkının seçilmiş temsilcilerine de pervasızca saldırıyor. Devlet hendekleri bahane ederek saldırıyor, gerçekte ise, Kürt halkının direnme gücünden ve taleplerinden yaşadığı korkunun büyüklüğünü gösteriyor.

Savaşı başlatmadan önce öğretmenlere cep telefonu mesajı

göndererek bölgeden ayrılmasını isteyen devlet, kentlerin boşaltarak direnişi kırmayı hedefliyor. Onbinlerce insanı evini terkederek göçe zorlayan devlet, geride kalanların üzerine bombalar yağıdırıyor.

Ancak kitleler direniyor. Protesto gösterileri düzenliyor, gürültü eylemi yapıyor, saldırılar karşısında kendi yaşam hakkını savunuyor.

Kitlelerin direnişi, devletin baskı ve terörden daha güçlüdür. Yürütülen imha politikası, halkın direnişini imha etmeye dönüktür. Ne tarih boyunca yürütülen imha saldırıları, ne '90'lardan bugüne gerçekleştirilen vahşi saldırılar, bu direnişi bitirmeye yetmemiştir. Saldırılarına rağmen, Kürt halkı kendi yaşam hakkını ve kendi ulusal taleplerini sahiplenmeyi ve savunmayı sürdürmüştür.

Devletin imha saldırısı, kitlelerin direnişi karşısında yerle bir olacaktır. Saldırıları son bulmalı, yürütülen savaş durdurulmalıdır!

**17 Aralık 2015
Proleter Devrimci Duruş**

Yemen ordusu Arabistan topraklarında

Geçtiğimiz Mart başında tırmanan Yemen savaşı, yeni bir evreye girdi. Yemen'de Husilerin iktidarı ele geçirmesinin ardından, 26 Mart 2015 tarihinde Yemen topraklarını işgal etmeye başlayan Suudi Arabistan, şimdi savaşı kendi topraklarında sürdürmekle karşı karşıya. Yemen'i yerle bir etmeye heveslenen Suudi Arabistan, şimdi Husi hareketinin (Ensarullah) saldırıları altında mevzi kaybediyor. Husiler, Arabistan topraklarında mevziler ve askeri üsler ele geçiriyor.

Suudi işgali nasıl başladı

İşgalin başlangıç tarihi Mart 2015'tir, ancak Yemen'de iç savaşın fitili çok daha önceden ateşlenmiştir.

2011 yılında Arap ayaklanmaları başladığında, Yemen sokakları da Ali Abdullah Salih diktatörlüğüne karşı ayaklanan kitlelerle dolmuştu. Salih, 1978'den itibaren ülkeyi yönetmiş, 1990 yılında Güney ve Kuzey Yemen'i birleştirmiş, 1999 yılında ülkenin ilk seçilmiş cumhurbaşkanı olmuş, 2011 yılında ayaklanmanın patlak vermesine kadar yönetimde kalmıştı. Ve kitleler, artık Salih diktatörlüğüne son vermek istiyordu.

Ayaklanmanın gücü, ABD'nin de devreye girmesiyle Salih'in 2012'de istifa etmesine neden oldu. Onun istifasının ardından, Suudilerin temsilcisi Mansur Hadi, göstermelik olarak yapılan ve tek aday olarak girdiği cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazandı.

Ancak Yemen'deki ayaklanma kendiliğinden bir kitle hareketi olarak değil, aşiretlerin kontrolünde ve iktidardan pay alma hedefiyle gelişmişti. Salih'i deviren kitle gösterileri, doğrudan aşiretler önderliğinde düzenlendi. **Tarihi güç ve iktidar savaşlarıyla dolu olan, bu nedenle silah ve savaşma gücü (25 milyon nüfuslu Yemen'de 60 milyon silah olduğu tahmin ediliyor) yüksek olan aşiretler, yönetimde temsil edilmek, Kuzey ile Güney arasındaki eşitsizlikleri sona erdirmek istiyorlardı. Tek başına Suudilerin etkisini taşıyan Hadi'nin cumhurbaşkanlığı, diğer tüm aşiretlerin tepkisine neden oldu.** Bunların içinde, kuzeyde Husiler (Ensarullah Hareketi) savaşma gücü ve örgütlülüğüyle özellikle öne çıkıyordu. Keza, Güney Yemen bağımsızlıkçı hareketi ile, laik şehir gençliğinin oluşturduğu Arap Baharı Partisi

gibi örgütlenmeler, Hadi'ye karşı hareketlere önderlik ediyordu.

Seçimlerin ardından, yönetime karşı direniş hızla büyüdü. **Ensarullah hareketi, birçok yerde ayaklanmalara önderlik etti. Kuzey'de kurtarılmış bölgeler oluşturuldu, halk komiteleri kuruldu.** Bu arada, devrik cumhurbaşkanı diktatör Salih de Ensarullah hareketi ile anlaşma yaparak Hadi'ye karşı direniş saflarında yer aldı.

Eylül 2014 tarihinde, Ensarullah, başkent Sana'ya girdi ve hükümeti baskı altına aldı. Hükümetin, diğer güç odaklarıyla iktidarı paylaşma konusunda ayak diremeye devam etmesi sonucunda, **20 Ocak 2015 günü, Husiler Cumhurbaşkanlığı sarayını kuşatarak Hadi'yi devirdiler. İstifa eden hükümetle BM aracılığıyla yapılan görüşmeler sonuç vermeyince, Ensarullah Hareketi, 6 Şubat günü "Yol Haritası"nı açıklayarak kendi iktidarını kurmaya girişti.**

Bu süreçte eski Cumhurbaşkanı Hadi, ABD ve Suudi Arabistan'ın yönlendirmesiyle, ülkenin güneyindeki Aden kentine kaçarak, ülkeyi buradan yöneteceğini ilan etti. Böylece **başkent Sana'da Husilerin, Aden'de eski yönetimin bulunduğu fiili "ikili iktidar" dönemi başladı. ABD, Aden'de büyükelçilik açarak, Hadi'ye olan desteğini göstermiş oldu.**

Oluşan iktidar kargaşasına son vermek amacıyla, **Husilerin Aden'i de ele geçirmek üzere harekete geçmesinin ardından, Mart ayında Suudi Arabistan bombardımanı başladı.** Ancak bombardımana rağmen, Husiler Aden'e girmeyi başardılar. Sonrasında Husiler Aden'i, Güney Yemen bağımsızlık hareketinin kontrolüne bırakarak çekildiler; ancak Hadi güçleri, Suudi bombardımanı ve El Kaide'nin yardımıyla Aden'i ele geçirdi.

Eskiden Kuzey Yemen olan toprakların büyük bölümü halen Ensarullah hareketinin elinde. Eskiden Güney Yemen olan bölgede ise, bağımsızlık hareketi güç kaybetmiş durumda. Güney Yemen'de limanlar Suudilerin, Hadi'ye bağlı güçlerin ve El Kaide'nin kontrolü altında. Aden kenti Suudi Arabistan ve Hadi'nin, El Mükkela ile El Kaide'nin elinde.

Emperyalistlerin Yemen hesapları

Suudi Arabistan, yaklaşık on aydır Yemen

topraklarında bir savaş veriyor. **Hava bombardımanları, 150 bin kişilik kara ordusu ve füze saldırıları ile, Yemen topraklarını işgal etmeye, Husileri yerle bir ederek Hadi yönetimini güçlendirmeye çalışıyor.** Bu savaşta ağır silahlar, füzeler ABD tarafından gönderiliyor, ABD'li generaller, Riyad'da Yemen savaşına ilişkin stratejiyi konuşuyorlar.

Bu saldırılar sırasında Suudların en büyük yardımcısı, El Kaide ve IŞİD. El Kaide'nin Afganistan'da öldürülen lideri Usama bin Ladin zaten Yemenliydi ve ABD tarafından eğitilip palazlandırılmıştı. El Kaide her dönem, ABD hegemonyasının Müslüman topraklarda yayılma aracı oldu. Yemen'de de El Kaide'nin ilk ortaya çıkışı, o dönem Rusya yanlısı olan Güney Yemen bölgesindedir. IŞİD'in de benzer bir rolü olduğu biliniyor. 2014 Haziran ayında Musul saldırısı ile kendini gösteren IŞİD'in, ABD tarafından üretildiği ve her aşamada ABD'nin çıkarları doğrultusunda kullanıldığı artık kanıtlanmış durumda. Ve **Yemen'de Suudi saldırısının hemen ardından, IŞİD burada örgütlenmeye, Husilere karşı savaşmaya başladı.**

Ancak Şii Ensarullah hareketi bütün bu saldırılara rağmen güçlenmeyi sürdürüyor. Elbette arkasında Rusya, Çin ve İran'ın doğrudan desteğiyle. Yemen'in iki ayrı ülke olduğu dönemde Güney Yemen'i kendine bağımlı yapan **Rusya, bugün de Husilere destek vererek, ülkeyi Suudi Arabistan-ABD ittifakının güdümünden çıkarmaya çalışıyor.** Geçtiğimiz ay, Rusya'ya ait bir yardım uçağının, Husilerin kontrolündeki başkent Sana'ya inmesi, bu yardımın doğrudan görüntülerinden biridir.

İran ise, Şii Husileri onyıllar boyunca kendi topraklarında eğitip güçlendirerek, bugün ise Yemen ordusuyla birlikte savaşarak, Ortadoğu'da kurmaya çalıştığı Şii hattını büyütüyor. Çin de, bölgedeki çıkarlarının, Amerikancı Hadi hükümetini değil, Şii Husileri desteklemekten geçtiğini görüyor.

Husiler, Suudi topraklarında savaşıyor

Bu koşullar altında yürütülen savaşta, **Suudi Arabistan, 10 aydır süren fiili savaşa rağmen, Husileri geriletmeyi, Yemen kentlerini ele geçirmeyi başaramadı.**

Üstelik bu süreçte **Husiler, Ağustos ayında**

aldıkları kararla önemli bir taktik değişiklik yaparak, Suudi Arabistan'a saldırılar düzenlemeye başladılar. Bugün savaşın en şiddetli çarpışmaları, Suudi topraklarında gerçekleşiyor. Husiler 3 Suudi savaş gemisini imha ediyor, Suudilerin askeri üslerine saldırı düzenleyerek ele geçiriyor.

Eylül ayında, Husi yönetimindeki Yemen ordusu ve milis güçleri, Suudi Arabistan'ın Rabua kentini ele geçirdi. Yemen televizyon kanalları, kentteki bir askeri üssü ele geçirmeleri sırasında Suudi askerlerin nasıl kaçtığına dair görüntüler yayınladılar.

Kasım ayının sonlarında Yemen ordusu Suudi Arabistan'ın Necran ve Cizan kentlerini kuşattıkları duyurdu. **Aralık ayı başında ise, Necran'da bulunan Nehuka ve Racle askeri üsleri ile birlikte,**

Cizan'da bulunan 12 askeri üssün Yemen ordusunun eline geçtiği açıklandı. Bu saldırılar sırasında öldürülen Suudi askerleri, imha edilen ya da ele geçirilen tanklar, silah ve mühimmatlar da Yemen televizyon kanallarında yayınlanan görüntüler arasında.

Üstelik Husiler Suudi topraklarındaki savaşı, psikolojik savaş eşliğinde yürütüyorlar. S. Arabistan'ın Yemen sınırındaki kentlerde elde ettikleri mevzilerin ardından, başkent Riyad'ı da işgal edeceklerini ilan ediyorlar.

Yemen ordusunun Arabistan başkentini işgal edip ele geçirmesi ihtimali elbette yok. Ancak Husi güçlerin bu ilerleyişi, Suudi Arabistan açısından iki önemli sonuç ortaya

koyuyor. **Birincisi, Yemen'de ABD'nin doğrudan askeri ve siyasi desteği, İsrail'in yardımı, IŞİD'in doğrudan Suudların yanında savaşıyor olmasının getirdiği devasa savaş gücüne rağmen, Riyad yönetimi başarı sağlayamıyor, Husilere mevzi kaybettiremiyor. İkincisi, Husilerin, savaşı Suudilerin topraklarına taşıması, Riyad yönetiminin siyasi prestijini sarsan bir rol oynuyor.**

Ve bugün Yemen için uluslararası toplantılar düzenlenip, ateşkes görüşmeleri yürütülürken, Suudi Arabistan, Yemen'de yol alamamış, işgali haklı gösterecek bir statü oluşturamamış olmanın sıkıntısını yaşıyor.

Parçalanmış bir tarih

Yemen tarihi iç çatışmalar tarihidir aynı zamanda. 3 bin yıllık bir geçmişe sahip, devlet mekanizmasının zayıf, aşiret yapısının güçlü olduğu Yemen topraklarında, emperyalistlerin çıkar çatışmaları doğrultusunda iç savaşlar her dönem körüklenmiştir.

1538-1918 yılları arasında Osmanlı Devleti'nin sınırları içinde yer alan Yemen'de hakimiyeti kurmak çok kolay olmamıştı. Osmanlı'nın dağılmasının ardından ülke İngiliz hegemonyasına girdi. 1930'lu yıllarda Yemen'de Zeydi Mütevekkile Krallığı kuruldu. Suudi Arabistan buna karşı mezhep ayrılığını körükleyerek Sünni halkı Zeydilere karşı kışkırttı. Yemen '60'lı yıllarda Güney Arap Emirlikleri Federasyonu çatısı altında üçe bölünmüş durumdaydı. 1967 yılında ise, Güney Yemen'de Rusya destekli ve kendini sosyalist olarak tanımlayan bir yönetim kuruldu, ülkenin adı Güney Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti olarak değiştirildi. Rusya bu bölgede bir askeri üs kurmuştu. 1991 yılında Irak'a saldırı amaçlı olarak BM'de yapılan oylamada Yemen'in ret oyu kullanması ve Saddam'a destek vermesi, Rusya olan ilişkisinin en somut göstergesidir.

İki Yemen'in birleşmesi için çeşitli girişimlerde bulunuldu. 1972 yılında Kaddafi aracılığıyla taraflar bir anlaşma imzaladı, ancak bu anlaşma yürürlüğe konmadı. 1979 yılında, iki taraf arasında ABD ve Sovyetler Birliği'nin de taraf olduğu bir savaş yaşandı. Sovyetler'in desteklediği Güney Yemen, Kuzey Yemen topraklarında ilerlemeye başlayınca, ABD ve Suudi Arabistan'ın yardımıyla durduruldu.

1990 yılında Ali Abdullah Salih, Güney ve Kuzey Yemen'i birleştirdi. 1999 yılında ülkenin ilk seçilmiş cumhurbaşkanı olan Ali Abdullah Salih, 2012 yılında ayaklanma ile devrilinceye kadar bu görevini sürdürdü.

Bu süre boyunca, diğer ülkelerin eli hep Yemen'in içinde oldu. Suudi Arabistan ülke içindeki Selefilere destekledi, ABD ile birlikte El Kaide'yi güçlendirdi, İran ise Zeydilerin bir kısmını Şiileştirdi, eğitti, kendisine bağımlı hale getirdi. Rusya yarısı eski sömürgesi olan bu toprakları hiç bırakmadı, Çin ise, bölgedeki stratejik çıkarları nedeniyle bölgeye girdi.

Yemen halkı ise, bir dönem sınırlı da olsa "sosyal devlet" uygulamaları altında yaşamış olmakla birlikte, bugün bölgenin en yoksul ülkesine dönüşmüş durumda. Ülkede petrol olmasına rağmen iç savaşırdan dolayı çıkarılmıyor, gelir asıl olarak tarımdan elde ediliyor; bu da yoksulluğu gidermeye yetmiyor. Ülkede okur-yazar oranının sadece yüzde 50 olması, halkın nasıl bir karanlığa mahkum edildiğini göstermeye yetiyor. Yolsuzluklar, altyapının zayıflığı, işsizlik, yüksek gıda fiyatları ve sosyal hizmetlerin sınırlılığı halkın yaşam koşullarını daha da zorlaştırıyor. Bugün 25 milyon nüfusu olan Yemen'de, 10 milyon kişi açlık sınırının altında yaşıyor. Ve aşiret yapısının kolaylaştırdığı mezhep çatışmalarının, emperyalist çıkar hesaplarının baskısı altında yaşam savaşı veriyor.

Yemen neden önemli

Yemen'i emperyalistler açısından en önemli kılan unsur, stratejik konudur. Yemen Ortadoğu'nun güneybatı ucunda bulunmaktadır. Kızıldeniz'i Aden Körfezi'ne bağlayan, Afrika ile Arap Yarımadası'nı birbirinden ayıran geçiş noktasıdır. Akdeniz'den Hint Okyanusu'na giden, dünyanın en önemli deniz ticaret yollarından birisidir bu güzergah. Geçişin en stratejik noktası Babu'l Mendeb Boğazı'dır ve bu boğaz, Somali, Cibuti ve Yemen tarafından çevrelenmiştir.

1500'lerde gemi ticaret yollarının öneminin artmaya başladığı andan itibaren, başta Britanya İmparatorluğu olmak üzere bütün sömürgeci devletlerin ilgisi bu bölgeye yoğunlaşmıştı. Çünkü Kızıldeniz'in kıyı ülkeleri de içinde olmak üzere, Akdeniz'den Hint Okyanusu'na giden bu güzergahtaki ülkeleri, özellikle de Babu'l Mendeb Boğazı'nı kontrol altında tutan sömürgeci, deniz trafiğini de kontrol altında tutmaktadır. Osmanlı ordusunun binlerce askeri, bu hegemonya savaşlarına kurban edilerek Yemen çöllerine gömülmüştür.

Babu'l Mendeb Boğazı'ndan, dünya genelinde gemi ile taşınan toplam petrolün yüzde 8'i geçiyor. Keza tüm dünya ticari sevkiyatlarının yüzde 40'ı yine bu bölgeden geçmektedir. Bu durum, bütün emperyalistlerin bu boğaza odaklanmasına neden oluyor ve hem boğaz hem de Kızıldeniz'in kıyısındaki ülkeler, her dönem emperyalist hesaplaşmaların merkezinde yer alıyor. Bu nedenle, Somali ve Yemen gibi ülkelerde, doğrudan emperyalistler tarafından kışkırtılan iç çatışmalar, dinci gerici örgütlenmeler, halkların birbirine kırdırılması gibi vahşetler hiç bitmiyor.

Birkaç yıl öncesine kadar, El Kaide'nin uzantısı Eş Şebab hareketiyle bağlantılı olan Somalili korsanlar bu boğazdaki en önemli tehlikeye dönüşmüştü. ABD, Rusya ve Çin başta olmak üzere birçok ülke Aden Körfezi'ne donanma gönderip Somalili korsanlarla savaşıyordu. Hatta bu saldırı, Çin'in Ortadoğu'da giriştiği ilk açık askeri saldırı olma özelliğini taşıyordu.

Petrol zengini Suudi Arabistan için de boğaz büyük bir önem taşıyor. Yanıbaşında İran'ın desteklediği bir Şii odağın oluşmasını istemeyen Suudlar, Yemen'deki hareketi yoketmek için büyük bir istekle harekete geçmiş durumdadır.

(Dergimizin Nisan 2015 tarihli sayısında yer alan "Yemen'de Savaş" yazısından alınmıştır.)

☆ 1 Ocak 1906- Moskova Ayaklanması

100 bin işçiyi temsil eden Sovyetler, 8 Aralık'ta genel greve çıktılar. Menşeviklerin pasifist çizgisi yüzünden, devrim dalgası geriye düştü. Ayaklanmanın bastırılması sırasında binlerce işçi öldürüldü, devrimciler tutuklandı, idam edildi. Bu yenilginin derslerini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim'ine giden yolu kıran kırana bir mücadeleyle düzlediler.

☆ 1 Ocak 1959- Küba devrimi

Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika'yı arka bahçesi olarak gören başta ABD olmak üzere emperyalist kapitalist ülkelerde paniğe yolaçtı. Devrimden sonra ABD'nin Küba'ya karşı giriştiği sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin Ankara yürüyüşü

48 bin maden işçisini kapsayan TİS görüşmelerinin, tıkanmasıyla maden işçileri, 30 Kasım 1990'da greve çıktı. 3 Ocak 1991'de ülke genelindeki bir günlük genel grevin ertesi günü, onbinlerce maden işçisi eşleri ve çocuklarıyla birlikte Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok" sloganıyla Ankara'ya yürüyen maden işçilerinin direnişi, sendika ağalarının barikatına takıldı. Bolu Mengen'de durdurulan maden işçileri evlerine geri gönderildi. Burjuvaziye büyük bir korku yaşatan maden işçilerinin yürüyüşü, işçi sınıfının sendika ağalarının kurduğu barikatı aşmadan haklarını kazanamayacağını bir kez daha göstermiş oldu.

☆ 5 Ocak 1996- Ümraniye Cezaevi katliamı

Faşist idarenin hak gasplarına karşı, '96 ÖO eyleminde yitirdiğimiz Osman Akgün'ün başında yer aldığı direnişte DHKP-C davası tutsakları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen, hastanede de Gültekin Beyhan şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969- Commer'in arabası yakıldı

"Vietnam Kasabı" olarak bilinen ABD Büyükelçisi Commer'in ODTÜ'ye bir konferans için gelmesi üzerine, devrimci gençler toplanarak Commer'in arabasını

yaktılar. Bu eylem, anti-emperyalist mücadelenin simgelerinden biri oldu.

☆ 9 Ocak 1905- Petersburg'da Kanlı Pazar

Çar'a dilekçe vermek için saraya doğru yürüyen 140 bin işçinin üzerine askerler tarafından ateş açıldı ve binlerce işçi katledildi. Bu katliam 1905 devrimini tetikleyen en önemli halkalardan biridir. Eyleme önderlik eden Papaz Gapon adlı Çarlık ajanı da işçiler tarafından öldürülmüştür.

☆ 9 Ocak 2013- PKK'nin kurucularından Sakine Cansız, Paris'te PKK kadroları Fidan Doğan, Leyla Söylemez ile birlikte katledildi.

☆ 17 Ocak 1961- Partice Lumumba katledildi

8 Temmuz 1960'da Kongo halkı Belçika sömürüsüne karşı ayaklandı. Ayaklanma kanla bastırıldı ve önderi Lumumba, işkenceyle katledildi.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink öldürüldü

Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink, aylarca yürütülen faşist kampanya sonucunda katledildi. Dink'in katledilmesiyle ilgili dava hala sürüyor. AKP hükümeti önce birkaç sivil faşisti, şimdi "paralelci" dediği polisleri yargılayarak, kendini aklamaya çalışıyor.

☆ 22 Ocak 1980- Tarih direnişi

Devletin faşist kadrolaşmaya gitmesine karşı eyleme geçen işçilere polisin saldırması üzerine, işçiler fabrikayı işgal etti ve direniş tüm İzmir'e yayıldı. On bin asker fabrika kapısına dayandığında bile, işçiler,

15 Ocak 1919- Spartakist önderler katledildi

Almanya'da, I. Emperyalist savaşta yenilginin ardından, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları giderek kötüleşiyordu. Alman sosyal demokratları ise, hem savaş sırasında kendi burjuvalarına destek vererek "I. Enternasyonal dönele-ri" sıfatını almışlardı, hem de savaş sonrasında kitle hareketini bastır- mak üzere hükümeti kurma görevini üstlendiler. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Her iki önder de, savaş konusunda Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek, işçi ve emekçileri, burjuvaziye ve sosyal demokrat hainlere karşı harekete geçmeye çağırmışlardı. Alman Sosyal Demokrat Parti'den (SDP) ayrılarak Spartakistler Birliği'ni kurdular. O dönem, uluslararası devrimci hareket içinde önemli bir yeri olan Kaustky, Plehanov gibi eski marksistlerin yaydığı sosyal-şoven zehre karşı durabilmek, onlara karşı da bayrak açabilmek çok önemliydi. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak, sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Alman proletaryasının Ocak ayında başlattığı ayaklanmaya karşı tüm güçlerini seferber eden devlet, 10 Ocak'ta işçilerin ele geçirdiği bölgelere bir saldırı başlattı. 15 Ocak'ta yakalanan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, kurşuna dizilerek katledildiler. Ocak ayaklanması, başta Rosa ve Karl olmak üzere bir çok komünistin katledilmesiyle ağır bir yenilgi olarak sonuçlandı.

"Meselenin özü şu ki,-diyordu Lenin- korkunç emperyalist savaş zamanında gerçek enternasyonalist olmak kolay değildir. Bu tür insanlar çok az, ama sosyalizmin geleceği sadece onlardır..."

Bugün Almanya'da anılan devrimci önderlerin başında Rosa ve Karl gelmektedir. Her yıl yüzbinlerce kişi onları özlemle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar. Rosa'nın yıllar önce söylediği gibi...

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! / Sizi budala zaptiyeler! / Kum üzerine kurulu 'düzeniniz' / Devrim daha yarın olmadan / Zincir şakırtısı içinde, yine doğrulacaktır! / Ve sizleri dehşet içinde bırakıp / Trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:/ Vardım, varım, varolacağım!"

kapılara yığdıkları pamuk balyalarını ateşe vererek sonuna kadar direndi. Tarih Direnişi, işçi sınıfının militan direnişçi geleneğinde önemli kilometre taşı oldu.

☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi

Kavel'de sendikasılaştırmayı dayatan patronun işçi kıyımına girişmesi üzerine işçiler, fabrikayı işgal ettiler. Direnişçi işçilerin halkla bütünleşmiş kararlı mücadelesi sonucu patron geri adım atarak, ikramiyeleri ödedi, atılan işçileri işe geri aldı. Direnişin ardından 14 öncü işçinin tutuklanmasına yine aynı kararlılıkla direnişin sürmesi sonucu işçiler serbest bırakıldı. Kavel direnişi karşısında yalnız patron değil, aynı zamanda devlet de geri adım atmak zorunda kaldı.

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor!

Türkiye proletaryasının önderleri Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921'de Kemalist burjuvazi tarafından vahşice katledildiler.

Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop'ta mahkum iken kaçtığı Rusya'da, savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Esir Türkler arasında örgütlemelere girdi. Çarlığa karşı yürütülen mücadeleye, ardından Bolşevik Partisi'ne katıldı. Teorik bilinci, usta örgütçülüğü, boyun eğmez ve fedakar yapısı ile yoldaşları arasında sıvırdı. III.Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Doğu halkları, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütlenme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918'de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova'da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince İstanbul, Ankara, diğer Anadolu illeri ve Bakü'den katılan delegelerle, 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi Bakü'de yapıldı.

Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını devrimle taçlandırmak istiyordu. Bu konuda Kurultay karar metninde;

"Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşının derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanı sıra emekçilerin egemenliğinin kurulmasına çalışacaktır" denilmektedir.

Mustafa Suphi, Kongre'de belirlenen görev doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktı. Fakat Azerbeycan'da yolları, karşı-devrimciler tarafından tutulmuştu. Bir an önce Anadolu'ya ulaşmak düşüncesiyle daha dolambaçlı bir yoldan 14 yoldaşıyla birlikte (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kazım Hulusi, Kıratioğlu Maksut, Hilmiöğlu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tevfik, Manisalı Kazım bin Ali, Maria -M. Suphi'nin eşi-, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim) gitme kararı aldı. Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'taki gösterişli karşılamadan sonra geçtikleri yerlerde hakaret ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Geri dönme önerilerine Mustafa Suphi karşı çıktı ve ölümü göze aldığını söyleyerek yoluna devam etti. Trabzon'da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin uşaklarının süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler.

Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları davamıza uygun bir yiğitlikle öldüler.

Göğsümde 15 yara var!..

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!

Sarıldı 15 yarama

Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!

Karadeniz boğmak istiyor beni,

Boğmak istiyor beni

Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!

Deldiler göğsümü 15 yerinden,

Sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,

Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...

Kalbim

Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,

Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

22 Ocak 1946- Mahabad Kürt Cumhuriyeti kuruldu

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Nazi faşizmine karşı kazandığı başarı, ezilen halklara, kurtuluşa giden yolda esin kaynağı olmuştur. Kürtler açısından da tarihi önemde bir evreyi ifade etmektedir.

Tarih Ağustos 1941'i gösterdiğinde, Sovyet Kızıl Ordusu İran'ın kuzeyinde bulunan Sakız kentine girdi. İran ordusu silah ve cephanelerini bırakarak geri çekildi. Bölge Kızıl Ordu'nun denetimine kaldı. Geride bırakılan savaş araç gereçleri ile birlikte Mahabad kenti fiilen Kürtlerin denetimine geçti.

Uluslararası koşulların ve dengelerin hızla değiştiği böylesi tarihi bir kesitte, Kürt halkı kendi devletini kurma yolunda yüz yıllardır beklediği anı yakalamış oldu. Mahabad'ın kuzeyinde bulunan Azeri halkı da Azerbaycan Cumhuriyeti'ni ilan etti. Sonrasında Mahabad Kürt Cumhuriyeti (MKC) ile birçok alanda dostluk anlaşmaları imzalandı. Gericici Şah diktatörlüğüne karşı askeri alanda ortak hareket etme kararı alındı.

MKC'nin kuruluşunu hazırlayan süreçte birçok küçük Kürt gruplarının varlığı da etkin olmuştur. Bu gruplardan daha örgütlü ve daha geniş Kürt halk yığınlarını bünyesinde toplayan İran Kürdistan'ı Demokratik Partisi MKC'nin kuruluşuna öncülük etti.

İ-KDP'nin programının özü kimi reform taleplerinden ibaretti. Program: "Yasallık, adalet, uygarlık" şeklinde formüle edilmişti. Toprak sorununa çözüm getirilmesi dillendirilmesine rağmen, sonraki süreçte gündeme bile getirilmemiştir. Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra da emekçilerin durumunda ekonomik anlamda belirgin bir değişiklikten söz etmek mümkün değildi. Hem partinin hem de devletin yönetici kademelerine yerleşmiş bulunan Kürt aşiret reisleri, Cumhuriyetin en zayıf yönünü oluştuyordu.

Kadı Muhammed önderliğindeki İ-KDP ciddi bir savaşım vermeden, doğan irade boşluğundan ve Sovyetler'in bölgedeki varlığından yararlanmasını bildi. Sovyetler Birliği her türlü kurumlaşmada, silah, cephane, matbaa, motorlu taşıt vb. temininde, karşılıksız yardımlarda bulundu. Kürt ordusunun kurulması ve eğitilmesi de bu yardımlar arasındadır. Sovyetler'den alınan matbaayla birçok Kürtçe dergi ve gazete basıldı. Yine Sovyetler Birliği'den alınan radyo istasyonu ile Kürdistan'ın belli bir bölümünde radyo yayını yapıldı. Eğitim alanında reform tasarısı hazırlandı; 6 ila 14 yaşlarındaki bütün çocuklar zorunlu ilköğretim kapsamına alındı, okuma yazma eksikliğinin giderilmesi için, okullarda derslerin tamamı Kürtçe okutulmaya başlandı.

İ-KDP'nin siğ ve reformist karakterine rağmen MKC, gerek İran gericiliğine, gerekse de uluslararası emperyalizme karşı demokratik ilerici bir misyona sahip olmuştur.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitiminden sonra,(Ağustos 1945) aralarındaki anlaşma gereğince "müttefikler", 6 ay içinde işgal ettikleri topraklardan çekileceklerdi. İran'ın kuzeybatı bölgesinde Sovyetler Birliği'nin nüfuzundan rahatsız olan ABD-İngiltere ve İran gericileri, SB'yi bölgeden çekilmesi için sıkıştırırmaya başladılar. SB, onların istediği tarihte değil, ama 9 Mayıs 1946'da bölgeden çekildi.

Bu dönemde, İ-KDP'de öncülük rolünü oynayan bütün feodal unsurlar, tüccarlar yığınsal olarak partiden panik halinde ayrılmaya başladılar. Bunlar İran askeri çevrelerinin daha ilk hamlesinde hemen teslim oldular. İngiliz-Amerikan emperyalizminin desteklediği İran gericiliği, Kürt ilerici yurtsever demokratik hareketini bastırmaya girişti. 17 Aralık 1946'da ise İran gericiliği Mahabad Kürt Cumhuriyeti topraklarına girerek varlığına son verdi.

Kadı Muhammed, halkına şöyle seslenmişti: *"Ülkeyi düşmana bırakmaktan daha yeğdir bizim bir bir ölmemiz!"* Kardeşi Sadiri Kadı ve amcasının oğlu Seyfi Kadı ile birlikte, 31 Mart 1947'de Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin ilan edildiği Çuwarçıra meydanında idam edildiler.

Kürt yurtseverleri, MKC'nin yıkılmasından sonra dağlara çıktılar ve burada İran gericiliğine karşı savaşım vermeye devam ettiler. Bu kısa ömürlü Kürt devleti, Kürt ulusal bilincinin gelişmesine politik ve ideolojik birikim sağlanmasına büyük katkılar sağlamış oldu.

“Vekalet savaşı”ndan gerçek aktörlere

Savaşta saflar netleşiyor

11

Eylül 2001’de ABD’de İkiz Kuleler’e ve Pentagon’a düzenlenen uçak saldırısının, yeni bir emperyalist paylaşım savaşının başlangıç noktası olduğunu, o tarihten itibaren yazdığımız bütün yazılarımızda ifade etmiştik. Tarihte hiçbir şeyin tekerrür etmediği gibi, emperyalist paylaşım savaşlarının da birbirinden biçimsel-teknik farklılıklar taşıyacağını, ancak özsel olarak, süreci “3. Emperyalist Paylaşım Savaşı” olarak tanımlamanın en doğru ifade olacağını belirten sayısız yazı yayınladık. (Dergide yayınlanan yazıların yanı sıra, Nisan 2002’de yayınlanan Savaş ve Devrimci Duruş, Aralık 2003’te yayınlanan Savaşın Ekonomi Politigi, Kasım 2012’de yayınlanan Kriz, Savaş ve Değişen Dengeler isimli kitaplar, savaşın seyrine, ekonomik ve siyasi altyapısına ilişkin olarak bakılması gereken önemli kaynaklardır.)

Bu yazılarda bugünkü savaşın diğerlerinden farkı olarak belirttiğimiz iki temel unsur vardı: **Birincisi, ilk ikisinden farklı olarak, bu defa gelişen ve pazardaki payını artırmak isteyen emperyalist değil; yenilmekte, güç kaybetmekte olan emperyalist (ABD) savaşı başlatan taraf olmuştu. ABD bu politikasını “önleyici vuruş konsepti” olarak teorize etmişti. İkincisi, yine ilk iki savaştan farklı olarak, bu defa “hazırlık savaşları” daha zamana yayılmış olarak ve daha sancılı gerçekleşmekteydi. Afganistan, Irak, Gürcistan, Libya, Ukrayna, Suriye gibi ülkelerde, birbiriyle bağlantılı olarak gerçekleştirilen hazırlık savaşları, ABD’nin planlarına uymamış, ABD için zaferler getirmek bir yana, her savaşta biraz daha güç kaybetmesine neden olmuştu.**

Savaşın bu sancılı ilerleyişi, siyasal arenada “Yeni Emperyalist Savaş” tespitimize itirazları da beraberinde getiriyor, herbirinin birbirinden bağımsız, “bölgesel savaşlar” olduğu tezlerinin ortalıkta uçuşmasına neden oluyordu. Oysa tıpkı ABD’nin Ukrayna’daki savaşı Rusya’yı oyalamak ve Suriye’den uzak tutmak için alevlendirilmesi ve Ukrayna’da Kırım’ı ilhak ederek siyasal gücünü artıran Rusya’nın, Suriye’ye daha aktif yönelmesi gibi; bütün bu saydığımız savaşlar, birbiriyle bağlantılı biçimde, 3. Emperyalist Savaş’ın ön aşamalarını oluşturuyordu.

Son aylarda KCK yöneticilerinden Papa’ya kadar uzanan çok geniş bir kesim, yaşananların “3. Dünya Savaşı” olduğu gerçeğini söylemeye başladılar. Ve “3. Dünya Savaşı” diyenlerin önemli bir kısmı, başlangıç tarihi olarak

ABD’nin 11 Eylül’ünü işaret etti. Ancak 2001’de başladıklarını kabul etmek zorunda kaldıkları savaşa ilişkin, bugüne kadar böyle bir değerlendirme yapmadıklarını, savaşa ilişkin gerçeği ancak bugün görmeye başladıklarını özellikle belirtmek gerekiyor.

Şimdi hemen herkesin “3. Dünya Savaşı”ndan söz etmesinin, yani “gözlerin açılması”nın asıl sebebi ise, 30 Eylül’de Rusya’nın Suriye savaşına doğrudan müdahalesi oldu. Ve 30 Eylül’den bu yana, savaşın seyri hız kazandı, taraflar kendilerini daha açık ortaya koymaya başladılar.

Herkes kendi safına

30 Eylül’de Rus uçakları IŞİD’i bombalamaya başladığında, ABD ile Rusya’nın safları netleşmeye başladı. O güne kadar ortada duruyor, taraf olmuyor gibi görünen ülkeler de bu saflarda hızla yerini aldı.

İlk hamleler, Rusya cephesinden geldi. Zaten IŞİD’e saldırarak Suriye savaşının rotasını değiştiren hamleyi yaptığı için, böyle olması doğaldı da. **Bombardımanın başlamasının ardından, Irak, İran ve Suriye’nin katıldığı 4’lü bir koordinasyonun kurulduğunu duyurdu.** Bu koordinasyon “IŞİD’e karşı mücadele” hedefini taşıyan, askeri ve siyasal işbirliğini öngören stratejik bir ittifak olarak tanımlanmıştı. Irak hükümetinin, İran’la doğrudan ilişkide olduğu, Rusya ve Çin ile de bağlarının olduğu elbette biliniyordu; ancak **13 yıldır ABD işgali altında olan bir ülkenin, Rusya ile “stratejik ittifak” içine girmesi, ABD emperyalizminin güç kaybını gösteren, oldukça çarpıcı bir darbeydi.**

Aynı günlerde, **Çin Akdeniz’e savaş gemisi göndereceğini açıkladı.** Bazı haber sitelerine göre, gemi çoktan Süveyş Kanalı’nı aşmış, Doğu Akdeniz’e ulaşmıştı. Çin bugüne kadar genellikle perde gerisinde durmuş, kritik aşamalarda kendisini göstermişti. Mesela BM-GK’nın Suriye için aldığı kararları, Rusya ile birlikte 4 kere veto etmişti. Keza İran’a doğrudan askeri ve ekonomik yardım yaptığı, Suriye hükümetine destek verdiği de biliniyordu. Ve İran, Suriye topraklarındaki silahlı birlikleriyle, son derece önemli generalleriyle, savaşın başından itibaren IŞİD’e karşı Esad’ın yanında yer alıyordu. **Çin, İran’ın arkasındaki güç olarak, bu savaşın doğrudan taraflarından birisiydi. Ancak savaş gemisi göndererek ve gemideki füzelerle IŞİD mevzilerini vuracağını açıklayarak, ilk defa kendisini bu kadar açıktan ortaya koyuyordu.** Elbette Çin’in bu tutumu, Rusya’nın 3 ülkeyi katarak kurduğu ittifakla birlikte, ABD karşıtı cepheyi netleştiriyordu.

Çin ve Rusya ekseninde oluşan bu ittifaka, İran ve Rusya’dan doğrudan yardım alarak, **Suudi Arabistan’ın devasa askeri gücü karşısında yenilmeyen, hatta Arabistan’daki askeri üsleri ele geçirmeyi başaran Yemen’deki Husi hükümeti de ekleyebiliriz.** Keza, Lübnan Hizbullahı’nın uzunca bir süredir Esad’a destek vererek IŞİD’e karşı savaşması, Lübnan’ı da bu ittifaka yaklaştırıyor.

Böylece “Avrasyacılar”, Suriye savaşına ağırlıklarını koymaya başladılar.

Diğer tarafta ise, ABD’nin müttefikleri daha fazla belirginleşmeye, öne çıkmaya başladı.

13 Kasım günü Paris’te gerçekleştirilen ve 129 kişinin

Bugünkü savaşın diğerlerinden farkı olarak belirttiğimiz iki temel unsur vardı: Birincisi, ilk ikisinden farklı olarak, bu defa gelişen ve pazardaki payını artırmak isteyen emperyalist değil; yenilmekte, güç kaybetmekte olan emperyalist (ABD) savaşı başlatan taraf olmuştu. ABD bu politikasını “önleyici vuruş konsepti” olarak teorize etmişti. İkincisi, yine ilk iki savaştan farklı olarak, bu defa “hazırlık savaşları” daha zamana yayılmış olarak ve daha sancılı gerçekleşmekteydi. Afganistan, Irak, Gürcistan, Libya, Ukrayna, Suriye gibi ülkelerde, birbiriyle bağlantılı olarak gerçekleştirilen hazırlık savaşları, ABD’nin planlarına uymamış, güç kaybetmesine neden olmuştu.

ölümüne neden olan IŞİD saldırısı, Fransa'nın savaşa dahil olmasını kolaylaştırdı. Fransa'da Hollande hükümeti uzun zamandır Suriye'ye girmek için uygun zemin arıyordu; ancak gerek Fransız halkının savaş karşıtı tepkisi, gerekse uluslararası meşruiyet sorunu, buna izin vermiyordu. Fransız halkının yaşam ve eğlence alanlarına düzenlenen saldırının pervasız vahşeti, kitlelerde öylesine büyük bir dehşet ve korku yarattı ki, Cumhurbaşkanı Hollande'ın attığı savaş çılgınlıkları, kitlelerin tepkisini değil, desteğini aldı. Bu hızla, saldırıdan sonraki birkaç gün içinde Fransız savaş uçakları IŞİD'in "başkenti" Rakka'ya bombardıman düzenledi. Ardından Charles de Gaulle adlı Fransız uçak gemisi, Doğu Akdeniz'e ulaştı. **Paris'teki IŞİD saldırıları, Fransa egemenlerine iki yönlü fayda sağlamış oldu: Birincisi, Fransa, Suriye savaşına katılırken halk desteğini arkasına aldı. İkincisi, Fransa'daki bölgesel seçimlerin birinci turunu, ilk defa aşırı sağ görüşlü "Ulusal Cephe"(UC) kazandı.** Faşist Marine Le Pen önderliğindeki UC, geleneksel cumhuriyetçi ve 'sosyalist' partileri geride bıraktı. Böylece, hükümet ülke içinde baskı ve hak gasplarını artırmak için uygun zemin elde etmiş, IŞİD saldırısının şokunu atlatamayan Fransızları sessizleştirmeyi başarmıştı.

Fransa, Libya'da savaşı başlatan, Libya'ya ilk saldıran ülkedir. Suriye'de Katar-Suudi Arabistan-Türkiye üçlüsünün radikal İslamcı çetelere yaptığı yardımların en güçlü savunucusudur. IŞİD'e en fazla savaşçı gönderen ülkelerden biridir aynı zamanda. Bütün bu unsurlar, Fransa'nın Suriye savaşının içinde olduğunu göstermeye yetiyor. Paris saldırıları bu ilişkiyi açığa çıkardı ve kitlelerin savaş karşıtı tepkilerini azaltmış oldu.

İngiltere, Fransa'da IŞİD saldırısının ardından, Güney Kıbrıs'taki Akrotiri Üssü'nden kalkan jetleriyle Suriye'yi bombalamaya başladı. Bölgeye 16 savaş uçağı daha göndermeyi planlıyor ve İncirlik'i de kullanmak istiyor. Ayrıca, Fransa'ya, Güney Kıbrıs'taki askeri üslerini kullanma izni verdi.

Almanya da, Suriye'deki savaşa katılmak üzere parlamento onayını alan ülkeler arasına girdi. Savaş gemisi ve asker gönderecek olan Almanya, Suriye cangılındaki yerini almış oldu. Belçika, Suriye'ye askeri birlik ve F-16 uçaklarını göndereceğini açıkladı. Kürdistan Federasyonu içinde peşmergeyi eğiterek zaten savaşın bir parçası olan Kanada ise, Akdeniz'e savaş gemisi gönderdi. İngiltere, Belçika, İspanya, Portekiz,

Paris'teki IŞİD saldırıları, Fransa egemenlerine iki yönlü fayda sağlamış oldu: Birincisi, Fransa, Suriye savaşına katılırken halk desteğini arkasına aldı. İkincisi, Fransa'daki bölgesel seçimlerin birinci turunu, ilk defa aşırı sağ görüşlü "Ulusal Cephe"(UC) kazandı. Böylece, hükümet ülke içinde baskı ve hak gasplarını artırmak için uygun zemin elde etmiş, IŞİD saldırısının şokunu atlatamayan Fransızları sessizleştirmeyi başarmıştı.

Yunanistan ve Hollanda'nın birer gemileri Suriye açıklarında sıralarını bekliyorlar. Onlara ihtiyaç olduğunda savaşa katılmaya hazır durumdalar. Alman ve Danimarka gemileri ise yolda.

Ve tüm bu gelişmeler, asıl olarak Paris bombardımanının ardından gelen birkaç hafta içinde tamamlanmış oldu.

Böylece **Avrupa ülkeleri, Rusya karşısında kendilerinin "Batılı", "Nato'nun bir parçası" ve "ABD yanlısı" yerlerini bir kere daha hatırlatmış oldular.**

Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri, bugüne kadar radikal İslamcı çetelere açıktan destek vererek ABD'nin yanında yer aldıklarını zaten gösteriyorlardı. Doğrudan bombardımana katılacaklarını da duyurdular.

Bu arada İsrail, başkent Şam'da Hizbullah liderlerinden Semir Kuntar'ın bulunduğu binayı vurdu. Hem Hizbullah'ın Suriye'de savaşmakta olan önemli bir kadrosunu öldürmüş oldu, hem de hızlanan savaşta ABD'nin yanında, Suriye hükümetinin karşısında olduğunu gösterdi.

Suudi Arabistan, bu süreçte atağa kalkan bir başka ülkeydi. Bir taraftan Yemen'de doğrudan bir savaş yürütüyor ve Yemen'deki küçük bir alana diz çöktüremiyor olmanın sıkıntılarını yaşıyor. Diğer taraftan, Suriye savaşında İslamcı çetelere olan desteğini hiç kesmiyor. Rusya'nın savaşa girmesi Suriye'deki dengeleri değiştirince, Arabistan da yeni bir hamle yaptı. Riyad'da gerçekleştirdiği bir toplantıya radikal İslamcı çeteleri çağırarak bir "muhalefet temsilciliği" örgütlemeye çalıştı.

Yine **Suudi Arabistan'ın kurduğunu iddia ettiği "Teröre karşı İslami Cephe" adlı ordu da, benzer biçimde safları netleştirme adımlarından biridir.** Öyle bir ordu ki bu, hangi toplantıda konuşulup nerede kurulduğu bile belli değil! Malezya ve Pakistan gibi bazı ülkelerin de bu ordu içinde yer aldıkları duyuruldu, ama bu ülkelerin kendileri haberdar değildi. "Teröre karşı" olduğunu iddia eden bu ordunun, hangi örgütleri "terörist" olarak tanımladığı da belli değil! Bir ülkenin destek verdiği örgüt, başka bir ülkenin "terör listesi"nde görünüyor. Yani ne olduğu, olup olmadığı bile belirsiz bir duyuruydu söz konusu olan. AKP büyük bir istekle bunun üzerine atladı, ancak sonrasında Suudi Arabistan bile, altı bu kadar boş olan konunun devamını getiremedi. Zaten asıl amaç "teröre karşı" bir ordu kurmak değil, ABD'nin, Suudların ve AKP'nin uzun zamandır hayali olan bir "Sünni

cephe" kurmaktı. O da başarısız oldu.

Diğer taraftan, **ABD başka bir bölgede daha ortalığı karıştırmış durumda. Ermenistan ile Azerbaycan arasında savaş konusu olan Karabağ'da çatışmalar hız kazandı.** Ermenistan ile Rusya arasında hava savunma sistemleri anlaşması imzalanmasının ve Rusya'nın Ermenistan'a savaş ve nakliye helikopteri göndermesinin ardından, ABD Azerbaycan'ı harekete geçirdi. Ermenistan Savunma Bakanlığı Karabağ'da artık ateşkesten söz edilemeyeceğini, Azerbaycan ile savaş halinde olduklarını açıkladı.

Türkiye'nin yalpalamaları

AKP'nin Ortadoğu politikası ise, son iki ayda önemli dalgalanmalar geçirdi. Önce 24 Kasım'da Rus uçağını, "Türkiye sınırını ihlal" ettiği gerekçesiyle düşürdü. Uluslararası hukuk kurallarına aykırı biçimde düşürülen Rus uçağı, Rusya'nın büyük tepkisini aldı. AKP hükümeti, Rusya'nın tepkisi karşısında sürekli söylem değiştirdi. En son, "Rus uçağı olduğunu bilseydik düşürmezdik" gibi belirsiz ve anlamsız bir açıklama ile iyice komik duruma düştüler.

Gerçekte ise, Rus uçağının düşürülmesinin önceden ABD ile birlikte planlandığı ve sadece fırsat kollandığı ortaya çıktı. Rusya'nın, Bayırbcak bölgesinde yuvalanmış İslamcı çeteleri imha etmeye başlamasının ardından, 22 Kasım günü gerçekleştirilen bir toplantıda, Rus uçağını düşürme kararı alınmıştı. Bazı kaynaklar, Rusya'nın yeni geliştirdiği radar teknolojisini almak isteyen ABD'nin, bu tezgahı kurduğunu, bölgede önceden konuşlandırılan CIA ajanlarının, Rus helikopteri yardıma gelmeden önce uçağa ulaşarak bu yeni teknolojiyi ele geçirdiğini söylüyor. Bu bilgiler, Türkiye'nin bu büyük, aynı zamanda hiçbir mantığa sığmayan adımını da açıklamaya yetiyor.

Ancak Rusya'nın çok sert tepki göstermesi, turizmden vize muafiyetinin kaldırılmasına kadar pek çok alanda ekonomik yaptırımları derhal devreye sokması, AKP hükümetinin paniklemesine neden oldu. Dahası, **Rusya'nın karşılık vereceği korkusu, Türkiye'nin Suriye'nin içine dönük uçuş ve bombardımanlarını durdurmasına neden oldu.** Rus uçağı Bayırbcak bölgesindeki uçuşlarını operasyonlarını artırdı, bölgedeki cihatçıları ezdi; Türkiye ise kendi uçağının düşürüleceği korkusuyla, bir daha Suriye hava sahasına giremez oldu.

Suriye'de mevzi kaybetmesi, Türkiye'nin yüzünü Musul'a dönmesine

neden oldu. Türkiye 4 Aralık günü, Musul'daki Başika kampına asker gönderdiğini açıkladı. Bu karar bir anda Irak-Türkiye ilişkilerinde infial yarattı. AKP hükümeti, iki buçuk yıldır Başika'daki kampta, "eğitim amaçlı" olarak asker bulundurduğunu, bu askeri yardımı, eski Musul valisi Nuceyfi'nin talebiyle gönderdiğini, şimdi ise sadece takviye yapıldığını iddia etti. 80 olan asker sayısını 600'e çıkarmıştı. Oysa, ortada ne Musul'u IŞİD'e teslim eden eski vali vardı, ne de Irak merkezi hükümetinin haberi ve onayı...

Irak hükümeti, tepkisini hızla tırmandırdı. Türkiye'yi işgalcilikle suçlayarak, Başika'daki askerlerini derhal geri çekmesini istedi. Hatta, Musul'daki Türk askerlerine müdahale etmesi için Rusya'dan yardım isteyeceğini açıkladı. Ardından Şii lider Sistani, Türkiye'nin derhal geri çekilmesini söyledi.

Irak hükümeti ile ilişkilerinin daha fazla bozulmasını istemeyen ABD, Türk askerinin geri çekilmesini istedi. AKP hükümeti de askerleri geri çekmek zorunda kaldı.

Bu son gelişmelerle Türkiye, hem Suriye'de hem de Irak'ta uluslararası meşruiyetini kaybetmesine neden olan yanlış adımlar atmış, sonrasında da geri çekilmek zorunda kalmış oldu. Suriye'de "Bayırbucak Türkmenleri" yaygarası altında, İslamcı çetelerin Akdeniz'e bir kapı açma çabasına destek çıkıyordu. Rus uçağının düşürülmesinin ardından Rusya öylesine bastırdı ki, bölge bugün büyük oranda Suriye hükümetinin denetimi altına girmiş durumda. Cerablus-Mare hattında, kendi kontrolü altında bir güvenli bölge oluşturulmasını istiyordu; Rusya ve Suriye ordusunun çarpışmaları giderek güçleniyor, güvenli bölgeyi Rusya oluşturuyor. Bu koşullarda Musul'a el atmaya çalıştı: Kürtler ile merkezi hükümet arasında tartışmalı bir bölge olan Musul'a yerleşmeye, Musul'un kurtarılması planından sonra da Musul üzerinde hak iddia etmeye heveslendi; ancak Irak hükümetinin şiddetli tepkisi, ABD'nin müdahale etmesine ve Türkiye'yi geri çekilmeye zorlamasına neden oldu.

Üstelik bu süreçte, Rusya'nın açıkladığı belgelerle Türkiye'nin iki önemli savaş suçu işlediği de ortaya

AKP'nin Ortadoğu politikası ise, son iki ayda önemli dalgalanmalar geçirdi. Önce 24 Kasım'da Rus uçağını, "Türkiye sınırını ihlal" ettiği gerekçesiyle düşürdü. Ancak Rusya'nın karşılık vereceği korkusu, Türkiye'nin Suriye'nin içine dönük uçuş ve bombardımanlarını durdurmasına neden oldu. İkincisi, Türkiye 4 Aralık günü, Musul'daki Başika kampına asker gönderdiğini açıkladı. Irak hükümeti ile ilişkilerinin daha fazla bozulmasını istemeyen ABD, Türk askerinin geri çekilmesini istedi. AKP hükümeti de askerleri geri çekmek zorunda kaldı.

belgeler dünya kamuoyuna sunuldu.

Bu üstüste darbelerle güç ve etkinliği, uluslararası kamuoyu nezdinde inandırıcılığı giderek azalan Türkiye, kendisine iki yeni "müttefik" buldu. Birincisi, bir süredir devam eden Barzani-AKP dostluğu ve ilişkisi hız kazandı. Kürdistan ile Türkiye arasında üstüste gerçekleştirilen ziyaret ve görüşmelerde, Irak merkezi hükümetinin ve BM'nin kararlarına aykırı biçimde petrol ticaretinin konuşulduğu biliniyor. Ancak buna ek olarak, "Musul'un kurtarılması" sırasında izlenecek politikadan PKK ve PYD'ye karşı "mücadele"ye kadar pek çok konuda işbirliği gerçekleştiriliyor.

İkinci "müttefik" arayışı ise, İsrail ile yapılan görüşmelerle kendisini ortaya koydu. Tarihi boyunca kamuoyu önünde söylenen sözlerini hep yutmak zorunda kalmış olan AKP hükümeti, ünlü "van munit" çıkışını geri aldı, İsrail'in "dost" olduğunu ileri sürdü. Mavi Marmara fiyaskosunun ardından kesildiği iddia edilen, gerçekte ise tüm hızıyla devam eden ilişkiler, böylece gün yüzüne çıkmış oldu.

İsrail ile "dostluk"un yeniden ilan edilmesi, yukarıda anlattığımız savaşın keskinleşmesi ve safların netleşmesi sürecinin de bir parçasıdır. ABD emperyalizmi, işbirlikçilerinin, iç sorunlarını gidererek, Rusya'nın karşısına blok halde çıkmasını istemektedir çünkü.

Rusya ve Esad güçleniyor

Rusya'nın savaşa girmesinin ardından yaşanan tüm gelişmeler, Rusya'nın etkinliğinin arttığını ve Esad hükümetinin güçlendiğini ortaya koyuyor. Uluslararası toplantılarda alınan kararlar da bu tabloyu pekiştiriyor.

Ekim ayı içinde gerçekleşen, Esad hükümetinin ve Kürt güçlerinin alınmadığı peşpeşe iki Viyana toplantısında, ABD'nin "Esad'sız çözüm" iddiası ortada kaldı. Onun yerine Rusya'nın savunduğu "Suriye'nin laik yapısını

çıktı. Birincisi, IŞİD'in sarin gazı kullandığı biliniyordu; bu gazın Türkiye'den IŞİD'e gönderildiği kanıtlandı. İkincisi, Türkiye ile IŞİD arasında petrol ticareti yapıldığı, Erdoğan ailesinin de bu ticaretin başında olduğuna dair

ve siyasal birliğini savunmayan tüm güçlerle savaşmak gerektiği" ifadesi sonuç bildirgesinde yer aldı. Bu ifade, Suriye'de PYD dışındaki tüm cihatçı güçlerin dışlanması anlamına geliyor. Üstelik Esad'ın gitmesine ilişkin tek bir cümle bile sonuç bildirgesine geçmedi.

14 Kasım'da Viyana'da gerçekleşen ve 17 ülkenin katıldığı toplantı, bir adım daha ileriye gitti. Buna göre 1 Ocak günü Esad hükümeti "muhaliflerle" görüşmelere başlayacak, 6 ay içinde bir "geçiş hükümeti" (hükümetin içinde Esad'ın olup olmaması ile ilgili bir hüküm yoktu, bu da Esad'ın lehine bir sonuçtu) kurulacak, 2017 haziranında ise seçimler gerçekleştirilerek, "Suriye halkı kendi kaderine karar verecek" deniyordu. Elbette bu seçimlere Esad'ın girmesi ve bugün ülkede kalanların ezici çoğunluğu Esad yanlısı olduğu için yüksek bir oyla seçimleri kazanması kaçınılmaz. Yani 14 Kasım'daki toplantıda Rusya ağırlığını daha fazla koymuş ve Esad'ın gücünü artırmıştı.

Aralık ayı başında, BM-Güvenlik Konseyi'nin 15 üyesi, 14 Kasım'da gerçekleşen toplantıda çizilen yol haritasını onayladı ve Ocak ayında ateşkesle beraber Suriye hükümeti ile muhalefet arasında görüşmelerin başlamasını kararlaştırdı. ABD'nin de onay vermek zorunda kaldığı bu karar, Rusya'nın stratejisi doğrultusunda bir adım daha atılması anlamına geliyordu.

Bu tablo üzerine ABD, masada elde edemediği üstünlüğü, Suudi Arabistan üzerinden kazanmaya girişti. Suudlar, 9 Aralık günü Riyad'da gerçekleştirdikleri toplantıda, "muhalifleri birleştirmeye" çalıştılar. Ancak bu toplantı kendi içinde handikaplar taşıyordu. Birincisi ve en önemlisi, PYD bu toplantıya çağrılmamıştı. Çünkü asıl amaç, "Suriyeli muhalifleri" değil, "cihatçı çeteleri" birleştirebilmektir. Zaten bu çaba, başarıya da ulaşmadı. Çünkü en etkin cihatçı güçler olan IŞİD ile Nusra, uluslararası kamuoyu nezdinde meşruluklarını kaybettikleri için, ABD'nin isteği üzerine, toplantıya çağrılmamışlardı. Diğer katılanlar ise, "Esad'sız çözüm" dışında ne ortak bir görüşe, ne birlikte hareket etme kabiliyetine sahip olmayan, sahadaki güçleri de son derece sınırlı olan güçlerdi. Bu koşullarda, yaklaşık 100 kişinin katıldığı toplantıdan 15 kişilik bir heyet oluşturma kararı aldılar.

PYD ise, Riyad toplantısına tepki olarak, Haseke'de 103 kişinin katıldığı başka bir toplantı düzenledi; "özgür ve demokratik bir Suriye'nin inşası için"

42 kişilik Demokratik Suriye Meclisi'ni kurdu. Diğer taraftan, Suriye içindeki muhalif gruplardan 15'i de Şam'da alternatif bir toplantı yaptılar.

Elbette Riyad toplantısı "cihatçılar"ı "muhalif"leştirmeye çalışarak, Ocak ayından itibaren başlayacak görüşmelerde yer edinme hedefini taşıyordu. Ancak Esad bu toplantıya katılanların "terörist" olduğunu, onlarla görüşme yapılmayacağını ilan edince, işler bir kere daha karıştı.

Nusra ve IŞİD zaten BM'nin "terör örgütleri" listesinde. Diğer örgütlerin ise "terör örgütü" mü yoksa masaya oturması gereken "muhalif" mi olduğu konusu son derece tartışmalı. Suudi Arabistan, Katar, Türkiye gibi ülkeler, Ahrar-uş Şam, Fetih Ordusu gibi, doğrudan destek verdikleri örgütlerin masaya oturmasını istiyor. Rusya ise bunların tümünü "terör örgütü" olarak tanımlıyor. Bu koşullarda, Riyad'ın yaptığı toplantı, ne kadar işe yarayacak henüz belli değil.

IŞİD Suriye'de güç kaybediyor

Türkiye'nin Rus uçağını düşürmesi, Rusya'nın desteğindeki Suriye ordusunun Türkiye sınırına yakın bölgelere saldırılarını güçlendirdi. Kasım ve Aralık ayı boyunca, Rusya birçok noktadan IŞİD'i temizledi. En önemlisi Halep'i kuşatma altına alması ve Cerablus-Mare hattına yaklaşması oldu. Halep'i Rakka'ya ve Halep'i Hama'ya bağlayan otoyolunu ele geçirdi. Ayrıca Halep'in doğusunda 2 yıldır IŞİD'in elinde bulunan Kuveyris hava üssünü geri aldı.

Rusya'nın en fazla hedef aldığı nokta, IŞİD'in petrol tankerleri. Türkiye'ye sevkiyat yapıldığına dair belgeleri basına sunan Rusya, onlarca tankeri de vurdu. Üstelik de bu tankerlerin bir kısmını, MİT'in kalesi sayılan Azez bölgesinde vurarak, Türkiye'ye de bir mesaj vermiş oldu.

Bu arada Rusya, askeri teknolojinin ne kadar üstün olduğunu da gözler önüne seriyor. Kimi zaman Hazar Denizi'nden, kimi zaman Akdeniz'deki denizaltılardan fırlatılan füzelerle vuruyor IŞİD'i. Üstelik, Suriye'nin bugüne kadar çok isteği, gelişkin özelliklere sahip S-400 füzelerini de, Türkiye'nin uçak düşürmesinin hemen ardından, Suriye'ye verme kararı aldı. Bu füzeler, Suriye ordusunun da savaşma gücünü artırmayı hedefliyor.

Diğer taraftan ABD, Suriye'de IŞİD'e destek vermediğini kanıtlamak için IŞİD'e karşı savaşını artırmak zorunda kaldı. Buradaki savaşın ana gücü PYD. ABD desteğiyle PYD Kobane'nin güneyine inerek, Rakka ile Cerablus hattını bağlayan Tışrin'i ele geçirdi.

ABD'nin en önemli hamlesi ise, Türkiye sınırına duvar örülmesi konusundaki ısrarı oldu. BM-Güvenlik Konseyi, Suriye'de IŞİD ve Nusra başta olmak üzere 163 örgütü, "yokedilecek terör örgütleri" listesine aldı. Bunların hepsi, Türkiye'den doğrudan destek alan, Türkiye sınırını rahatça kullanabilen örgütler. Ve hem ABD, hem de BM'nin açıklamalarında, Türkiye'nin bu örgütlerin sınır geçişlerini "durduramadığı" ifade edildi. Bu koşullarda, Türkiye'nin 911 km'lik güney sınırına beton duvar örmesi kararı alındı. Duvar 3,5 metre yüksekliğinde olacak ve özellikle IŞİD ve Nusra'nın yuvalanmış olduğu, 98 km'lik Cerablus-Mare hattı kapatılacak. Bunun için bölge valiliklerine ödenek gönderildi ve duvarın örülmesine başlandı.

Irak'ı kim kurtaracak!?

Suriye'de bu gelişmeler yaşanırken, Irak'ta da büyük bir emperyalist hesaplaşmanın içine girilmiş durumda. Hatta Irak'ta işler, Suriye'den de karışık bir halde.

Rusya, Irak'ı da içine alan bir ittifak kurdu ve dolaylı biçimde Irak hükümetine her türlü yardımı yapıyor. Yanısıra, çeşitli biçimlerde, IŞİD'le Irak'ta da savaşmak, IŞİD'in elindeki bölgeleri temizlemede Irak hükümetine yardım etmek istediğini ifade ediyor. Ancak Irak hükümeti, henüz böyle bir adıma, Rus ordusunun Irak topraklarında askeri faaliyet yürütmesine kapı açabilecek durumda değil. ABD, bunun önündeki tek engel.

IŞİD'in Suriye'de sürekli mevzi kaybetmesi, Irak'taki kitlelerde bu yönde beklentileri arttırdı. Irak'ta kitlelerin ezici çoğunluğu, IŞİD'in hakimiyet kurduğu yerlerden temizlenmesini, "Irak'ın da kurtarılması"nı istiyor. Özellikle İran tarafından desteklenen Şii milis ve direniş örgütleri, IŞİD vahşetinden kurtulmak isteyen Sünni ve

Hristiyan kesimleri de yanlarına alarak, daha kesin sonuçlara ulaşmak istiyor.

Ancak burada doğrudan şu soru devreye giriyor: IŞİD'den bu bölgeleri kim kurtaracak? Çünkü kim "kurtarırsa", bölge onun egemenliğine girecek; ve sonrasında, federasyon benzeri tartışmalar gündeme geldiğinde, "kurtardığı" bölgeyi kendi alanına dahil edecek. İşin acıklı yanı, bu bölgelerin önemli bir kısmında kayda değer bir IŞİD varlığı yok. Yani hedefli ve planlı bir askeri hareket ile, IŞİD'in kolayca püskürtülmesi ve bölgenin temizlenmesi mümkün. Ancak "kurtarıcı"nın kimliği konusundaki bitmeyen hegemonya hesapları, IŞİD'in varlığını sürdürmesine neden oluyor.

Bu sorun kendisini ilk olarak Şengal'de gösterdi. Şengal merkezinde çok az bir IŞİD varlığı olmasına rağmen, bir buçuk yıldır ona karşı bir savaş verilemedi. Barzani bölgesine dahil olan bu alanda, PYD örgütlenmişti. 2014 Ağustosunda Ezidileri IŞİD kırımından kurtaran PYD, bölgede kalan Ezidileri örgütlemiş ve savaştırmaya başlamıştı. Ve Şengal kurtarıldıktan sonra, Rojava'ya bağlı bir kanton kuracağını ilan edebilirdi. Barzani için büyük bir "tehdit" olan bu durum netleştirilmeden, Şengal'i kurtarmak için kimsenin harekete geçmesine izin verilmedi.

Uzun pazarlıkların ardından Şengal harekatı 12 Kasım'da gerçekleştirildi. ABD uçaklarının hava desteği altında, Kürt güçlerin herbiri (Barzani, PKK, PYD, YBŞ-Şengal Direniş Birlikleri) bölgesinden ilerleyerek ve herbiri ABD'nin komuta merkezi ile doğrudan iletişim kurarak Şengal'e girdiler. Savaşta Kürt güçlerin tümü de aktif rol almıştı, ancak "Şengal zaferi", sonrasında ki siyasi hesaplar dikkate alınarak Barzani'ye hediye edildi. Şengal ise bu hesapları altüst ederek, Aralık ayının ilk haftasında özerk yönetim ilan etti. Böylece Şengal'de PYD'nin ne kadar güçlü olduğu, Barzani'nin burayı o kadar da kolay yönetemeyeceği ortaya çıktı.

Şengal, IŞİD'in Musul ile Rakka arasındaki doğrudan bağlantısını koparan stratejik bir hat olarak önem taşıyor. Hemen ardından ABD, PYD güçlerini kullanarak Şedade ve Hol kasabalarını da ele geçirdi. Bu kasabalar, IŞİD'in stratejik eğitim ve ikmal alanları ve esirleri tuttukları bölgeler. Ayrıca Rakka'dan Deyr Zor'a inen yolu da kesiyor. Deyr Zor, petrol kuyularının ve su kaynaklarının bulunduğu alan olduğu için, son

Rusya, Irak'ı da içine alan bir ittifak kurdu ve dolaylı biçimde Irak hükümetine her türlü yardımı yapıyor. Yanısıra, IŞİD'le Irak'ta da savaşmak, IŞİD'i temizlemede Irak hükümetine yardım etmek istediğini ifade ediyor. Ancak Irak hükümeti, henüz böyle bir adıma, Rus ordusunun Irak topraklarında askeri faaliyet yürütmesine kapı açabilecek durumda değil. ABD, bunun önündeki tek engel. IŞİD'in Suriye'de sürekli mevzi kaybetmesi, Irak'taki kitlelerde bu yönde beklentileri arttırdı. Özellikle İran tarafından desteklenen Şii milis ve direniş örgütleri, IŞİD vahşetinden kurtulmak isteyen Sünni ve Hristiyan kesimleri de yanlarına alarak, daha kesin sonuçlara ulaşmak istiyor.

derece önemli. Hol ve Şedade'nin alınması, IŞİD'in petrol gelirlerine de önemli bir darbe niteliği taşıyor.

Kuzey'de Kürt hareketi ile birlikte Kürdistan'ın sınırları çizilirken, Güney'de Irak ordusu Beyci ve Tikrit'i IŞİD'den temizledi. Tikrit'te ABD'nin hava desteğiyle, Beyci'de ise Şii milislerin (Sünni ve Hristiyan güçler de birlikte savaşıyor) yardımıyla IŞİD'e karşı savaş yürütüldü. Bu bölgelerin ikisi de stratejik önem taşıyordu. Beyci hem petrol rafinerileri ile IŞİD'i besliyor, hem de Musul'dan Ramadi'ye uzanan yol üzerinde bulunuyor. Beyci'nin alınması, Ramadi'de IŞİD'e saldırılarını sürdüren Irak ordusunu rahatlatan bir unsur oldu. Irak ordusu, Ramadi'de sona yaklaştıklarını, yakında IŞİD'ten tamamen temizleyeceklerini duyurdu.

Güney bölgelerde de ABD ile askeri işbirliği yapılmakla birlikte, tablo Kürdistan'dakinden çok farklı. Öncelikle Şiilerin tartışmasız bir gücü var. 2014 Haziranında IŞİD Musul'un ardından Beyci ve Tikrit'i ele geçirdiğinde, Şii lider Sistani, direniş çağrısı yapmıştı. Bu çağrı Şiilerin toparlanmasını sağladı; Şii milisler IŞİD'i Samarra'da durdurdu ve Bağdat'ı kurtarmış oldu. O günlerde oluşturulan Şii milis gücü Haşd el Şabi, İran'dan doğrudan destek ve eğitim alıyor ve bugün Irak Ordusu ile birlikte güneydeki bölgelerde IŞİD'e karşı mücadelede başrol oynuyor. Dahası, IŞİD'in arkasındaki ABD ve Türkiye desteğine tepki duyan, Telafer'den kaçan Türkmenlerden Musul'dan gelen Sünnilere kadar pekçok kesimi içinde barındırıyor.

Irak'ta en tartışmalı konu ise, **Musul'un IŞİD'den temizlenmesi.** ABD, Türkiye ve Barzani, Musul'un Sünni aşiretler ve peşmerge tarafından kurtarılması gerektiğini savunuyor. Irak ordusu ise, bu savaşı doğrudan yürütmek istiyor. Musul, işgal öncesinde Sünnilerin elinde olan ancak Kürtlerin hak iddia ettiği bir bölge. Şimdi işgalden kim kurtarırsa onun elinde kalacak. Ve salt bu nedenle, Musul operasyonu ertelendikçe erteleniyor.

Aslında Türkiye, tam da bu nedenle Musul'daki Başika kampına, Barzani ve ABD ile anlaşarak asker göndermişti. Yakında gerçekleşeceğini umduğu Musul operasyonuna doğrudan katılmak, sonrasında bir biçimde buradan hak iddia edebilmek için. Ve yine aynı nedenle, Irak merkezli hükümeti Musul'da Türkiye'nin varlığına çok keskin bir biçimde karşı çıktı ve Türkiye'yi Başika'dan uzaklaştırmayı başardı.

ABD'nin Ortadoğu'da kaybettiği savaşın seyrini değiştirmek üzere üretilen IŞİD, artık miadını doldurdu. Hem uluslararası kamuoyu nezdinde teşhir oldu, hem de gerçekleştirdiği katliamlar ve baskılar nedeniyle, başlangıçta kendisini destekleyen Sünni aşiretlerin desteğini de kaybetti. Gerek Irak'ta, gerekse Suriye'de her geçen gün toprak ve güç kaybediyor, kaybetmeye de devam edecek. Emperyalistler açısından asıl soru, IŞİD'den sonra nasıl bir düzen kurulacağı ve bu düzenin kimin hegemonyasında gerçekleşeceği.

Savaşın seyri değişiyor

ABD'nin Ortadoğu'da kaybettiği savaşın seyrini değiştirmek üzere üretilen IŞİD, artık miadını doldurdu. Hem uluslararası kamuoyu nezdinde teşhir oldu, hem de gerçekleştirdiği katliamlar ve baskılar nedeniyle, başlangıçta kendisini destekleyen Sünni aşiretlerin desteğini de kaybetti. Gerek Irak'ta, gerekse Suriye'de her geçen gün toprak ve güç kaybediyor, kaybetmeye de devam edecek.

Emperyalistler açısından asıl soru, IŞİD'den sonra nasıl bir düzen kurulacağı ve bu düzenin kimin hegemonyasında gerçekleşeceği.

Suriye'de işler Rusya'nın kontrolü altında ilerliyor. Artık ne "Esad'sız" planlar yapılıyor, ne de "muhalif" adı verilen cihatçı çetelere açıktan destek veriliyor.

Irak'ta ise kargaşa daha büyük. Gelişmeler, Irak hükümetinin giderek ABD'den uzaklaştığını, ABD'nin burada kontrol kurmasının daha da zorlaştığını gösteriyor. Bu koşullarda ABD'nin, 2007 yılında gündeme getirdiği, ama sonrasında daha kötü sonuçları olacağını görerek ertelediği **"Irak'ın üçe bölünmesi" formülüne döneceği görülüyor.** Bugüne kadar Irak'ta bütün askeri yardımı merkezi hükümet üzerinden gerçekleştirirken, artık Kürdistan bölgesine doğrudan yardım yapma kararı alması buna bir örnek. Keza Musul hareketini Türkiye ve Kürdistan ile birlikte gerçekleştirmeyi dayatması da.

Ancak **Irak'ın bölünmesi o kadar kolay bir adım değil, ABD de buna henüz tam hazır değil.** Zaten bu nedenle, Irak hükümetinin baskısı sonucu Türkiye'nin Başika'dan çekilmesini istedi. Yine de, merkezi otoritenin fiilen daha da zayıflayacağı adımları da atıyor.

ABD'nin bu hamleleri, Irak hükümetinin Rusya'ya yakınlaşmasına ve "IŞİD'e karşı mücadele" adına Rus askeri varlığının Irak'a yerleşmesine neden olabilir. İran ile zaten doğrudan ilişkisi olan, askeri, siyasi ve ekonomik ilişkileri alenen sürdüren Irak, ülkenin bölünmesi riski ortaya çıktığında, buna engel olmak için İran, Rusya ve Çin'den, doğrudan yardımlar isteyecek ve alacaktır.

Kürt hareketi ise, oldukça önemli bir rol oynuyor. Hangi emperyalistle nasıl bir ilişki kuracakları, savaşın seyri üzerinde de belirleyici olacak. Ortaklaştıkları nokta, Kürt hareketinin birlikte olması, savaş içinde aynı noktada konumlanması. Ancak birincisi bu konumlanmanın hangi Kürt önderliği altında olacağı, ikincisi hangi

emperyalistin safında toplanılacağı, bir çözümsüzlük içinde. **Barzani ve Öcalan, kaderlerini tümüyle ABD emperyalizmine bağlamış durumda. PYD ve PKK ise, savaşın seyri içinde ABD ile doğrudan işbirliği içindeler, ancak Rusya ile de ilişkilerini gide rek artırıyorlar.**

Demirtaş'ın 25 Aralık'ta, tam da Türkiye'nin uçak düşürmesi nedeniyle Rusya ile ilişkilerinin koptuğu dönemde gerçekleşen Rusya ziyareti, oldukça önemli mesajlar içeriyordu. **Bu ziyaret, hem içeride Kürt halkı üzerinde dizginsiz bir katliam yürüten Türkiye'ye, hem de bu saldırılara göz yuman-izin veren ABD'ye bir meydan okuma anlamına geliyordu.**

Rusya zaten bugüne kadar PYD'yi karşısına alan bir tutum izlemedi. Tersine, Suriye'nin geleceğinde Kürt hareketinin önemli bir yeri olacağını, üstelik IŞİD'e ve IŞİD destekçilerine karşı yürüttüğü mücadelede PYD'yi destekleyeceğini ortaya koydu. Bu açıklık, hem PKK hem de PYD açısından önem taşıyor.

Bu koşullar altında, Ortadoğu'daki savaşın geleceği daha karmaşık bir hal alıyor.

Kesin olan unsur ise şu: **Rusya'nın doğrudan savaşa girmesi, "vekalet savaşı"nın geride kaldığını ve emperyalistlerin açıktan birbirlerinin karşısına çıktığını gösteriyor.** Ve herbiri, kendi saflarını netleştirmeye, kendi işbirlikçilerini daha kesin tutum almaya zorluyor. Herbiri kamuoyu desteğini arkasına alabilmek için, meşruiyet zemini oluşturmaya çalışıyor. Akdeniz'deki savaş gemileri, Ortadoğu'daki askeri üsleri vb. ile bölgedeki savaş güçlerini artırıyorlar. Rusya'nın 13, ABD'nin 9 savaş gemisi, Doğu Akdeniz'e boşuna gelmedi.

Tablo, savaşın önümüzdeki süreçte gerilemek bir yana, giderek hız kazanacağını ve yayılacağını gösteriyor. Rusya ve Çin'in bölgede artan ağırlığı karşısında sürekli mevzi kaybeden ABD'nin, yeni hamleler ve yeni politikalarla savaşı tırmandırmaktan başka çaresi yok.

AKP hükümeti, bugüne kadar Ortadoğu'da attığı her adımda hata yaptı, hem bölge ülkelerinin hem de dünya kamuoyunun gözünde teşhir oldu. Ancak bölgedeki hegemonya hayallerinden vazgeçmeye niyeti yok. Bu nedenle yeni kapılar, yeni hamleler üreterek savaşta kendisini daha fazla göstermeye çalışacaktır.

Ve savaş karşıtı kitle hareketi buna engel olmazsa, savaş ülkemizi daha fazla içine alarak büyüyecektir.

Gıktı

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ

Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız.
Toplumsal bütün maddi varlıklarını
biz üretiriz. Bu sömürü düzenini
yerle bir edecek tek güç biziz!

Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir.
İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından
yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek
için, kapitalistin yanında çalışmaktan
başka çaresi kalmamıştır.

İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır!
Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen
kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır.
Bunun da tek yolu, kendi davası için
örgütlenmek ve mücadele etmektir!

**İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından
biridir, grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek
için yüzyıllarboyu mücadele etmiştir.**
Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev
yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.

Oku-Okut-Yay!

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ

Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-
sinde şehit düşmüş komünistlerin,
rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ideolo-
jik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleş-
tirilen çıkışın siyasal belgesi.
Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist
önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın
biyografisi. Ölümsüz proletarya
kahramanının öğretici yaşamı.

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara
ve hücre saldırısına karşı en zor
koşullarda bile direnmenin
onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihinde cezaevleri
katliamı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnişinin siyasal dersleri.
Tutsakların direniş günceleri

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı
ve örgütsel-siyasal hattını gözden
geçirip, program ve tüzüğünü oluş-
turarak yeni döneme hazırlandığı
I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda
yayınlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar
veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması
için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri
ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin
"Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranını
düşme nedenlerini, yeniden direniş
yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin tıkanma noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

**PİŞMANLIK YASALARI ve
İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE**
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-
şımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına,
itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

**Yeni emperyalist
SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ**
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlatmaya iten
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan,
Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme
geleneginin oluşmasında tarihsel bir
rol üstlenen komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

**Emperyalist Savaş ve
KÜRT SORUNU**
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla
birlikte, emperyalist savaş koşulla-
rında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

**İnancın Sınandığı Zor Mekanlar;
HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI**
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının
ceza almasının ardından, kitabın
dava süreci ve yürütülen kampanya
ile birlikte yayınlanan son hali.

**Bir Yenilgi Hastalığı
TASFİYECİLİK**
Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve
devrimci harekette büyük tahribatlar
yaranan tasfiyeciliğe karşı bir
mücadele kılavuzu.

**Darbe, Yenilgi, Direniş
12 EYLÜL**
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi
değil, aynı zamanda bir
direniş destanıdır da.
Kitap, 12 Eylül'ü, direnenlerin
gözünden anlatmaktadır.

**Kriz, Savaş ve
DEĞİŞEN DENGELER**
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hege-
monyasını ele geçirme savaşı;
bunun Türkiye'ye yansımaları;
2008'de başlayan ekonomik krizin,
savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

**PROLETER KÜLTÜR
PROLETER YAŞAM**
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni insan"ı yaratmak, insanal
erdemleri öne çıkarmak için;
kapitalist ideolojik bombardımana
karşı, sosyalizmin savunusu.

**BU DAHA BAŞLANGIÇ
Daha fazla haziran**
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayan
ülkeyi saran Haziran Ayaklanması'na,
yaşayanların gözünden objektif
bir bakış

FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ?
Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk
Feminizmin bir burjuva ideolojisi
olduğunu ve emekçi kadının
kurtuluşunun, emekçi erkeklerle
birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal
savaşım vermekten geçtiğini anlatıyor.

СТРАН... ВСЕХ
ОЕДИНЯЙТЕСЬ!

21 Ocak 1924

**LENİN ve LENİNİZM
YAŞIYOR!**